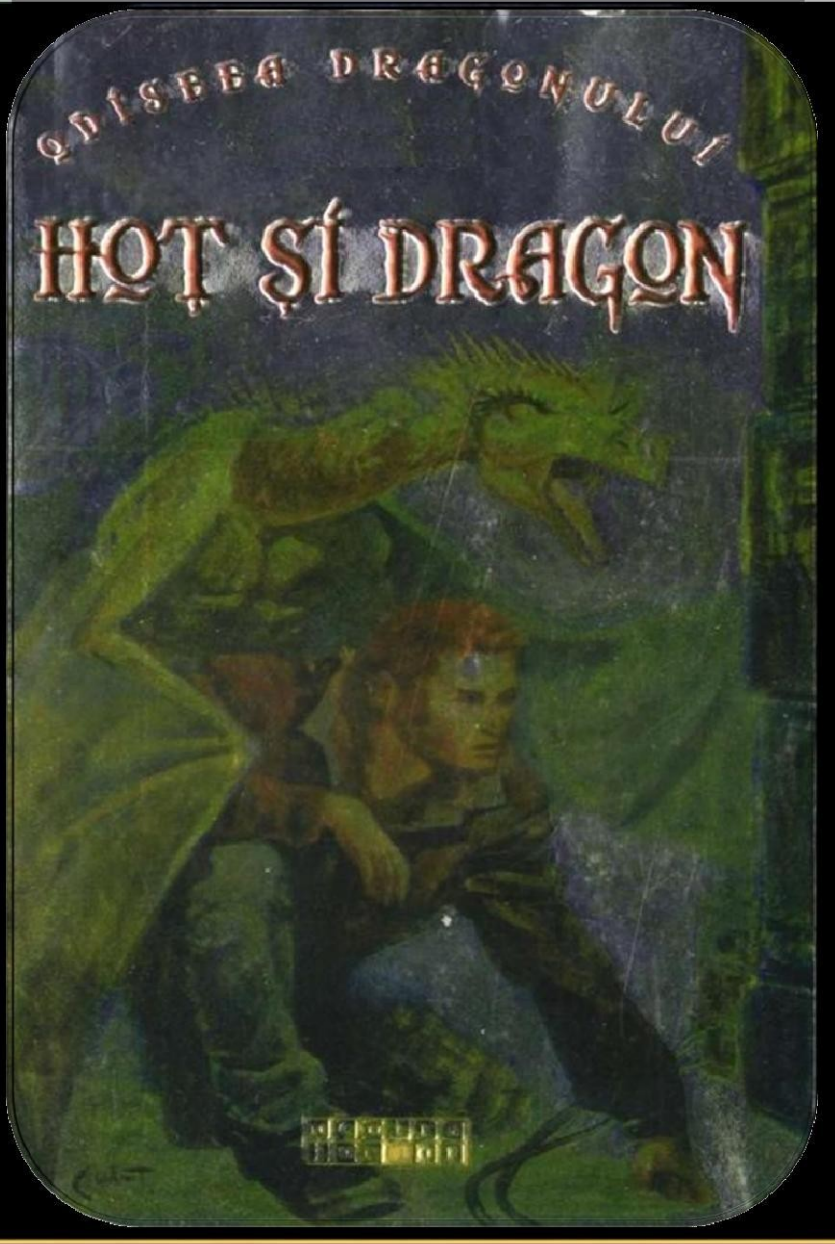

Timothy Zahn

În seria ODISEEA DRAGONULUI în curând va apărea...

Soldat şi Dragon

Timothy Zahn este unul dintre cei mai importanţi autori americani contemporani de science-fiction. S-a născut în Chicago, Illinois, şi a studiat la Michigan State University, luându-şi diploma în fizică în 1973. După obţinerea titlului de master în fizică în 1975 la Universitatea din Illinois, Urbana-Cham-paign, a început studiile doctorale, pe care însă le-a abandonat la scurt timp. Scriind science fiction doar ca hobby, a devenit apoi scriitor profesionist. Locuieşte împreună cu soţia sa Anna şi cu fiul lor Corwin în Bandon, Oregon. A publicat proză scurtă în cele mai importante reviste SF, *Cascade Point* aducându-i un Premiu Hugo pentru cea mai bună nuvelă în 1984. Este autorul a numeroase romane din colecţia *Star Wars,* printre care şi bestsellerul absolut *Star Wars*. *Heir to the Empire*. Dintre lucrările sale mai amintim bine cunoscutele trilogii *Cobra şi Black collar*. Următoarele volume ale seriei *Odiseea Dragonului* sunt *Dragon and Slave (2005), Dragon and Herdsman (2006), Dragon and Judge (2007), Dragon and Liberator (2008)* (în pregătire la Editura Nemira).

Timothy Zahn

Hoţ şi dragon

Traducere din limba engleză
Alexandru Maniu

NEMIRA
Coperta colecţiei: Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Mihai ŢENOVICI

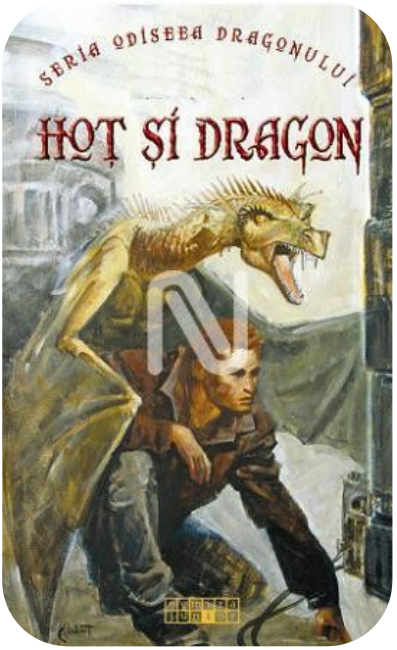

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ZAHN, TIMOTHY
Hoţ şi dragon / Timothy Zahn;
trad.: Alexandru Maniu.
Bucureşti, Nemira Publishing House, 2008
ISBN 978-973-143-219-9
I. Maniu, Alexandru (trad.)
821.111(73)-31=135.1
Timothy Zahn
DRAGON AND THIEF
© 2003 by Timothy Zahn
© Nemira Publishing House, 2008
Redactor: Georgiana PARASCHIV
Tehnoredactor: Vasile ARDELEANU
Tiparul executat de Alfoldi Nyomda
ISBN 978-973-143-219-9

Surorii mele Carol,
care i-a călăuzit pe Jack
şi Draycos pe făgaşul potrivit.

Capitolul 1

— Draycos? Hai, simbi, mişcă-ţi solzii-ncoa.

Draycos îşi luă privirea de la monitor, ciulind urechile în direcţia vocii. Polphir, gazda lui shontină, urca deja scara ce ducea în globul de comandă al navei Havenseeker[1], privindu-l puţin surprins.

— Un' să mai vin? Suntem aici. Am ajuns. Misiunea noastră s-a încheiat.

— Nici gând, bunul, dar trândavul meu K'da, răspunse Polphir sec. Am bătut cale lungă, nu-i vorbă, dar mai trebuie să verificăm o dată coordonatele planetei de sub noi. Hai să mergem.

— Prea bine, bunul, dar neînduplecatul meu shontin, i-o întoarse Draycos.

Se ghemui pe toate cele patru labe şi sări peste panoul cu monitoare. În zbor trecu deasupra capetelor celor doi shontini care lucrau acolo şi ateriză exact la baza scării. I-ar fi plăcut să sară direct în globul de comandă, fără să mai urce, dar în

1 Cuvânt format din haven – „loc de adăpost”, „refugiu” şi verbul toseek – „a căuta” (n. tr.).

globul inferior mai era un K'da ghemuit la comenzi, şi cu siguranţă l-ar fi dărâmat la aterizare. Se prinse de barele laterale ale scării – doar shontinii le foloseau pe cele interioare – şi ţâşni în sus.

Pe Havenseeker domneau forfota şi un freamăt surd. Minune: după aproape doi ani petrecuţi în spaţiu, cele patru nave masive ale avangărzii K'da-shontine ajunseseră în cele din urmă la destinaţie, o lume numită Iota Klestis, şi erau cu toţii entuziasmaţi. În timp ce urca scara, ciulea câte-o ureche ţuguiată la auzul unui sunet ciudat sau al unui fragment de discuţie.

Când Draycos îşi făcu apariţia în glob, Polphir se afla deja la panoul circular de comandă, muncind de zor. Se opri câteva clipe în vârful scării, cu privirile aţintite la planeta verde-albastră ce se rotea încet sub ei. O lume nelocuită, sau cel puţin aşa îi asigurase legătura lor din sectorul ăsta de univers.

Noaptea, bezna se lăsau:
K'da şi shontine nu cedau...

— Stai şi visezi cu ochii deschişi? îi aruncă peste umăr Polphir. Sau ţi-ai luat un scurt răgaz să te admiri?

— Cum altfel? i-o-ntoarse Draycos, arcuindu-şi gâtul lung de parcă urma să fie pozat. Văzut-ai vreodată un vlăstar mai chipeş al rasei mele?

— Eşti dus dacă-ţi închipui c-o să răspund la întrebarea asta aici, rosti Polphir voios. Aşteaptă numai să ajungem pe planetă, într-un loc ferit, şi întreabă-mă din nou.

— Las-o baltă.

Nici măcar nu băgase de seamă că se oglindea în curbura fină a plasticului. Acum, că tot venise vorba, îşi îngădui câteva clipe pentru a se privi.

Faţa nu-i prea rea, hotărî el. Capul lunguieţ şi triunghiular era bine proporţionat, ochii scăpărători de smarald, ascunşi sub arcade proeminente, la distanţă potrivită. Creasta ţepoasă pornea de la nivelul ochilor, traversa creştetul capului şi se alungea pe spatele său lung. Era în regulă, gândi, o idee cam îngustă. Botul alungit, cu dinţi ascuţiţi ca tăişul sabiei, avea forme plăcute, cu toate că anumiţi dinţi erau mai îndoiţi, iar limba lui despicată ieşea prea mult în afară atunci când amuşina aerul. Nici cu solzii nu-i era ruşine, auriu-deschis cu margini purpurii,deşi în copilărie îşi dorise, în secret, să fie cenuşii. Restul trupului nu era oglindit, dar şi-l putea închipui: corpul lung şi neted, aşa cum îi şedea bine unui războinic K'da, coada, puţin cam scurtă, biciuind fără încetare aerul.

După doi ani, îşi spuse, ar fi minunat să simtă pământul sub picioare din nou. Se întoarse spre spatele lui Polphir, se ghemui şi sări.

Labele din faţă atinseră umerii goi ai shontinului şi se aplatizară, lunecând de-a lungul pielii pe braţe în jos. Restul trupului se lipi de spatele lui Polphir şi trecu de la trei la două dimensiuni, scurgându-se pe corpul gazdei sale. Într-o clipă transformarea era gata, iar Draycos, un tatuaj viu, întins pe mâinile, spatele şi picioarele lui Polphir.

— Oricum, mă-ndoiesc că poţi aprecia cu adevărat frumuseţea unui K'da, adăugă el, petrecându-şi capul plat pe după umărul lui Polphir şi de-a lungul pieptului, pentru a vedea mai bine semnalele luminoase.

— Şi dacă vrei să ştii, nu visam cu ochii deschişi, nici nu mă admiram. Dimpotrivă, compuneam un poem epic despre călătoria noastră şi speranţele reînnoite pentru popoarele noastre.

— Chiar aşa...

— Întocmai. Membrele superioare se desprinseră de braţele lui Polphir, recăpătându-şi forma tridimensională, şi luară panoul de comandă în primire.

— Aveai rezervat un loc de cinste în el.

— Sunt copleşit, spuse Polphir. Nu glumesc. Bine, hai să vedem. Poţi să-mi faci rost de coordonatele anterioare?

— Asta şi făceam.

— Mulţam'.În locul tău nu m-aş grăbi să cânt reuşita acestei călătorii. Nimeni nu pare dornic să ne spună dacă suntem bine-veniţi aici.

Draycos îşi extinse capul din umărul lui Polphir, redându-i cele trei dimensiuni, pentru a putea urmări mai bine senzorul de proximitate. Ceva tot apărea şi dispărea în raza de detectare a radarului. Sau i se năzărea?

— Îţi faci prea multe griji, îl linişti el, lipindu-şi din nou capul de pielea lui Polphir şi reluând activitatea la panou. De ce s-ar împotrivi cineva să folosim o planetă pe care nimeni nu pare s-o dorească? Mai ales că dăm şi bani pe chestia asta.

— Există nenumărate motive. Bunăoară, ştii vi tu că refugiaţii nu sunt întotdeauna bine primiţi. Cu atât mai puţin atunci când au pe urme duşmani aşa de temut ca Valahgua.

— Valahgua n-or să ne dea de urmă, rosti hotărât Draycos. Nu aici.

Polphir clătină din cap.

— Sper să ai şi limba aurită.

— Se apropie o navă, se auzi vocea unui shontin din centrul de comandă.

— Verificăm..., adăugă un K'da. E legătura noastră.

— Înseamnă că asta-i planeta, făcu Polphir, gârbovindu-se cu mâinile întinse peste panoul de comandă.

— Pare în regulă, întări Draycos, înălţându-şi capul pentru a studia radarul principal.

— Iota Klestis, silabisi el atent numele corpului ceresc. Are o ritmicitate aparte...

— Aşa e. Rămân la părerea mea că trebuie rebotezată.

— Într-adevăr, nu prea rimează cu nimic.

Pe ecran îşi făcură apariţia patru nave mici, în formaţie strânsă.

— Curios. Niciuna nu descrie tiparul navei cu care am luat iniţial legătura. Cel puţin, nu din datele pe care le avem de la echipa de cercetare.

— Hmm. Polphir renunţă la poziţia întinsă şi se aplecă peste ecran. Ai dreptate. Să fi trimis localnicii un comitet de întâmpinare?

— Crezi că l-au luat la o plimbărică şi pe amicul nostru?

— Sau au venit fără el, spuse Polphir pe un ton sumbru. Poate că planeta asta nu-i tocmai nedorită.

— Tot ce se poate, mormăi Draycos. Cu toate astea, semnalul de recunoaştere e bun.

— Aşa-i, confirmă Polphir, mutându-se la altă secţiune a panoului. Ia să-i vedem mai bine.

Pentru câteva clipe, imaginea de pe ecran deveni neclară, apoi se limpezi. Draycos mai avu timp să distingă motoarele uriaşe şi mai multe globuri de atac, aţintite spre grupul lor...

Spre stupoarea lui, câte trei globuri de pe fiecare navă se deschiseră la unison şi sloboziră doisprezece rachete care acum goneau spre navele shontine-K'da.

— Atenţie! strigă cineva. Suntem atacaţi!

— Toţi războinicii la posturile de luptă, răsună glasul calm al comandantului shontin Chayd în hărmălaia de pe punte.

— Doar foc de apărare. Poate ne-au luat drept altcineva. Staţia de comunicare, luaţi legătura cu ei să ne identificăm.

— Încercăm, răspunse un K'da. Lansarea rachetelor defensive zgudui nava din ţâţâni. Dar ne ignoră.

— Atenţie, au rupt formaţia, îi avertiză Polphir, aplecându-se pentru a examina globurile navelor atacatoare. S-au separat. O navă de-a lor pe una de-a noastră.

— Foc de voie, ordonă Chayd. Încercaţi să le distrugeţi armele. Poate că nu-i prea târziu să cădem la înţelegere.

Polphir îşi muşcă limba.

— Nu-mi miroase a bine, Draycos, rosti el cu voce joasă. Patru de-ai lor, patru de-ai noştri. Nu-i o întâlnire întâmplătoare. Erau pregătiţi pentru sosirea noastră.

— Dacă aşa stă treaba, n-au fost prea atenţi la detalii. Rachete de mărimea aia împotriva unui înveliş atât de blindat ca al nostru? Ce vor să ne demonstreze?

— Şi odată ce ştiau cu cine vor avea de-a face, de ce şi-au fragmentat puterea de tragere? adăugă Polphir. De ce nu aruncă totul pe-o singură navă?

— Sau pur şi simplu s-o ia la sănătoasa. Au pus ceva la cale, Polphir. Dar ce?

Polphir nu mai avu timp să răspundă, însă nava care se repezise spre ei, da. Dintr-un glob de atac central veni o străfulgerare gălbuie, urmată de un con ascuţit de lumină violetă.

Draycos rămase cu răsuflarea oprită, refuzând pentru acea teribilă fracţiune de secundă să creadă ce vedea. Era de neînchipuit că aici, la sute de ani-lumină depărtare de lumile acelea răvăşite de război, arma cea mai de temut a inamicului era folosită împotriva lor.

Şi iată: prea-bine cunoscutul con de lumină violetă se răsucea spre pupa navei lor. O armă căreia niciun scut nu-i făcea faţă şi nicio fiinţă nu-i putea supravieţui.

O armă numită simplu Urgia.

— Manevră de ocolire! strigă Chayd. Toate navele!

Însă era prea târziu. Cocoţat pe umerii lui Polphir, Draycos realiză că nu mai aveau scăpare. Toate cele patru nave dădură

drumul razelor violete, orientându-le spre pupa navelor de colonizare.

Din intercomul navei răzbăteau strigătele îngrozite ale shontinilor şi K'dailor din camera motoarelor, curmate pe măsură ce raza îi lăsa fără suflare.

— Ocolire! strigă pentru a doua oară comandantul, disperat de-a binelea.

O clipă mai târziu, Draycos se agăţa de bara de susţinere a panoului de comandă, în timp ce Havenseeker se răsucea în jos, evitând lumina violetă care dădea târcoale navei.

Greu de spus cum reuşise pilotul o astfel de manevră cu o navă aşa masivă şi greoaie. Se părea că atacatorul era la fel de surprins, căci, pentru câteva secunde, raza violetă îşi continuă neabătută traseul prin spaţiu, deasupra navei. În acelaşi moment, o salvă de rachete părăsi Havenseeker şi o luă pe urma navei de vânătoare.

Draycos urmări cu răsuflarea tăiată manevrele disperate ale atacatorului. Se feri cu succes de majoritatea rachetelor, dar legea probabilităţilor i-o luă înainte şi ultimele două loviră din plin lateralul navei, la babord de arma urgiei.

— Două lovituri, strigă Polphir. Urgia...

Dar nu izbuti să termine. Se lăsă moale în scaun, răsuflând în tăcere.

Nu mai era nimic de zis. În ciuda stricăciunilor făcute de rachete, raza violetă se răsucea în continuare prin spaţiu. Se stabili de-a lungul navei aflate în derivă şi, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, îşi reluă înaintarea.

La fel şi strigătele muribunzilor. Străbătut de fiori, Draycos se întinse pentru a închide intercomul globului. Nu putea să-i ajute nicicum pe tovarăşii săi. Câteva strigăte stinse mai răzbăteau din intercomul de pe puntea inferioară.

— Nu se poate, murmură Polphir. Părea mai degrabă uluit decât înspăimântat. Cum se poate ca Valahgua să fie aici? Cum se poate ca navele alea să aibă Urgia?

— Nu ştiu, şi pare-mi-se că nu vom afla niciodată.

— Aşa se pare, spuse Polphir pe un ton aproape liniştit. Un shontin care nu se temea de moarte. Pentru câteva clipe, Draycos îi invidie calmul.

Havenseeker încercă să scape atacului. Dar inamicul ştia cum să-şi facă treaba. Raza violetă îşi continuă încet avansul. Draycos îşi închipuia trupurile neînsufleţite ale camarazilor săi, prăbuşite în scaun sau împrăştiate pe punte, după ce raza îi lăsase fără viaţă şi trecuse mai departe. Cadavrele shontine vor rămâne acolo o vreme. Cele ale prietenilor K'da se preschimbau deja în trupuri bidimensionale şi apoi se pierdeau în nimicnicie. Moartea unui K'da nu lăsa în urmă un trup la căpătâiul căruia să jelească apropiaţii.

Raza înainta acum spre centrul de comandă. Draycos simţi o furnicătură electrică neplăcută

— Vine, rosti el.

În mod curios, vocea lui fusese destul de liniştită, deşi în sufletul său vuia furtuna.

— A fost o onoare să fiu simbiotul tău, Polphir...

— Stai puţin, îl întrerupse Polphir, arătându-i nava atacatoare. A pâlpâit mai-nainte – uite. Ai văzut?

— Da, se încruntă Draycos.

Lumina gălbuie pâlpâia într-adevăr. La fel şi raza violetă, aducătoare de moarte. Reuşiseră oare rachetele lansate de Havenseeker să avarieze nava?

Şi apoi, cu un licărit final, cele două lumini se stinseră.

— Au închis-o, gâfâi Draycos, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Să fi fost vreun şiretlic pervers? O ultimă gură de speranţă pentru puţinii supravieţuitori rămaşi pe Havenseeker, înainte ca inamicul lor necunoscut să dezlănţuie Urgia?

Dar arma amuţise. Draycos privi, fără a înţelege, cum navele de vânătoare se retrag.

— Ce manevră o mai fi şi asta? gândi el cu voce tare. Îşi închipuie că ne-au făcut praf pe toţi?

— Nu se mai obosesc, rosti Polphir cu amărăciune. Priveşte, ultima manevră ne-a băgat în atmosferă.

Draycos sâsâi. Polphir avea dreptate. Dâre albe de condens se prelingeau din vârful antenelor.

Comandantul Chayd văzuse şi el pericolul.

— Treceţi pe motoarele laterale, ordonă el.

— Nu răspund, strigă pilotul. S-a întrerupt legătura.

— Drosh, Mintuk – rapid în camera motoarelor, tună Chayd. Va trebui să operaţi sistemul manual.

— Să mergem şi noi? întrebă Polphir, dezlegându-şi curelele.

— Nu, voi doi rămâneţi acolo. S-au dus şi sistemele de aterizare. Trebuie să ne ghidaţi.

Polphir se uită scurt peste umăr, intersectându-şi privirea cu Draycos. Prietenul său îi ghicea gândurile: o astfel de manevră era imposibil de dus la bun sfârşit.

Dar trebuia să-şi dea toată silinţa.

— Da, să trăiţi, spuse Polphir legându-şi la loc curelele.

— Toată lumea la posturi, rosti Chayd.

Şansele erau mici, o ştia Draycos şi mai mult ca sigur că o ştia şi Chayd. Dar comandantul era un războinic shontin şi nu s-ar fi dat niciodată bătut fără luptă, atâta vreme cât un membru al echipajului mai era încă în viaţă.

— Pregătiţi-vă, adăugă el, într-un fel sau altul ne prăbuşim.

Capitolul 2

— Jack? Hai, băiete, trezeşte-te.

— Da,da, mormăi Jack Morgan, după care se întoarse pe cealaltă parte, în patul său îngust şi se înfofoli mai bine în pături. Era devreme şi nu-i prea ardea să se scoale.

Şi la ce bun? Nu era nimic de făcut aici, dacă nu punea la socoteală despicatul firelor de iarbă din împrejurimile navei Essenay, fire ce-l trimiteau cu gândul la cartofii prăjiţi ondulaţi, de culoarea mucegaiului. O ocupaţie bună cu o zi în urmă, dar la urma urmei plictisitoare.

— Hai, băiete, scoală sus, se auzi vocea unchiului său. De data asta se aprinseră şi luminile în cabină.

Jack îşi trase pătura peste ochi, cu pleoapele strâns lipite în bătaia luminii, încercând să nu-şi piardă cumpătul; aşa se-ntâmpla deseori şi intra în belele. Unchiul Virgil îl dojenise de nenumărate ori în privinţa temperamentului său.

Mă rog, unchiul Virgil îl dojenise şi pentru nesupunerea sa. Haios, când te gândeai la profesia lui.

— Bună dimineaţa, soare, încercă unchiul Virge pentru a treia oară.

Era şi umilitor pe de-asupra. Bună dimineaţa, soare, de parcă ar fi fost un ţânc de cinci anişori, mu un băiat în toată firea ce tocmai împlinise paisprezece. Pe unele lumi la vârsta asta te trimiteau în armată, pentru numele lui Dumnezeu. Ai fi pus rămăşag pe orice că soldaţii nu erau treziţi cu bună dimineaţa, soare.

— Hai, băiete, scoală sus.

— De ce? mormăi Jack, încercând să se afunde în aşternuturi. Ce, trebe să mulg vacile? O să întârzii la şcoală, sau ce?

— Vreau să-ţi arăt ceva afară. Hai, băiete, sco...

— Bine, bine, am înţeles, mă scol, rosti Jack cuvintele magice.

Dădu la o parte păturile şi începu să-şi legene picioarele la marginea patului, în timp ce se ridica. Schimbarea bruscă de altitudine îi provocă ameţeli, aşa că rămase locului, frecându-se la ochi până buimăceala se risipi.

— Poate mai scoţi puţin din lumină, dacă nu-i cu deranj.

La comanda lui, lumina trecu de la stadiul de dureroasă la enervantă. Îşi dezlipi cu mare grijă pleoapele.

Monitorul din peretele opus îl întâmpina primul în fiecare dimineaţă. De regulă, pe ecran erau afişate starea motoarelor, cursuri de navigaţie sau alte asemenea funcţii ale navei. Trecuseră două zile de la aterizare şi mai toate sistemele de pe Essenay fuseseră închise, aşa că programase monitorul să înfăţişeze peisajul luxuriant al planetei Iota Klestis, prezent din abundenţă în jurul navei. Era ca şi cum ar fi avut o fereastră în cameră, deşi trecuse atâta vreme de când nu mai dormise într-o cameră normală la sol, cu o fereastră normală, încât aproape că uitase cum era.

Trebuia, cel puţin, să înfăţişeze peisajul de-afară. Dar în acest moment era negru.

Se întoarse pentru a-şi consulta ceasul din perete. Nu-i de mirare că nu vedea nimic: cifrele luminoase indicau ora 4:57 a.m.

— Ţi-ai ieşit din minţi? îl luă el la rost. E cinci dimineaţa.

— Ieşi de acolo puţin. Se întâmplă ceva...

— Da, bine, am auzit, oftă Jack trăgându-şi blugii, suspendaţi pe un braţ extensibil.

Să te cerţi cu unchiul Virgil era cum era. Să te cerţi cu unchiul Virge era şi mai şi...

— Sper să merite.

Tocmai ce lua un binoclu electronic din magazia navei când vocea unchiului Virge se făcu din nou auzită, de data asta din intercomul de la ieşire,

— Ieşi repede afară!

Uşa se dădu în lături şi rampa se lăsă la pământ.

— Unde?

Jack deschise binoclul şi cercetă atent împrejurimile. Nu întâlnise până acum animale de pradă în toată regula, dar precis că planeta le ţinea ascunse pe undeva. Asta să-l fi entuziasmat pe unchiul Virge în aşa hal?

— Nu acolo. Sus. Coboară şi priveşte înspre răsărit, la orizont. Grăbeşte-te.

Fără chef, Jack îşi târî picioarele pe rampă. Dacă unchiul Virge îl trezise pentru a-i arăta vreo aurora boreală sau prostii de-astea, îl va face bucăţele. Ridică binoclul şi focaliză spre răsărit.

Luminiţe erau, nu-i vorbă, dar nu era nici pe departe o aurora.

Era o bătălie spaţială.

— O, nu, gemu Jack.

Inima i se făcu cât un purice. O bătălie spaţială, deasupra ascunzişului său drăguţ, liniştit şi ferit vederii?

— Aşa mă gândeam şi eu, băiete, făcu unchiul Virge. Când te-am trezit erau doar alea patru mari. O fi vreo reglare de conturi între traficanţi.

— Minunat, murmură Jack, reglând binoclul să vadă mai bine. Alături de navele mari pluteau patru aparate de zbor mai mici pe care abia le-ai fi văzut dacă n-ar fi răspândit o lumină strălucitoare.

Erau atacatorii, nu încăpea urmă de îndoială, şi trăgeau rafale de rachete spre navele mari. Observă dâre de rachete în cealaltă direcţie.

— Ripostează, rosti unchiul Virge. Cam încet s-au mişcat.

— Poate că nu se-aşteptau la un atac. Ai identificat vreuna?

— Pe cele mari nu. Par a fi cargoboturi lungi, dar modelul mi-e necunoscut. Cele mici sunt nave de vânătoare Djinn-90.

Preferatele mercenarilor, armatelor planetare sau poliţiştilor portuari pe întreg cuprinsul braţului Orion.

Poliţişti. Jack tremura la simpla rostire a cuvântului.

— Vasăzică sunt traficanţi?

— Poate da, poate nu. Poate că-s piraţi care

— Mi-ai spus că nu se găsesc mine prin zonă.

— Am zis că nu scrie nimic despre locul ăsta, îl corectă unchiul Virge. Cine ştie, poate un tip mai ambiţios şi-a deschis o operaţiune clandestină. Stai o secundă. Ce-i aia?

Jack se încruntă, lipindu-şi binoclul de ochi. Cele patru nave eliberară în acelaşi timp ceea ce părea a fi un vârtej violet şi subţire.

— Rafale de plasmă? sugeră el.

— Or fi, dar eu n-am mai auzit sau citit despre aşa ceva. Oricum, nu pare să producă nicio avarie.

— Mai bine verifică, îl sfătui John, simţind încordarea în ceafă, pe măsură ce navele se înălţau din ce în ce mai mult. Una dintre ele a ieşit de pe orbită. Ori a fost lovită, ori încearcă să scape.

— La ce bun? O navă de asemenea dimensiuni se mişcă precum o cărămidă adormită. Uite, vezi? Au luat-o din nou în ţintă.

Jack încuviinţă în tăcere. Vârtejul violet prinse din urmă nava care încerca să-şi caute scăparea

— Crezi c-or să ne vadă?

— Puţin probabil, îl linişti unchiul Virge. Nu emitem energie şi în plus am pornit şi vălul cameleonic. Oricum, lumea e nelocuită, ăi uitat? Cine s-ar gândi să caute aici?

— Aşa-i, rosti Jack. La urma urmei, de asta se aflau pe Iota Klestis.

Doar dacă...

— Doar dacă nu cumva e un şiretlic. O bătălie falsă menită să ne scoată din văgăună.

Unchiul Virge râse zgomotos.

— Vrei subtilităţi, băiete? Caută-n altă parte, nu la Braxton Universis. Megacorporaţiile sunt prin firea lor mari, greoaie şi evidente.

— Atunci Starforce? insistă Jack. Sau Internos Police?

— Megacorporaţii cu alt nume. De altfel, e un şiretlic destul de costisitor. Arată-mi tu o agenţie de păzitori ai legii care să se-ngroape-n bani.

— Deci e o bătălie adevărată, rosti Jack.

Puţin mai devreme, navele mici dădură drumul vârtejurilor în aceeaşi clipă. Acum, tot la unison, le închiseră.

— Mă rog, a fost o bătălie adevărată, îl corectă unchiul Virge. Pare-se că s-a sfârşit. Oh!

— Ce-i?

— Nava care a încercat să se ferească va ateriza forţat.

Jack reglă zoomul la binoclu. Unchiul Virge avea dreptate. Nava mare se prăbuşea. Unda de şoc după contactul cu atmosfera era deja vizibilă.

— Mai are energie?

— Puţină. Şi e greu de stăpânit. Situaţia nu e prea roz.

Jack se lipi de binoclu şi simţi cum îl iau ameţelile, văzând încercările vitejeşti ale piloţilor de a ţine nava-n frâu.

La viteza şi unghiul acela, nu mai era vorba de o aterizare forţată, ci de o prăbuşire în toată regula.

— Nu putem să facem nimic pentru ei, murmură Jack.

— Nu, rosti unchiul Virge cu luare-aminte. Ei, în schimb, pot face ceva pentru tine.

Jack lăsă jos binoclul şi privi cu coada ochiului spre intrare. Cunoştea mult prea bine acel glas.

— Cum ar fi?

— După ce se aşterne praful, poate găsim ceva recuperabil printre rămăşiţele navei.

— Mdaa.

— Hai, băiete, nu vorbi aşa cu mine, spuse pe un ton rănit unchiul Virge. Vezi de la o poştă că nu mai au nicio scăpare. N-o să le mai folosească la nimic aparatura de bord, fie-le ţărâna uşoară.

— Aşa că hai să facem pe vulturii şi să vedem ce găsim printre dărâmături, nu?

— Dacă n-o facem noi, cu siguranţă o vor face amicii noştri din navele de vânătoare, îl lămuri unchiul Virge. N-or să-şi piardă prea mult vremea cu celelalte capturi.

Încruntat, Jack îşi duse binoclul la ochi. Navele mici executau manevre de andocare cu cele trei cargoboturi rămase.

— Vor fi ocupaţi o bună bucată de vreme. Vocea unchiului Virge deveni mieroasă. Şi dacă erau traficanţi, probabil transportau obiecte de valoare. Suficient de valoroase cât să putem plăti Braxton Universis.

Jack clătină din cap.

— Nu mai vreau să fur. Ştii asta.

— Vrei să fii veşnic pe fugă? ripostă unchiul Virge. Ţi se oferă o cale de a îndrepta lucrurile.

— Încerc să las trecutul în urmă, insistă Jack.

— Şi iată rezultatul, i-o întoarse Virge. Urmărit pentru o nelegiuire pe care nici măcar n-ai comis-o. Ţi se pare cinstit?

— Nimic nu mai pare cinstit de la o vreme, oftă Jack.

— Aşa ziceam şi eu. Altminteri, să furi obiecte furate nu e tocmai un delict, am sau n-am dreptate?

— Ceva îmi spune că poliţia nu îţi împărtăşeşte opiniile.

— Jack, băiete, încercă unchiul Virge pe acelaşi ton bătut de soartă.

— Da, da, ştiu, spuse Jack cu binoclul la ochi.

Fusese nevoit să se întoarcă pentru a urmări cargoboturile. În timp ce se certa cu unchiul Virge, acestea trecuseră pe deasupra capului său, înspre apus.

— Chiar şi dacă ignoră prăbuşirea, n-or să ne dea de urmă în clipa în care vom decola?

— Mai întâi trebuie să ne vadă. Aşteptăm până se pierd în zare, apoi ne îndreptăm spre epavă,înainte să apară din nou la răsărit, ne ascundem la sol şi aşteptăm să mai străbată o dată bolta. Mai simplu de-atât nu se poate.

— În cât timp vom ajunge acolo?

— Trei, poate patru ore. Maxim cinci.

— Şi zici că indivizii din Djinn-90 n-or să-şi bage nasul pe-acolo?

— Fii serios, băiete. Uită-te la navele alea cât sunt de mari. Vor trece zile până să le dea gata şi să-şi îndrepte atenţia spre noi.

Jack îşi muşcă buza. Urma să facă ceva monumental de prostesc. Toată fiinţa îi urla să se îmbarce iute pe Essenay şi să-şi ia tălpăşiţa în clipa în care nimeni nu va fi pe fază.

Dar dacă exista cu adevărat o şansă să pună la punct lucrurile cu Braxton Universis, trebuia să încerce.

Clătină cu amărăciune din cap. Cu o lună în urmă împlinise paisprezece ani. Îşi făcuse un tort cu lumânările şi toate celelalte. Unchiul Virge îi cântase, ce-i drept, fals, „La mulţi ani”, iar el suflase în lumânări şi rostise o dorinţă în gând.

Îşi propusese ca după atâta amar de vreme să ducă o viaţă normală.

Erau magice dorinţele astea, nu glumă.

— Să verific sistemele navei? îl trezi unchiul Virge din visare.

Jack lăsă binoclul din mâini.

— Da.

Se întoarse şi urcă fără tragere de inimă rampa.

— Hai să aruncăm o privire.

Capitolul 3

Comandantul Chayd îşi dăduse toată silinţa, la fel şi ultimii shontini sau K'da. Nava era însă prea mare, zonele sale de control prea răzleţite.

Erau sortiţi pieirii.

Draycos îşi veni încet în simţiri, sub panoul de comandă al globului de navigaţie. Zăcea între rămăşiţe contorsionate, încolăcit cu spatele la perete, asemenea unui pui de K'da încercând să se încălzească în răceala nopţii. Tranziţia prin atmosferă, căldura şi loviturile încasate, agitaţia şi ordinele calme ale lui Chayd, toate erau întipărite în mintea lui precum soarele strălucitor în zori. Despre izbitură însă îşi aducea vag aminte, zgomot, învălmăşeală şi senzaţia de-a fi fost aruncat de colo-colo când nava s-a năruit sub el, iar globul de navigaţie s-a făcut bucăţele deasupra.

Nu-şi amintea nici să fi părăsit adăpostul oferit de spatele lui Polphir, nici revenirea la tridimensionalitate.

Habar n-avea de cât timp zăcea acolo. Tăcerea şi nemişcarea din jur îi spuneau că nava, sau ce-a mai rămas din ea, se oprise într-un punct mort. Pe de altă parte, norul de praf care încă străbătea aerul arăta că nu se prăbuşiseră cu mult timp în urmă. O oră, poate mai puţin.

Atent să nu se sufoce, trase aer adânc în piept, încercând să-şi simtă muşchii şi oasele pieptului. În afara câtorva dureri minore, cauzate de vânătăi sau solzi rupţi prin care şiroia sângele, era nevătămat. Îşi verifică apoi picioarele, răsucindu-le şi mişcându-le cu grijă. Simţi o durere acută la încheietura piciorului stâng din spate – o luxaţie minoră, nimic mai mult. Trecu în revistă alte câteva vânătăi şi solzi crăpaţi, îşi consultă gâtul şi coada. Păreau în ordine.

Dădu la o parte dărâmăturile din jurul său şi ieşi de sub panoul de comandă. Polphir era nevăzut, dar scaunul pe care

şezuse fusese smuls din podea. Îşi croi drum cu grijă, peste ascuţişul cioburilor sau metalelor diforme, până la marginea globului de unde putea să cerceteze puntea de comandă.

Jos, în ruină, zăcea Polphir.

Orice K'da ar fi găsit saltul periculos, luând în considerare piciorul luxat şi podeaua nesigură de pe punte. Dar, spre norocul său, scara pe care se căţărase adineauri era tot acolo, agăţată într-o singură legătură. Coborî cu iuţeală şi, făcându-şi drum printre metal şi plastic rupt, ajunse la Polphir.

Shontinul zăcea fără suflare.

Nu avea să-şi amintească mai apoi câte ceasuri a stat acolo, tăcut, pierdut printre aduceri aminte şi cuvinte de adio. Îi străluceau în minte prima lor întâlnire, după ce gazda lui Draycos murise, la primele luni de convieţuire ca simbioţi. Îi ducea nespus dorul lui Trachan şi abia mai târziu aflase că firea lui posacă aproape că îl determinase pe Polphir să-l predea altcuiva.

Dar shontinul fusese răbdător, iar Draycos se maturizase cu timpul. În cele din urmă, o scoaseră la capăt. Lucru ce se dovedise de mare folos, căci de cel puţin două ori agerimea minţii lui Polphir în faţa pericolului îi ajutase să scape basma curată. Nu totul se baza însă pe experienţă sau inteligenţă. Polphir îi fusese nespus de credincios şi o dovedise în bătălia de la Conkren, unde îşi pusese pielea în joc pentru prietenul său.

Amintirea acelei bătălii îi dădea încă fiori lui Draycos care se minuna cum scăpaseră amândoi cu viaţă.

Polphir nu mai era. Iar el nu putuse să facă nimic pentru prietenul său.

Nici să-l jelească aşa cum trebuie. Zece ani petrecuţi împreună, ca prieteni, simbioţi şi tovarăşi de arme. I-ar fi trebuit o săptămână să-şi ia rămas-bun aşa cum se cuvenea, cu

prietenii şi rudele decedatului depănând amintiri ce vor rămâne înscrise în cartea vieţii sale.

Dar familia lui Polphir, sau ce mai rămăsese din ea, se afla la mare distanţă. Mai toţi prietenii lui zăceau fără suflare pe puntea Havenseeker. Iar Draycos n-avea nici pe departe răgazul de o săptămână să-l jelească. Dacă nu găsea iute o gazdă, mai avea câteva ore de trăit.

— Uşurel, războinic K'da, se trezi vorbind.

Vocea lui străpunse tăcerea şi se undui curios printre noile forme ce luaseră naştere în urma prăbuşirii.

— Regula unu: Apreciază cu meticulozitate situaţia înainte să tragi concluzii pripite.

Ca vorbe de încurajare nu contau prea mult. Dar ca sfat militar, avea o noimă. Îşi croi drum printre dărâmături, sprijinindu-se din când în când pe piciorul luxat, în căutarea supravieţuitorilor.

Nu era tocmai floare la ureche. Prora navei era pe de-a-ntregul zdrobită şi îngropată, împreună cu shontinii aflaţi acolo în momentul impactului. Nici cei din încăperea de dedesubt nu scăpaseră cu viaţă. Puntea de control era plină cu rămăşiţe, dar nu suferise prea multe stricăciuni, aşa că Draycos nutri speranţa că Urgia nu-i nimerise chiar pe toţi.

În van. Îşi făcuseră bine treaba, lăsând în urma lor doar cadavre shontine. Unele zăceau acolo unde îşi dăduseră ultima suflare, dar cele mai multe erau împrăştiate în urma impactului.

Trupurile neînsufleţite ale războinicilor K'da se risipiseră de mult.

Cu capul plecat, Draycos porni îndărăt. Priveliştea era mai groaznică decât pe orice câmp de luptă unde le ţinuse piept duşmanilor. Gândul îi reveni de mai multe ori în timp ce străbătea ruinele. Pe câmpul de luptă rămâneau întotdeauna câţiva războinici în viaţă. Aici în schimb nu mai era decât el.

Dar avea să li se alăture cât de curând. Supravieţuise Urgiei şi prăbuşirii, însă fără o gazdă urma să piară în curând. Două ore cel mult, după care va deveni o umbră bidimensională şi se va pierde în nimicnicie.

Cu toate astea, erau două ore. De ce să nu profite de ele?

Staţia radar de pe puntea de navigaţie fusese complet distrusă. Dar consola de pilotaj avea propriul sistem de înregistrare şi nu părea afectată.

Din nefericire, info-diamantele fuseseră smulse din aparatul de înregistrare şi acum zăceau amestecate printre resturi. Scotoci după ele, găsi un reader2 de mână şi căută informaţia de care avea nevoie. Să afle măcar cine erau atacatorii, înainte să cadă în ghearele morţii.

În adâncul fiinţei lui ştia însă că se amăgea. Toată informaţia urma să piară odată cu el. Niciun shontin sau K'da nu va descoperi vreodată mormântul său.

Încet-încet, praful se aşternea într-un strat fin, poleind întreaga încăpere. Zgomote slabe de-afară îi ajunseră la ureche, ciripitul păsărilor şi zumzetul insectelor, la fel de străine ca planeta pe care vieţuiau. Din când în când, ciulea câte-o ureche la sunete noi, pe care însă nu le băga de seamă. Toată atenţia îi era îndreptată spre diamante.

Dar toată atenţia din lume nu mai putea recupera ceea ce nu se găsea acolo. Diamantele fuseseră deteriorate în timpul prăbuşirii şi nu mai conţineau înregistrarea completă a ambuscadei. Ici şi colo câte-o imagine, dar nimic mai mult. Nimic care să-l ajute să-i identifice pe atacatori.

Asemenea prafului ce se aşternea în jur, forţele începură să-l părăsească. Readerul îi alunecă din mână, diamantele deveniră foarte grele şi în scurt timp se trezi zăcând la podea, alături de trupul lui Polphir. Era încă tridimensional, dar, privindu-şi

---

2 Aparat portabil care citeşte info-diamantele (n. tr.).

labele din faţă, i se păru că membranele din jurul ghearelor se aplatizează.

Era straniu să stea singur pentru atâta vreme lăsat în voia sorţii. Semăna întru câtva cu diferenţa dintre un prânz ratat şi a muri de foame. N-avea de ce să se plângă. Toţi prietenii şi tovarăşii lui erau morţi. Acum îi venise şi lui rândul.

Deodată auzi un zgomot din spatele punţii de control. La început atât de slab, încât crezu că e în închipuirea sa. Chiar şi când deveni mai puternic, rămase la convingerea că imaginaţia lui muribundă îi joacă feste.

Dar zgomotul era real: paşi, din ce în ce mai aproape.

Atacatorii veniseră să-şi termine treaba.

Draycos inspiră puternic. Mai avea probabil timp pentru o singură lovitură, înainte ca epuizarea sau gloanţele inamicului să-l doboare. Neîndoielnic, un gest lipsit de sens.

Dar era un războinic K'da. Mai bine să moară în luptă decât să stea cu ghearele-n sân.

Luând încă o gură de aer şi adunându-şi forţele rămase, îşi trase în tăcere picioarele sub el şi se puse la pândă.

Paşii ajunseră la uşă. Strânse pleoapele. Şi deodată, intrusul îşi făcu apariţia.

Un om. Nu era de mirare. Faptul că folosiseră semnalele de recunoaştere ale legăturii demonstrase că atacatorii erau fie oameni, fie aliaţi cu ei. Dar înfăţişarea lui îl luă total prin surprindere.

După înălţime, părea tânăr. Shontinii şi oamenii erau în multe privinţe asemănători, iar cel din faţa sa arăta ca un băiat shontin de doisprezece ani.

De bună seamă, shontinii îşi înrolau copiii în armată, în vremuri de restrişte. Dar se vedea de la o poştă că băiatul nu era un războinic. Era îmbrăcat total anapoda. Nici tu cască, nici tu armură, ce să mai vorbim de uniformă. Purta doar o cămaşă cafenie, pantaloni albaştri-deschis şi ghete joase maronii în

picioare. Pe umăr îi atârna o jachetă groasă de culoarea cafelei. Din câte putea să-şi dea seama, micuţului nu-i pria căldura dinăuntru.

Cel puţin era înarmat cu un pistol prins la curea, în partea stângă. Arma era însă mult prea mică pentru un soldat adevărat. În plus, un războinic experimentat trebuia să ţină arma în mână când cerceta teritoriul inamicului.

Dacă nu era unul dintre atacatori, atunci cine era?

— E la fel şi aici, spuse băiatul din pragul uşii, cercetând încăperea din priviri. Un războinic experimentat n-ar fi zăbovit atâta la uşă.

— Acelaşi lucru, doar că mai rău.

Draycos îşi ţinu răsuflarea, încercând să desluşească acele cuvinte. În timpul călătoriei, toţi membrii avangărzii învăţaseră graiul folosit cu precădere de oameni în comerţ. Puterile îl părăseau însă, iar traducerea nu mai părea un lucru atât de simplu. Poate că nu mai avea forţa necesară să atace.

— Stai puţin, exclamă deodată băiatul. Iată, iată, ce-avem aici?

— Ce-ai văzut? întrebă o voce abia auzită.

Draycos se uită primprejur, încercând să rămână nemişcat, dar văzu că nu mai era nimeni. Înseamnă că avea staţie. Să fi fost un cercetaş în slujba adevăratului războinic care venea în urma sa?

— Arată ca un dragon mic, spuse băiatul, luând-o de-a curmezişul încăperii, spre Draycos. Nu glumesc, jur. Cât un tigru mai mic, acoperit de solzi aurii.

— E în viaţă?

— Din câte-mi dau seama, nu, spuse băiatul, continuându-şi înaintarea. Încă puţin. Bănuiesc că vrei să arunc o privire.

— Dacă nu-i cu supărare, rosti cealaltă voce.

Draycos îşi încordă toate puterile... Dintr-odată, vălul morţii iminente îi căzu de pe ochi şi o idee năstruşnică îi încolţi în minte.

Ar fi putut să-l atace pe intrus, aşa cum hotărâse. Ar fi putut chiar să-l omoare pe băiat, înainte să îşi ia rămas-bun de la acest univers şi să cadă pradă morţii şi uitării.

Sau ar fi putut să folosească acea fărâmă de energie pentru a încerca să intre în simbioză cu el.

— Nu mişcă, spuse băiatul. Cred că e mort. Păcat, arată mişto. Hei, solzii aurii au pete roşii pe ei, taman la margini. Tare.

Era foarte riscant. Miza era uriaşă şi disperată deopotrivă. Pe tot parcursul istoriei, K'da întâlniseră doar două specii cu care puteau să intre în simbioză. Şanse minuscule ca oamenii să fie gazde propice.

Dacă legătura nu se realiza, putea să spună adio atacului. Draycos mai avea suficientă putere pentru o singură manevră.

— Nu mişcă.

Draycos luă o hotărâre. Era un războinic K'da şi nu putea să ia prin surprindere un adversar nepregătit fără un motiv limpede. Băiatul se opri şi se aplecă.

Draycos sări.

Capitolul 4

Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era ca unul dintre trupurile neînsufleţite de pe navă să prindă viaţă şi să-l atace. Sări înapoi cu un icnet de spaimă, ducându-şi reflex mâna la ochi. O străfulgerare aurie, clipi...

Şi, fără zgomot, dispăru. Se întoarse în toate direcţiile, mai-mai să-şi piardă echilibrul printre rămăşiţele de pe punte.

Iar dragonul... parcă-l înghiţise pământul.

Atunci îşi aminti de pistolul prins la curea. Îl scoase şi trase piedica, răsuflând din greu şi tremurând, în timp ce-şi rotea speriat privirile. Dragonul nicăieri.

Un singur amănunt neînsemnat: nu avea unde să dispară. Nici în ruptul capului n-ar fi izbutit să străbată încăperea într-o clipită şi să iasă pe uşă, înainte ca Jack să-l vadă. Iar printre grămezile împrăştiate la podea nu se putea ascunde.

Atunci unde era?

— Jack! se auzi vocea impacientată a unchiului Virge în staţia prinsă la guler. Ce e? Care-i baiul? Hai, băiete, vorbeşte.

— Dragonul, spuse Jack, ruşinat de tremurul din glas. Ura când îl apuca tremuriciul. A sărit la mine. Aşa am avut impresia.

— Şi? Te-a muşcat? Te-a zgâriat?

— Nu, nu cred, spuse el, privind în jur. Adică nu simt nimic.

— Verifică-ţi hainele. Uită-te după sânge sau tăieturi. Uneori nu simţi durerea imediat.

Jack îşi cercetă cămaşa.

— Nimic. Pur şi simplu a sărit la mine şi apoi s-a făcut nevăzut.

— Cum adică s-a făcut nevăzut? Unde putea să dispară?

Jack nu răspunse. Pe măsură ce şocul iniţial se risipea, realiză că ceva nu era în ordine cu pielea sa. De parcă un strat subţire de vopsea îi acoperea pieptul şi spatele. Băgă mâna sub cămaşă şi îşi pipăi umărul. Nimic neobişnuit, doar piele. Nu părea să fie diferită la atingere. Mâna continuă să alunece pe spate, dar totul era în regulă.

Senzaţia stranie nu-l părăsi.

— Jack?

— Stai o clipă. Lăsă jacheta pe spătarul unui scaun rupt şi-şi îndesă pistolul în toc. Apoi desfăcu fermoarul cămăşii.

Brusc i se tăie răsuflarea. O dâră aurie îi traversa pieptul până la brâu. Se încolăcea în jurul coastelor, atât sus, cât şi jos, şi continua probabil pe spate. Ca o cingătoare sau o eşarfă militară prinsă strâmb. Avea şi un model de solzi aurii presăraţi pe margini cu roşu, model pe care-l avea şi dragonul!

O presimţire neagră îl cuprinse. Scoţându-şi cămaşa din pantaloni, îşi dezveli în întregime braţul drept, lăsând haina să atârne pe cealaltă parte. Îşi întoarse privirea spre umărul drept... doar pentru a da nas în nas cu dragonul.

— Aii! strigă, ferindu-şi capul şi sărind ca ars.

Era ca şi cum s-ar fi ferit de propriul său trup,iar rezultatul fu pe măsură. Imaginea dragonului nu dispăru, nici nu se prelinse în jos sau ceva de genul ăsta. Era tot acolo, de parcă cineva o pictase pe trupul său.

Spre uluirea lui, chipul se ridică încet din piele, asemenea unui cap de crocodil ce străpunge pelicula apei. Gura se deschise uşor, scoţând la iveală un rând de dinţi ascuţiţi, printre care fiara sâsâi lin:

— Nu te teme.

Ţipătul mai că-i sparse timpanele. Cumpănea pistolul în stânga, deşi nu ţinea minte să-l fi scos din toc, şi izbi cu toată forţa în capul dragonului.

Dar fiara fusese mai rapidă. Se făcu din nou una cu pielea lui Jack, al cărui ţipăt se transformă într-un urlet de durere, căci nu reuşise decât să-şi învineţească umărul. Fără a ţine seama de durere, mai lovi o dată şi încă o dată, ţopăind de colo-colo în încercarea de a scăpa. Printre bolboroselile sale înspăimântate îi ajunseră la urechi uite două voci distante. Strigau la el.

Nu le băgă în seamă. Vocile nu aveau importanţă. Nimic nu mai conta decât să scape cumva de blestemăţia aia.

Continuă să-şi aplice lovituri până când se-mpiedică la un moment dat şi se rostogoli pe o parte. Sau mai degrabă ar fi trebuit să se rostogolească. Nici bine nu-şi întinse braţul pentru

a diminua din şocul căzăturii, că senzaţia din piele se schimbă şi ceva reuşi cumva să-i oprească prăbuşirea, aşezându-l cu delicateţe pe panoul de comandă de care era să se izbească.

Oricât de blândă ar fi fost căzătura, îşi veni în fire şi încetă să-şi mai lovească umărul cu bestialitate. Lipit aproape de podea, trăgea puternic aer în piept, străbătut de durere. În urechea stângă îl auzea ţipând pe unchiul Virge, care dorea să afle ce se întâmplase. În urechea dreaptă auzea acel sâsâit lin de mai devreme.

— Toată lumea... gura, ordonă el răsuflând din greu. Mă auziţi? Ţineţi-vă gura cu toţii!

Glasurile amuţiră. Jack inspiră adânc de câteva ori, încercând să se liniştească. Nu reuşi cine ştie ce.

— Bine, rosti în cele din urmă. Tu, vocea doi, cel care nu e unchiul Virge. Cine eşti?

— Draycos mă numesc, i se răspunse de undeva din spatele său. Sunetul îi străbătu uşor pielea.

Jack se întoarse iute, dar nu văzu pe nimeni. Capul dragonului nu mai era pe umărul său, dar cu coada ochiului putea să-i vadă vârful botului.

— Sunt un bard-războinic al poporului K'da. Tu cine eşti?

— Jack Morgan, rosti el şi glasul începu să-i tremure din nou. Şi acum marea întrebare: Unde eşti?

— Spune-mi întâi cum ai ajuns la bordul nave mele. Eşti un duşman al shontinilor sau K'dailor?

— Nu sunt duşmanul nimănui, protestă Jack, ridicându-se în picioare. Am văzut nava prăbuşindu-se şi am venit să arunc o privire. Atâta tot.

— I-ai văzut pe atacatori?

Jack constată cu înfrigurare că vocea îl urmărea, străbătându-i umărul.

— Păăi... Nu ştia exact cât să-i spună. Am urmărit bătălia. Mi s-a părut că cei din navele mici au urcat mai apoi la bordul navelor mari. Au mai rămas dintr-ai tăi acolo?

Se auzi un oftat uşor, chiar mai sâsâit decât vocea.

— Erau semenii mei. Au pierit cu toţii.

— N-ai de unde să ştii, spuse Jack, simţind dintr-odată nevoia să-i aducă mângâiere. Nu puteau să-ncapă prea mulţi soldaţi în navele alea Djinn.

— Nu mai e nimeni să le ţină piept, rosti cu tristeţe dragonul. Cei de la bord erau deja morţi.

— Toţi? întrebă surprins unchiul Virge.

— Toţi. Arma folosită împotriva noastră omoară tot ce-i stă în cale. Nu lasă pe nimeni în viaţă. Jack îşi aminti de vârtejurile violete care se jucau pe marginile cargoboturilor. O armă ce putea să străpungă pereţii navei?

— Tu eşti în viaţă, spuse el.

— Am fost cruţat fără voie. Eram deja în cădere şi s-au gândit să nu-şi mai bată capul cu noi.

Băiatul trase adânc aer în piept. Lucrurile păreau destul de clare. Spera încă să se-nşele. Dar chiar de nu se înşela, trebuia să facă pasul şi să pună întrebarea.

— Eşti în spinarea mea, nu? Te-ai încolăcit în jurul meu, ca... o pânză subţire.

— Da.

— Ca o ce? dori să ştie unchiul Virge. Unde eşti?

— Seamănă cu o pictură, sau cu un tatuaj pe tot corpul, aşa cum vezi la starletele de pe Zhandig.

— Cum adică tatuaj? spuse unchiul Virge, la fel de uluit precum fusese Jack. Cum poate o vietate să fie asemenea unui tatuaj?

— Da' crezi că ştiu? Dacă aş şti...

— Te rog, interveni Draycos. Lasă-mă pe mine.

Jack se uită în jos. Capul dragonului îşi făcu din nou drum spre umărul său, mişcându-se dintr-o parte în alta ca şi cum căuta ceva.

— Uite, readerul acela.

— Unde? întrebă Jack, cercetând încruntat dărâmăturile.

Tresări pentru a doua oară, când braţul îi deveni dintr-odată mai greu. O labă acoperită cu solzi aurii ieşi la vedere şi întinse un deget spre aparatul plat şi mic cât palma ce zăcea printre rămăşiţele navei.

— Acolo. Du-te şi lasă-te pe vine.

Jack se conformă. Era locul din care îl pândise dragonul când intrase. Nu cumva era o armă?

— Şi acum?

— O să-ţi explic ce sunt. Observi cum stă readerul pe podea? Acolo unde se întâlnesc, readerul e un obiect bidimensional. De-acord cu mine?

— Păi, nu, e tridimensional. Are lungime, lăţime şi înălţime.

— Dar e bidimensional acolo unde întâlneşte podeaua, insistă Draycos. În acea zonă are doar lungime şi lăţime. Am dreptate?

— Bine, cum spui tu, dădu Jack din umeri.

— Nu contează ce spun eu, rosti dragonul nerăbdător. Ci dacă tu înţelegi. Priveşte podeaua ca pe un univers bidimensional, iar readerul un obiect cu două dimensiuni ce aparţine de ea. Nu mai există înălţime aici, doar lungime şi lăţime. Doar două dimensiuni. Ai înţeles?

— Am înţeles şi-nainte, spuse Jack nerăbdător, acum că reuşise să străpungă puţin vălul bizar ce învеşmânta întreaga situaţie. Cum nu fusese ucis, nici mâncat de viu, începuse să prindă curaj şi nu avea timp de pierdut cu jocuri de cuvinte. Şi ce?

— Bine. Acum ridică readerul astfel încât o singură latură să mai rămână pe podea.

Jack făcu întocmai.

— Da, şi?

— Obiectul rămâne bidimensional. Dar un observator aflat în universul celor două dimensiuni îl percepe ca pe un segment de linie. Are lungime, dar nu şi lăţime. Partea care i-ar garanta lăţimea a fost suspendată într-o a treia dimensiune3.

Jack se holbă la reader, simţind o vibraţie uşoară pe spate, de-a lungul gâtului. Auzise oare bine?

— Vrei să spui, întrebă el rar, că de fapt eşti tridimensional, dar că ai devenit naiba ştie cum bidimensional? Adică plat? Şi că te-ai răspândit ca o pastă pe spinarea mea?

— Sunt în continuare tridimensional. Şi asemenea readerului, o bună pare din trupul meu e acum suspendată într-o a patra dimensiune, în afara hotarelor universului.

Staţia de la gulerul lui Jack amuţi. Unchiul Virge rămase fără replică, iar ăsta nu era semn bun.

— Nu, îmi pare rău, dar n-are nicio noimă, spuse Jack.

— Şi cu toate astea, sunt aici, îi reaminti Draycos.

— Nu, spuse Jack răspicat. Îşi întoarse privirea în altă parte, oriunde numai să nu-l mai vadă pe dragon.

— Nu e real. N-are cum să fie real. Cineva îmi joacă o festă.

— De ce-aş face una ca asta? întrebă Draycos lunecând pe spatele băiatului şi fixându-l cu privirea de pe umărul stâng. Ce crezi că urmăresc?

— Termină! lătră Jack, întorcându-şi capul în cealaltă parte. îşi trase mâneca înapoi pe braţul drept. Nu ştiu. Ce scop au toate? Ce doreşti?

— Ceea ce-şi doresc toate fiinţele. Viaţă.

— Şi altundeva decât pe spatele meu nu poţi să-ţi duci veacul? se interesă Jack sarcastic.

— Nu. Nu pot.

---

3 Dialogul e o trimitere la romanul Flatland (1884) al scriitorului britanic Edwin A. Abbott, în care un personajdin lumea celor trei dimensiuni se coboară în Flatland pentru a-l „ilumina” pe naratorul bidimensional (n. tr.).

Jack fusese pe punctul de a-şi trage fermoarul de la cămaşă, dar acum se opri, privind încruntat la solzii aurii ce-i împănau pieptul.

— Cum adică?

— K'da nu se aseamănă cu alte fiinţe, Jack Morgan. Nu putem sta de capul nostru mai mult de şase ore. După aceea trebuie să ne întoarcem la două dimensiuni şi să căutăm odihna pe trupul unei gazde.

— De nu?

— Dacă nu găsim o gazdă, ne veştejim şi trecem în nefiinţă. Moartea îmi dădea târcoale când ai apărut tu. Sosirea ta precum şi nesperata şansă de a-mi putea fi gazdă mi-au salvat viaţa. Îţi mulţumesc.

— Pentru puţin, răspunse Jack din reflex. Nu că aş fi avut de ales. Să-nţeleg că eşti un soi de parazit?

— Nu-mi este cunoscut cuvântul.

— Paraziţii se hrănesc de pe organismul gazdei,îşi procură mâncarea sau cele de trebuinţă din trupul ei.

— Eu nu iau nimic de la gazda mea. Folosesc doar suprafaţa corpului ei.

— Îi răpeşti intimitatea.

— Dar îi ofer în schimb tovărăşie şi-l apăr de primejdie. De aceea ne considerăm simbioţi şi nu... paraziţi. Se poate ca în ochii tăi să nu fie un schimb avantajos. Are nevoie specia voastră de mai multă singurătate decât ştiam eu?

— E bine să fii singur, din când în când, mormăi Jack, încercând să-şi stăvilească valul de emoţie. Singurătate. Cu sau fără voia lui, dragonul atinsese o coardă sensibilă.

— De ce eu? De ce nu te-ai încolăcit în jurul unui copac sau mai ştiu eu ce?

— Lucrurile nu stau aşa de simplu. Ne trebuie o gazdă adecvată. Nu ştiu ce face o rasă prielnică sau nu organismului nostru. Probabil că niciun K'da nu ştie.

— Bine. Jack nu găsi nimic mai bun de spus. Şi acum...?

— Decizia e în mâinile tale. Doreşti să plec?

Răspunsul evident, adică da, i se împotmoli în gâtlej.

— Dacă aş zice da, ce s-ar alege de tine? Nu mai e nimeni prin preajmă.

— După şase ore voi muri. Dar sunt un războinic K'da. Nu voi rămâne cu forţa dacă nu doreşti.

— Mda, murmură Jack, neştiind exact ce să facă. Oricât de interesantă părea ideea, avea destule pe cap. Ultimul lucru de care mai avea nevoie acum era un pasager.

Cu atât mai mult dacă era auriu şi arăta ca un dragon.

— Draycos, uite...

— Înainte să te hotărăşti, trebuie să-ţi mai spun ceva. Ne aflăm în rămăşiţele navei mele deoarece am fost atacaţi. Mai mult, am fost atacaţi de cea mai de temut armă a duşmanilor noştri de moarte, Valahgua.

— N-am auzit de ei, rosti Jack clătinând din cap. Unchiule Virge?

— N-am găsit nicio referinţă.

— Nu aveai cum să fi auzit de ei. Asemenea nouă, trăiesc la mari depărtări. Călătoria noastră a durat aproape doi ani, după calendarele voastre, şi ne-a purtat peste hăuri imense.

— Vrei să zici că aţi venit dintr-un alt braţ al galaxiei? se grăbi Jack să întrebe.

Încercă să-şi imagineze harta Căii Lactee aşa cum o ştia din învăţăturile trunchiate pe care i le dăduse unchiul Virgil. Spaţiul explorat, dacă punea la socoteală toate planetele colonizate de om şi lumile locuite de extratereştri, se reducea la o fâşie largă de stele numită Braţul Orion. Era cale lungă spre alte braţe.

— Aşa este. Am fugit în speranţa că vom scăpa de Valahgua şi de arma lor necruţătoare. Dar iată că arma era deja aici, în aşteptarea noastră.

— Înseamnă că v-au urmărit.

— De neînchipuit. Ţi-am spus deja, arma sosise înaintea noastră.

— Ca să nu mai vorbim că era purtată pe nave construite de oameni, interveni unchiul Virge. Asta dacă nu cumva şi Valahgua ăştia ai voştri zboară pe Djinn-90.

— Singura explicaţie este că am fost trădaţi. Am nevoie de ajutorul tău să-i găsesc pe vinovaţi.

— Nici nu mă gândesc, i-o-ntoarse Jack. Uite, îmi pare nespus de rău că ai tăi au mierlit-o. Dar nu-i treaba mea.

— Te înşeli, rosti Draycos cu hotărâre. Urgia nu face distincţie între victime, fie că sunt K'da, shontini sau oameni. Nimeni nu poate să-i ţină piept, iar cu Valahgua nu te poţi tocmi. Dacă au constituit o alianţă secretă cu vreo specie din regiunea asta, pe toţi vă paşte un mare pericol.

— Cum adică nu poate să-i ţină piept? se interesă unchiul Virge.

— Nu există material care să stea ca zăgaz în calea armei. Raza ei de acţiune e mică, dar toţi cei aflaţi în ea sunt răpuşi. Trebuie să avertizăm populaţia din zonă.

Jack se strâmbă.

— Da, păi asta s-ar putea să fie cam dificil. Vezi tu...

— Linişte! îl întrerupse brusc Draycos.

— Ce-i? şopti Jack.

— Am auzit paşi. Cineva se apropie.

Capitolul 5

Jack ţinea încă în mână readerul. Îşi ridică rapid cămaşa şi îndesă drăcia în buzunarul de la blugi.

— Câţi sunt?

— O singură pereche de paşi.

Capul dragonului ieşise din nou din umărul lui Jack, amuşinând aerul cu botul lunguieţ. Se apropie cu grijă, ca un războinic.

— Sau un sticlete, bombăni Jack. Străbătu încăperea de-a curmezişul în tăcere,pentru a-şi recupera jacheta. El unul nu auzea paşii, dar avea deplină încredere în urechile ascuţite ale dragonului.

— Mai e vreo altă cale de ieşire?

— Ar mai fi globul, spuse Draycos făcând semn cu botul spre tavan, dar nu ne mai putem bizui pe scară.

Jack îmbrăcă jacheta, privind şi el spre tavan. Erau pe puţin şase metri până la primul palier şi încă vreo trei până la al doilea, fără să mai pună la socoteală şi cioburile care zăceau pretutindeni. Iar scara părea într-adevăr şubredă.

Prefera totuşi să rişte o cădere decât să dea ochii cu un soldat în toată firea. Sau cu un poliţist.

— Mă încumet, spuse el, îndreptându-se spre scară. Se prinse de barele laterale şi...

— Nu mişcă nimeni, lătră o voce fermă, lipsită de inflexiuni.

Jack rămase stană de piatră. Îl apucă tremuratul. Prins ca un şoarece-n cursă, deşi n-auzise deloc paşi. Oricine ar fi fost individul ăsta, era mult prea bun ca să-i fie pe plac.

— Nu trage, strigă, încercând să pară cât mai înspăimântat. Te rog, nu trage.

— Întoarce-te, porunci vocea. Mâinile sus!

Jack se supuse, întorcându-se cât să ţină coapsa stângă ferită vederii. Pistolul agăţat acolo nu bătea foarte departe şi dorea să-l ţină ascuns pe cât de mult posibil.

Individul care stătea acum puţin în dreapta uşii era voinic, lat în umeri şi în niciun caz om.

Era un brummga, cu faţa acoperită aproape în întregime de cască. Purta un rând de haine soldăţeşti foarte pestriţe: o cască

roşu-închis, vestă de protecţie albastră şi pantaloni verzi. Avea o trusă medicală portocalie suspendată la curea alături de un soi de baghetă ce ieşea dintr-o teacă dungată în maro şi alb. Tot amestecul acesta de masă musculară şi veşminte multicolore îi dădea un aer caraghios.

Dar arma proptită în umăr ar fi făcut orice zâmbet să piară. Era neagră, lucioasă şi avea un aspect fioros. Era vai de ei dacă brummga apăsa pe trăgaci. Orice plan de a mai folosi pistolul se risipi în câteva clipe. Dar ceva tot trebuia să facă. Dacă Valahgua ăştia de care-i zisese Draycos nu doreau să lase martori în urmă, atunci un brummga era exact mercenarul cu creier de găină de care aveau nevoie. Jack trăgea nădejde să-l convingă pe malac că habar n-avea de ce se-ntâmplă.

— Cine eşti? Ce cauţi aici?

— N-am vrut să fac nimic, se apără Jack, cu acel scâncet de copil speriat pe care unchiul Virgil îl găsise atât de folositor în multe situaţii. Ani văzut nava şi am zis să dau o raită, poate găsesc ceva trebuincios, atâta tot.

— Cum de-ai văzut nava? De unde vii?

— De-acolo, îi arătă Jack cu mâna un punct imaginar. Avem o cabană în pădure.

Extraterestrul scoase un zgomot gutural, asemenea unei tobe mari asaltate de veveriţe.

— Câţi sunteţi? se răsti el, străbătând încăperea spre Jack. Ce-ai văzut?

— Nu-nţeleg ce vrei să zici, încercă Jack să facă pe neştiutorul. Nu era tocmai floare la ureche să păcăleşti un brummga, dar era dispus să încerce.

— Ţi-am mai zis o dată, am văzut nava.

— Înainte să vezi nava, mârâi dihania. Era acum destul de aproape astfel încât Jack să vadă că nu purta însemne militare. Ce s-a întâmplat înainte?

— Păi, am auzit mult zgomot, se obrăznici Jack, de parcă era de la sine înţeles.

Ţinea în continuare şoldul stâng ascuns vederii. Folosirea pistolului nu mai intra în discuţie, acum că avea o armă aţintită spre piept. Dar cămaşa şi jacheta erau încă deschise, şi nici în ruptul capului n-ar fi vrut ca soldatul să-l zărească pe Draycos încolăcit în jurul său.

— Cum adică ce s-a întâmplat?

— Ai văzut ceva pe cer? Te uitai la cer?

Jack clipi.

— La cer?

Pe partea stângă, avu din nou acea senzaţie uleioasă: Draycos îşi schimba nevăzut poziţia.

Dacă dragonul se săturase de conversaţie, nu era singurul.

— Pui multe întrebări, mugi brummga, chipul lui urât sluţindu-se şi mai mult. Dar nu răspunzi la niciuna. Îţi scot eu frâul de pe limbă.

— N-am vrut să fac nimic, jur, scânci Jack, de data asta pe un ton şi mai plângăcios, scotocind disperat după o minciună bună. Soldatul era la câţiva paşi de el. În câteva clipe, ţeava puştii avea să-i sărute obrazul. Dacă nu se gândea repede la ceva...

Dintr-odată, un ţipăt înfiorător străpunse liniştea.

Jack n-auzise ceva asemănător în viaţa lui şi, în acel moment groaznic, spera să nici nu mai audă cât o trăi. Era ceva între strigătul unei bufniţe, urletul unui lup în iarnă şi vaietul unei zâne: a morţii din legendele irlandeze pe care i le spunea unchiul Virgil. Părea să vină de pretutindeni şi de nicăieri, răspândindu-se în toată încăperea şi făcând resturile de sticlă din globul de deasupra să tremure.

Brummga se lăsă imediat pe vine şi roti arma în direcţia uşii pe care intrase.

În momentul acela, Jack simţi schimbarea de greutate în spatele său şi totul mişcându-se. Greutatea dispăru când ceva se strecură pe sub cămaşă. Se întoarse şi avu suficient timp să-l vadă pe Draycos aterizând în tăcere... cu pistolul strâns în labele din faţă.

Cu un zgomot surd, pistolul se descărcă în spinarea extraterestrului, împrăştiind sute de fire groase de culoarea laptelui. Firele se încolăciră în jurul pieptului, capului şi braţelor, asemenea unei pânze de păianjen la minut.

Brummga scoase un urlet, bălăbănindu-se în timp ce încerca să se întoarcă, dar era prea târziu. Puşca lui era îndreptată în sus, datorită firelor care acum formau un veritabil cocon. Cu o străfulgerare, condensatorul ataşat la pistol descărcă o undă de curent electric în soldat. Brummga scânci ca un câine bătut şi căzu lat la podea.

Draycos se repezi la mercenarul năucit, examinându-l iute.

— Curioasă armă. Ar fi bine să ne urnim din loc.

Jack îşi recăpătă vocea după câteva eforturi.

— Da, izbuti el să zică. Tu... tu ai fost?

— Un strigăt de război K'da. Îi aruncă pistolul. Mi s-a părut o diversiune bună. Eşti gata?

— Mai gata de-atât n-o să mă vezi.

— Poftim?

— Nu contează. Scara?

— Da, spuse Draycos, în ochi sclipindu-i reflexiile globului. La semnalul meu. Se ghemui şi apoi sări.

Jack rămase cu gura deschisă. Dragonul sărise şase metri ca pe nimica. Se întoarse cu graţia unei feline şi se prinse bine cu labele din faţă de scară.

— Hai.

— Stai o clipă. Jack îngenunche alături de brummga. Îi venise o idee.

— Ce-ai de gând să faci?

— Încerc să scot drăcia asta, spuse Jack, făcându-şi loc prin pânza groasă în căutarea baghetei prinse la piciorul stâng al extraterestrului.

— E periculos să foloseşti o armă necunoscută, îl avertiză Draycos.

— Aha, ca şi pistolul meu, nu? ripostă Jack.

— Sunt un războinic K'da. Înţelegerea şi folosirea armelor intră în meseria mea.

— Ai noroc că n-am pus piedica la loc, mormăi Jack. Nu-ţi face griji, nu-i lucru mai uşor pe lumea asta decât să foloseşti o baghetă. Apeşi butonul de la capătul de care ţii şi îl atingi pe individ cu celălalt capăt. Câteva ore n-o să-ţi mai facă probleme. Drace!

— Ce?

— E prea adânc îngropată în pânză. Dă-o încolo. Vin acuma.

Scara era destul de şubredă. Nici nu voia să-şi închipuie cum ar fi fost dacă Draycos n-ar fi ţinut de ea. Cu toate astea, izbuti să se caţere până în zona de control. Partea inferioară a domului nu era atât de distrusă pe cât părea de jos, şi reuşiră să-şi facă loc prin spărturile existente. Încă un minut şi se aflau deasupra navei.

— Unde e nava ta?

— Acolo în depărtare, îi făcu Jack semn cu mâna spre regiunea împădurită din dreapta. Cincizeci de metri mai încolo e spărtura prin care am intrat.

— Nemaipomenit. Hai, iute!

O luară la picior. Jack observă mai puţine stricăciuni aici decât pe lateral, dar copacii care îi străjuiau de-o parte şi de alta compensau cu vârf şi îndesat. Majoritatea fuseseră raşi de pe suprafaţa pământului în urma impactului, iar cei câţiva rămaşi în picioare stăteau îndoiţi în toate direcţiile. Mai toţi erau înclinaţi în exterior, dar ici şi colo zăreai câte unul aplecat spre navă.

Cât vedeai cu ochii, arbori şi pământ fuseseră arşi deopotrivă, înnegriţi de dogoarea navei. Mare noroc aveau că nu luase foc pădurea. Din spatele lor se auzi un zgomot metalic. Jack se întoarse într-o fracţiune de secundă gata să tragă, dar nu era nimeni.

— Scara! A căzut?

— Cu ceva ajutor. A început cursa de urmărire. Hai, pe-aici.

Viră dintr-odată spre margine, ochind un copac aplecat spre navă.

— Stai o clipă, exclamă Jack încruntat, în urma dragonului. Essenay e mai încolo.

— Dacă rămânem aici, nu le va fi greu să ne găsească. Odată ajunşi la sol, şansele noastre cresc simţitor.

— Sunt metri buni până acolo. Când am venit am urcat pe-o scară. S-o folosim pe aia.

— Toate scările vor fi păzite. La asta în schimb n-or să se-aştepte.

— Mda, murmură Jack, aruncând o privire neîncrezătoare copacului spre care se îndreptau. Era el înclinat spre navă, nu-i vorbă, dar încă îi mai despărţeau trei-patru metri de margine.

— E târziu să-ţi spun că cei din specia mea nu sar la fel de bine ca dragonii?

— Nu-ţi face griji, spuse Draycos, oprindu-se acolo unde acoperişul navei cobora în pantă. De data asta nici nu se mai obosi să se ghemuiască, ci sări direct din picioare.

Se prinse de copac cu toate membrele, fixat în ghearele pe care Jack nu le văzuse până acum. Îşi întoarse privirile spre băiat.

— Când zic eu, sari. Atenţie...

Cu o smucitură bruscă, dragonul se împinse în picioarele dinapoi şi îşi arcui trupul, ca o reluare video inversă a saltului său iniţial. Continuă să se arcuiască până ce era complet întins înspre Jack. Îşi îndreptă coada şi o făcu ţeapănă.

— Sari, porunci Draycos.

Dacă ar fi zăbovit puţin, Jack n-ar fi reuşit saltul. Să te agăţi de coada unui extraterestru prins de scoarţa unui copac ars era un lucru extrem de prostesc.

Dar mintea-i stătea la brummga şi la tovarăşii săi. Se prinse de coada aurie şi se izbi de trunchiul urs, odată cu dragonul.

— Poţi să cobori? întrebă Draycos.

— Da, spuse Jack răsuflând din greu în timp ce renunţa la coada alunecoasă în favoarea copacului. Nu reuşise să-şi ridice picioarele la timp, astfel că impactul scosese tot aerul din el. Din fericire, jacheta îl feri de orice zgârietură nedorită. Inspiră adânc de câteva ori şi coborî.

Cele mai multe crengi fuseseră despicate sau doborâte de navă, dar mai erau destule cioturi de care să se prindă. Draycos se întoarse cu faţa în jos, asemenea unei veveriţe, şi trecu pe lângă Jack.

Două minute mai târziu se aflau la sol.

— Acum încotro? întrebă Draycos.

Jack făcu privirea roată, încercând să se orienteze în timp ce-şi îndepărta funinginea de pe mâini.

— Pe-aici. O luară la goană prin pădurea pârjolită. După creasta aia am găsit un luminiş prielnic pentru aterizare. Unchiule Virge?

— Nava e pregătită, se auzi vocea lui Virge prin staţie. După cum văd pe radarul de sol, s-au pus serios pe urmele voastre.

Jack dădu din cap, sumbru. Grozav.

— Bine, venim imediat.

Capitolul 6

Culmea pe care Jack urca rezultase şi ea în urma prăbuşirii. Un val de pământ fumegător, cum nava brăzdase în căderea ei pădurea. Majoritatea copacilor fuseseră doborâţi de tăvălugul noroios, dar câţiva mai înalţi rămăseseră în picioare, contorsionaţi în toate chipurile, făcând traversarea periculoasă. La venire, Jack era cât pe ce să dea nas în nas cu trei dintre ei, orbit de fumul gros şi încins de fierbinţeala care-i trecuse prin ghete.

Drumul părea la fel de neprimitor şi la întoarcere. Nu voia să-şi închipuie ce părere vor avea labele dezgolite ale dragonului despre toate astea.

Dar află imediat. După câţiva paşi prin fum, dragonul se opri şi aşteptă ca Jack să-l ajungă din urmă. Un salt silenţios, o scurtă îngreunare a pieptului şi Jack se văzu alergând prin pământul fărâmicios de unul singur.

Continuă să fugă, încercând din greu să nu tuşească de la atâta fum. Era de-a dreptul iritat. Ar fi putut măcar să-i ceară voie înainte să se îmbarce, îşi spuse el în barbă.

Mai înaintă încă vreo zece paşi şi se pregătea să ocolească un arbore uriaş şi drept, când două mâini ţâşniră din spatele copacului şi se încolăciră vârtos în jurul lui.

— Al meu eşti! se auzi o voce groasă, umană.

— Aii! îngăimă Jack, încercând să se elibereze din prinsoare. Un glas uman? Hei!

Ca răspuns, bărbatul îl ridică în aer.

— Nici să nu te gândeşti, mugi el. Potoleşte-te sau îţi rup coastele.

— Nu, lasă-mă, dă-mi drumul, se rugă Jack,zbătându-se din răsputeri în timp ce picioarele îi fluturau neajutorate prin aer. Degeaba. Individul avea o forţă de bivol.

— Ajutor, mămico!

— Mai tacă-ţi fleanca, mârâi omul dezgustat. Îşi schimbă puţin poziţia, iar Jack auzi un clic în spatele său.

— Dumbarton către bază. L-am înhăţat.

— Ai nevoie de ajutor?

Jack simţi cum îl trec toţi fiorii, în ciuda arşiţei de pe culme. Mai devreme se gândise că Draycos avea voce de şarpe, ceea ce era firesc, dată fiind natura sa reptiliană.

Dar acest nou glas îl bătea de departe pe dragon la inflexiuni de şarpe. Era uman, dar de gheaţă, împietrit şi maliţios. Jack nu ţinea minte să fi auzit ceva asemănător vreodată şi asta spunea multe, la ce oameni întâlnise în ultimii ani cu unchiul Virgil.

— Nu, să trăiţi, spuse Dumbarton. Dintr-odată vorbea cu respect, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat la glasul acela.

— Aşa cum a zis şi brummiul, e doar un băiat, doişpe, poate treişpe ani. Mă descurc cu el.

— Era singur?

— Da, să trăiţi.

— Prea bine, rosti vocea înveninată. Adu-l încoace. Restu', împrăştiaţi-vă şi continuaţi căutările. Vreau nava, sau casa, sau din ce mama naibii o fi venit. Şi pe toţi dinăuntru.

Se auziră câteva confirmări abia perceptibile.

— Hai, puştiule, spuse Dumbarton, întorcându-l pe Jack în direcţia navei căzute. Taman atunci, băiatul simţi ceva greu pe şoldul stâng.

— Vrei să mergi pe picioarele tale sau..?

Nu reuşi să termine întrebarea. Din spatele lui Jack se auzi trosnitura unei descărcări electrice. Strânsoarea lui Dumbarton cedă în următoarea secundă, lăsându-l pe băiat să alunece printre braţele sale, direct cu dosu-n noroiul arzător.

Înăbuşindu-şi un urlet, se ridică iute în picioare. Fierbinţeala trecuse direct prin jeanşi. Dumbarton zăcea întins pe spate, cu ochii închişi şi gura întredeschisă. Lângă el zumzăia încet bagheta, în proces de reîncărcare.

— Era şi cazul, bombăni Jack, tresăltând în timp ce-şi îndepărta bucăţelele de pământ de pe fund.

O explozie aurie şi Draycos ateriză dinaintea lui. O lovitură de gheară şi transmiţătorul soldatului se făcu nevăzut în fum.

— Îmi cer scuze pentru întârziere. Speram că odată ce te-au prins vor anula căutările. Asta ne-ar fi dat mai mult timp.

— Nu, se pare că vor tot pachetul.

Pentru o şopârlă era destul de ager la minte, Draycos ăsta.

— Hai să nu aşteptăm până-şi dau seama că m-au pierdut şi pe mine, adăugă el, scoţând pieptul dezgolit înainte. Pofteşte şi hai s-o luăm din loc.

Nu mică-i fu mirarea să-l vadă pe dragon cum se apucă să sape în pământul arzător de lângă umărul bărbatului.

— Mai întâi ajută-mă să-l car până la copacul acela.

— De ce? clipi Jack.

— Să nu sfârşească ars. Îl apucă pe soldat de umeri şi încercă din răsputeri să-l ridice. În cel mai bun caz va scăpa cu arsuri la mâini şi la gât.

— Credeam că le-a venit de petrecanie la ai tăi. Ce-ţi pasă dacă moare sau nu?

— Sunt un războinic K'da, rosti Draycos hotărât în timp ce îl târa pe bărbat lângă cel mai apropiat arbore. Ucidem doar atunci când e absolut necesar sau în luptă. Nu căsăpim duşmanii neajutoraţi.

— Îi ajuta să ne vină nouă de hac, îi reaminti Jack.

— Mă ajuţi ori ba?

Jack clătină din cap a silă.

— Nu-mi vine să cred.

I se alătură lui Draycos şi-l apucă pe soldat de mână. În scurt timp, trupul lui se sprijinea de trunchiul unui copac, cu capul atârnat în piept şi mâinile zăcându-i în poală.

— Eşti fericit acum? întrebă Jack.

— E bine. Îşi scutură noroiul de pe labele din faţă şi se făcu din nou una cu pielea lui. Şi acum, la navă!

— Dacă mai găsim vreuna, murmură Jack, lovindu-se cu palmele peste piept în anumite zone care dintr-odată deveniseră fierbinţi. La început crezu că Draycos era sursa căldurii. Văzu mai apoi că erau doar bucăţelele de pământ rămase pe labele din spate ale dragonului când acesta devenise bidimensional.

Trebuia, fără îndoială, să se deprindă cu situaţia asta.

— N-o va apăra însoţitorul tău? întrebă Draycos din deja bine cunoscuta poziţie de pe umărul drept.

— Nu te bizui pe el. Ţine-ţi pumnii strânşi.

— Poftim?

— Nu contează.

Înhăţă bagheta lui Dumbarton şi o strecură în curea la spate, în caz că va mai avea nevoie de ea. Mai bine zis dacă Draycos va mai avea nevoie de ea.

— Haidem!

Atinseră vârful culmii fără alte peripeţii şi o luară la vale. Aici, pădurea rămăsese neatinsă de prăbuşirea navei. Era pictată în culori vii, nuanţe deschise de galben şi roşu se îmbinau cu tonuri mai închise de albastru şi verde. Tufe pipernicite şi arbori cu tulpina groasă împărţeau pământul înveşmântat în iarba aceea ondulată, ce părea a fi omniprezentă în regiune. Ici-colo mai zbura în treaba ei vreo pasăre sau vreo insectă mare.

— Aia e nava ta? şopti Draycos la urechea lui Jack, care stătea pitit în spatele unei tufe şi cerceta cu atenţie zona. Tufărişul de la liziera pădurii?

— Aia-i, rosti Jack cu amărăciune. Doar că n-ar fi trebuit s-o vezi cu una cu două.

Lui cel puţin i se părea bine ascunsă. Abia dacă desluşea conturul navei de-a lungul tufărişului iluzoriu ce se clătina în

adierea vântului. Putea să-l distingă doar pentru că ştia exact încotro să privească.

Şi iată, apare Draycos din afara Braţului Orion, neştiutor într-ale lumii. Abia ce aruncă o privire şi, hopa, a şi dibuit-o. Bun mai e şi sistemul ăsta cameleonic instalat de unchiul Virgil în urmă cu doi ani.

— E ascunsă destul de bine, îl asigură Draycos. Ochii mei percep şi alte mărimi de undă, pe care camuflajul vostru nu poate să le simuleze. Mai mult, sunt războinic şi deci antrenat să descopăr lucruri ascunse.

— O îndemânare cât se poate de utilă, mârâi Jack. Să sperăm că amicii noştri n-au pe unul ca tine printre ei.

Nici urmă de om. Fie căutau în altă parte a pădurii, fie găsiseră deja nava şi acum stăteau la pândă. Indiferent de situaţie, nu câştigau nimic dacă rămâneau aici.

— Mergem pân' la capăt. Ţine-te bine.

Trăgând aer adânc în piept, o luă la goană înspre Essenay. Ambuscada, dacă li se pregătise, vreuna, era cam stângace. Nimeni nu trase în el când ieşi dintre copaci. Continuă să fugă, sperând să nu se-mpiedice şi să dea cu nasul de ţărână.

Îl mai despărţeau zece metri de navă, când uşa se deschise, făcând loc rampei să coboare la sol. Jack îşi încordă toate puterile, gândind că acesta era semnalul pe care-l aşteptau atacatorii.

Dar pădurea rămase încremenită. O clipă mai târziu gonea pe rampă, ferindu-şi capul la uşă, încercă să frâneze, înainte să se izbească de perete.

Draycos anticipase deja problema. Patru picioarele ţâşniră din pieptul băiatului, asemenea unor suspensii cu solzi aurii, încercând să absoarbă din impact.

Cu două mâini umane şi patru picioare K'da, peretele deveni inofensiv.

— Închide uşa, strigă Jack încercând să-şi recapete echilibrul.

Draycos se desprinse cu totul de el, unduindu-şi gâtul lung pentru a cerceta împrejurimile.

— Unchiule Virge?

— Ho, am auzit, nu-s surd. Bănuiesc că el e noul tău prieten.

— Draycos, unchiul Virge, spuse Jack, lovind maneta şi trecând prin uşa interioară. Draycos era chiar în spatele său.

Intră în carlingă, aruncă jacheta şi arma cât colo şi se instală în scaunul pilotului. Aveau deja coordonatele, iar unchiul Virge setase un curs ECHO, ce urma să le slujească odată ce părăseau atmosfera.

Comenzile pentru arme erau la rândul lor activate, aşa cum observă şi Jack, fără prea mare entuziasm. Unchiul Virgil îl învăţase cum să le utilizeze, dar niciodată nu fusese nevoie să le pornească, darămite să mai şi tragă cu ele.

— Cum pot să fiu de folos? întrebă Draycos. Stătea în spatele lui Jack, suspendat pe labele dinapoi, sprijinindu-se cu cele din faţă de spătarul scaunului. Botul ascuţit se legăna dintr-o parte în alta, cu ochii la comenzi.

— Nu poţi, spuse Jack apucând manşa. Asta-i treabă de o singură persoană. Ţine-te bine, pornim.

Fără să mai aştepte un răspuns, dădu bice la propulsoarele antigravitaţionale. Nava se zgâlţâi o dată, apoi ieşi din adăpost. Se înălţară deasupra copacilor, Jack trecu puterea pe motorul principal şi îşi luară zborul. În timp ce nava trecea prin fumul purtat de vânt, băiatul simţi o apăsare scurtă pe umeri, apoi nimic. Dragonul găsise ceva de care să se prindă, nu glumă. De el!

— Vor trimite interceptoare, îi avertiză Draycos de pe umărul drept al pilotului. Avem arme?

Jack luă mâna stângă de pe manşă, apăsă câteva comenzi pe panoul de arme, apoi apucă din nou de ea cu două mâini. Viră mult la dreapta.

— Avem două lasere antimeteoriţi şi un demolecularizator cu bătaie scurtă. Şi patru lansatoare de rachetă.

— Jack! îi atrase atenţia unchiul Virge. Rachetele sunt confidenţiale, băiete.

— Şi crezi că n-o să-şi dea seama când le vom lansa? i-o-ntoarse el.

— Arată-mi cum să le folosesc, spuse capul dragonului, ieşit din umăr pentru a vedea mai bine bordul.

— Mă descurc eu, clătină Jack din cap, trăgând cu coada ochiului la radarul din spate. Mi se pare mie sau văd o navă ridicându-se din zona cargobotului?

— Arată-mi cum să le folosesc, insistă Draycos. Sunt un războinic K'da...

— Da, da, ştiu, i-o tăie Jack.

Nu una, ci două nave mici. Minunat.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar până acum te-am văzut înhăţând armele altora. Orice hoţ de buzunare priceput poate să facă asta.

— Ai participat vreodată la un schimb de focuri? ripostă Draycos. Ai pilotat vreodată nava în situaţie de luptă?

— Nu, şi iar nu, mormăi Jack. Cele două nave îi ajungeau din urmă. Acum putea să le vadă mai bine. Erau nave de vânătoare, înarmate probabil până-n dinţi. Taci, te rog, şi lasă-mă să zbor. Mi-e destul de greu şi fără tine.

Ca răspuns, cămaşa îi căzu de pe umărul stâng şi în loc răsăriră două picioare aurii.

— Hei!

Brusca schimbare de greutate îl făcu să scuture manşa.

— Ai grijă!

— Nu poţi să zbori şi să lupţi în acelaşi timp, rosti Draycos cu hotărâre, trecându-şi labele pe deasupra panoului de arme. Nu eşti antrenat pentru asta, iar comenzile nu sunt bine amplasate. Arată-mi cum să le folosesc.

Jack strecură un cuvânt printre dinţi. Odată nu mai mâncase dulciuri o săptămână fiindcă îl rostise. Să-şi lase viaţa în mâinile altcuiva, şi nu ale oricui, ci ale unui extraterestru abia sosit...

Dragonul avea însă dreptate. Oricum, mai prost ca Jack la mânuirea armelor nu putea fi.

— Bine, bine, spuse, încercând să mărească viteza. În partea stângă ai ţinta. Dacă vrei să operezi...

Instructajul nu dură mai mult de două minute, timp în care interceptoarele se apropiaseră la o distanţă ameninţătoare. Jack trăgea nădejde că dragonul prindea repede.

— Interesant, spuse Draycos, cu ochii la interceptoare. Folosesc o manevră clasică chiv-nez.

— Da' văd că se duce vestea, zise băiatul cu mâinile strânse pe manşă şi cu ochii la radar. Ştia că urmau să fie atacaţi în scurt timp. Probabil se gândeau cum să-i oprească fără să îi facă fărâme.

Asta dacă nu cumva Glas de Şarpe se răzgândise şi nu-i mai dorea întregi. În cazul ăsta, misiunea interceptoarelor ar fi fost mult mai uşoară.

— Nu m-ai înţeles. Nu ştiu dacă au împrumutat manevra de la K'da sau dacă au descoperit-o chiar ei. Ceea ce ştiu însă e cum s-o contracarez. La semnalul meu, trage cât poţi înspre stânga.

Jack strâmbă din nas. Dacă vira la stânga ar fi ajuns direct în calea unui interceptor.

— Unchiule Virge?

— Cu regret, băiete, dar n-am nicio idee mai bună. Or să ne prindă înainte să ieşim din atmosferă. Să vedem ce surprize ne pregăteşte războinicul ăsta K'da.

Jack respiră adânc.

— Bine. În regulă. Sunt gata.

— Foarte bine. Băiatul îi simţi răsuflarea fierbinte pe obraz. Interceptoarele analizaseră situaţia şi acum se pregăteau să atace.

— Atenţieee... acum!

Jack trase de manşă cu toată forţa spre stânga, lăsându-se într-o parte pe măsură ce Essenay glisa puternic. Şuieratul ce însoţea lansarea rachetei îi ajunse la urechi.

— Draycos! strigă Unchiul Virge. Idiotule, ai tras prea jos!

Draycos nu răspunse. Nava era acum prinsă în propria undă de şoc. Jack apăsă puternic pe manşă, cu ochii la sistemele eoliene. Dacă cedau acum, ar fi rămas în bătaia focului inamic.

Un al doilea şuierat spintecă aerul, şi luminile care anunţau rafalele de laser începură să pâlpâie în toată carlinga.

— Draycos, ori înveţi să tragi, ori nu ne mai irosi rachetele, lătră unchiul Virge. Nu faci altceva decât să...

Rămase mut. Jack mai avu timp să se încrunte şi apoi, cu coada ochiului, zări o strălucire puternică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, din nou atent la radar. Explozia se risipea deja în vânt, alături de fragmentele împrăştiate în toate direcţiile, strălucind în lumina ei.

— Măi să fiu al naibii, exclamă unchiul Virge uimit. A mers. Incredibil, dar a mers.

— Ce-a mers? vru să ştie Jack. N-am văzut. Ce s-a întâmplat?

— Prietenul tău auriu şi semirateurile sale l-au fraierit pe unul dintre piloţi, care a intrat din plin în celălalt. Uluitor.

— Zburau prea aproape unul de altul, adăugă Draycos în timp ce îşi retrăgea picioarele în pielea gazdei sale. Manevra chiv-nez a avut întotdeauna acest dezavantaj.

O luminiţă verde se porni să pâlpâie pe panoul ECHO.

— Am ieşit din atmosferă, anunţă Jack. Intrăm pe ECHO?

— Cât de repede poţi, spuse unchiul Virge. Până nu trimit alţi călăi pe urmele noastre.

Jack dădu aprobator din cap şi trase de o manetă scurtă. Curcubeul strălucitor dură o clipă şi apoi se transformă în albastrul hiperspaţiului. Pentru moment, cel puţin, erau în siguranţă.

Capitolul 7

O cină obişnuită în acea seară.

Pentru Jack. Draycos în schimb avea oarecare dificultăţi. Nu mai gustase până acum din bucatele oamenilor, şi cu tot ajutorul sintetizatorului de mâncare de pe Essenay, care producea doze mici repede şi eficient, gustarea se întinse pe mai multe ceasuri.

Din fericire, cele de trebuinţă nu-i lipseau. Corpul unui K'da, le spuse Draycos, putea sintetiza toate vitaminele necesare din proteinele şi carbohidraţii principalelor feluri de mâncare ale oamenilor.

Inventară în cele din urmă un amestec de hamburger, ton, sos de ciocolată şi ceva ulei de la motoarele navei. Când mânca, Draycos semăna cu un câine, lopătând cina cu dinţii şi limba dintr-un castron de supă, la capătul micuţei mese de bord.

Jack şedea la celălalt capăt, chelfăind un cheeseburger şi încercând să nu se gândească la amestecul ciudat din care înfuleca dragonul.

După cină se retraseră în camera de zi, Jack cu un pahar de suc, iar Draycos cu un castron de apă cu gust de portocale. Urma o discuţie lungă şi aprinsă.

— Îmi pare rău, spuse Jack când dragonul încheie relatarea bătăliei. Ştiu că-ţi doreşti să te răzbuni pe cei ce ţi-au ucis prietenii. Dar nu te pot ajuta.

— M-ai înţeles greşit, Jack Morgan. Dragonul stătea tolănit pe burtă. Din faţă părea câine, din spate pisică. Nu caut să mă răzbun. Nici măcar să fac dreptate.

— Atunci ce vrei?

— Ţi-am spus deja. Trebuie să-i găsesc pe cei care au folosit Urgia împotriva noastră.

— Dar dacă nu vrei să te răzbuni...

— Mai povesteşte-ne de Urgia asta, se auzi vocea unchiului Virge din difuzorul intercomului. Spui că poate să omoare şi alte fiinţe în afară de shontini şi K'da. De unde ştii?

— I-am văzut pe cei seceraţi de ea, rosti dragonul, biciuind aerul cu vârful cozii. Valahgua sunt un popor decăzut ce caută să pună stăpânire pe tot sectorul nostru de spaţiu. S-au ridicat şi alte rase împotriva lor. Pe una au nimicit-o, iar pe alte două le-au împrăştiat în cele patru colţuri ale galaxiei. Noi şi shontinii suntem de puţină vreme în vizorul lor. De ce vă vine greu a crede?

Intercomul oftă uşor.

— Pentru că e pur şi simplu de necrezut, spuse unchiul Virge cu sinceritate. Hai să fim serioşi. O armă ce trece prin învelişul navei, fără să provoace nicio stricăciune, dar care-i răpune pe cei dinăuntru. Cum se poate una ca asta?

— Nu mă pricep la ştiinţă. Se spune că Urgia e un freamăt al cosmosului însuşi, ce caută miezul fiecărei fiinţe şi năruie acea legătură precum şi armonia ei cu universul.

— Vorbeşte bardul din tine acum, bombăni Jack, trăgând o duşcă de suc.

— Nu pot să vă explic în cuvinte exacte. Ştiu însă un singur lucru. Dacă Urgia a ajuns aici, pe toţi vă paşte un mare pericol. De ce nu vreţi să înţelegeţi asta?

— Am priceput, fii pe pace, şopti unchiul Virge. Problema e că ne ascunzi ceva. Ceva important.

Pentru o clipă Draycos încremeni. Vârful cozii biciui încă o dată aerul.

— Prea bine. Să ne împărtăşim secretele atunci.

Limba săgetă uşor printre dinţi.

— E rândul tău, Jack Morgan. De ce te prefaci că mai e un om pe navă?

Jack simţi un nod în gât.

— Nu înţeleg ce vrei să zici, rosti din obişnuinţă, pentru a evita răspunsul. Ţi-am explicat că unchiul Virge e infirm şi nu poate părăsi cabina.

— Nu-mi ascunde adevărul, îl avertiză Draycos. Toate fiinţele, fie ele K'da, shontini sau oameni, lasă urme ale trecerii lor în aer. Nu mai există alt om aici.

— Nu zău? zise unchiul Virge cu năduf. Ei, bine, prietenul meu auriu, să ştii că mai ai multe de învăţat despre oameni...

— Nu, îl întrerupse Jack. După un an de înşelăciuni, era sătul de minciună. De toate minciunile.

— Destul. Ne-a mirosit. Vreau să zic, m-a mirosit.

— Jack, băiete...

— Nu, se răsti Jack. Mi-a salvat viaţa. Merită să ştie adevărul.

Se întoarse la Draycos.

— Unchiul Virge e un program de computer. E interfaţa computerului de pe navă. Doar că înainte să moară, unchiul meu, Virgil, i-a imprimat propria voce precum şi felul de a vorbi.

— Interesant. Trăieşte?

— Nu e ca noi. Poate să imite vocea unei persoane, poate să şi gândească olecuţă. Dar nu cine ştie ce, oricum, nu mai mult decât e programat să o facă.

— Înţeleg. Tăcu pentru câteva clipe. De cât timp trăieşti aşa?

— Cam de un an. Unchiul Virgil a murit într-un... să-i spunem accident.

— Şi de-atunci tot singur?

— Nu-i aşa rău cum pare, dădu Jack din umeri. Nu rămân singur prea des. Nici înainte nu-şi făcea prea mult timp pentru mine.

Draycos îşi ciuli urechile.

— Şi de ce ţii cu dinţii de secretul ăsta?

— Am doar paisprezece ani, mărturisi Jack cu amărăciune în glas. În înţelepciunea lor măreaţă, băgăcioşii de la Internos consideră că la vârsta asta nimeni n-ar trebui să piloteze de unul singur. Dacă ar afla, mi-ar lua nava şi m-ar plasa în cine ştie ce cămin.

— Şi n-ar fi mai bine aşa?

— Nici pe departe. N-am nevoie de aşa ceva. Am paisprezece ani, sunt adult, ce mai. Nu vreau ca mai ştiu eu ce şef de cămin să-şi facă de cap cu mine.

— Nu-ţi place să ţi se spună ce să faci?

Jack îşi muşcă buza.

— Pot să-mi port şi singur de grijă.

Draycos înălţă capul, privindu-l cu luare-aminte, apoi se lăsă din nou moale.

— Cum supravieţuieşti? Bănuiesc că nu-ţi procuri cele de trebuinţă de la alţii.

— Ei, bine, aş putea, bombăni Jack. De fapt, asta obişnuiam să fac împreună cu unchiul Virgil.

— Poftim?

Jack şovăi puţin. Dar deja îi dezvăluise atâtea încât nu mai avea rost să-i ascundă ceva.

— Unchiul Virgil era spărgător de seifuri şi escroc.

— Nu cunosc aceste cuvinte.

— Un spărgător de seifuri sparge seifuri sau case de bani şi ia de-acolo bunurile oamenilor, îi explică Jack, atins de umbra

vinovăţiei. Un escroc le ia banii oamenilor cu vorbe şi uneltiri bine meşteşugite.

Ochii de smarald ai dragonului îl săgetau.

— Eraţi hoţi.

— O exprimare care nu ne face cinste, domnule, protestă unchiul Virge.

— Tacă-ţi fleanca, unchiule Virge, spuse Jack obosit. Da, eram hoţi.

— Şi societatea voastră acceptă aşa ceva?

— Societatea noastră încearcă din răsputeri să ne oprească. Dar unchiul Virgil avea meseria în sânge, mai ales la spart seifuri. Un adevărat expert în domeniu. Sticleţii ştiau toate astea, dar nu l-au prins niciodată asupra faptului şi nici n-au avut suficiente dovezi să-l închidă.

— Iar tu?

— Eu eram aghiotantul său. Le distrăgeam atenţia oamenilor sau îi acopeream spatele. M-a învăţat să sparg şi nişte seifuri, din acelea mai simple, dar chiar înainte să moară începuse să mă înveţe nişte şmecherii mai tari. Cred că dorea să-i calc pe urme.

— Sticleţi, rosti Draycos gânditor, de parcă descoperise în sfârşit piesa ce lipsea din puzzle. Acesta era cuvântul. Ai spus că cel care ne-a atacat pe Havenseeker s-ar putea să fie sticlete. Îl mai caută poliţia pe unchiul Virgil?

— Mai degrabă mă caută pe mine. Amuzant e că, pentru prima oară, n-am făcut nimic.

— Lămureşte-mă.

— Nu mai fur şi nici nu mai escrochez de la o vreme încoace. Activităţile astea nu mi-au fost niciodată pe plac, şi m-am lăsat de meserie după moartea unchiului meu. Dar cum ai spus şi tu, trebuie să bag ceva la maţe. Aşa că mă ocup de munci mai dubioase sau folosesc nava pentru transporturi la distanţe mici.

— Foarte mult spaţiu pentru marfă nu poţi să ai aici.

— Destul pentru afaceri mărunte. Eram în colonia Vagran când am auzit că Braxton Universis îşi mută fabrica pe Cordolane şi are nevoie de cargoboturi suplimentare pentru un drum. M-am înscris, mi-au dat zece lăzi sigilate şi dus am fost.

— Cine e Braxton Universis?

— Ce, nu cine. Braxton Universis este una dintre cele mai mari megacorporaţii de pe Braţul Orion. Ştii ce-i aia megacorporaţie?

— Nu.

— Priveşte nava Essenay ca pe o companie normală. În comparaţie cu ea, nava aia a ta – Havenseeker, nu? – e o megacorporaţie.

— Înţeleg. Te referi la diferenţa de mărime.

— Mărime şi putere deopotrivă. Cum îţi ziceam, următoarele patru zile le-am petrecut pe ECHO, îndreptându-mă spre Cordolane.

— Ce înseamnă ECHO? Te-am mai auzit folosind cuvântul ăsta.

— ECHO vine de la Extra-C Holologic Overdrive, unde C e viteza luminii. Sistemul folosit pentru călătoria interstelară de-a lungul Braţului.

— Da, pricep. Te îndreptai spre Cordolane?

— Da. Şi când am ajuns acolo...

Deznădejdea i se citea pe chip.

— ...una dintre cutii era goală.

Domol, coada dragonului descria rotocoale în aer.

— Te-ai oprit cumva pe drum?

Jack clătină din cap.

— Am plecat de pe Vagran şi m-am dus ţintă spre portul din Cordolane.

— În acest caz văd doar trei posibilităţi. Poate că s-a comis o greşeală.

— Nici vorbă. Am fost acolo când au cântărit lăzile şi le-au urcat la bordul navei.

— Atunci s-ar putea ca totul să fie o înscenare, să te acuze de furt.

— Tare-aş vrea să ştiu cum şi de ce, rosti Jack sumbru.

— Ai spus că tu şi unchiul Virgil aţi tras pe sfoară anumite persoane. S-ar putea să fie vorba de răzbunare.

— Se poate. Dar în cazul ăsta, de ce nu m-au arestat direct?

— S-au gândit probabil că ai lucruri de valoare ascunse pe undeva, se băgă unchiul Virge. Dacă te-ar aresta n-ar mai putea să pună mâna pe ele.

— Şi singura soluţie ar fi înscenarea? ridică Jack din umeri. Tot ce se poate. Nu-mi închipui însă cum ar fi putut să aibă acces vreunul dintre pungăşiţii unchiului meu la marfa Braxton Universis. Darămite să mai şi golească o ladă, ca prin magie.

— Eşti sigur că marfa a dispărut?

— Pe Vagran, lada cântărea cincizeci de kilograme. Pe Cordolane doar zece. Ziceai că mai e şi a treia posibilitate.

— Da. A treia e că nu-mi spui adevărul.

Gâtul lung al dragonului păru că se alungeşte şi mai mult. Deşi stătea întins la podea, băiatul avu dintr-odată impresia că e mult mai înalt.

— Nu mi-ai ascunde mie ceva, nu-i aşa, Jack Morgan?

Jack înghiţi în sec.

— Ăsta-i adevărul gol-goluţ, Draycos. Jur.

— De-aia nu poate băiatul să dea sfară-n ţară despre Urgie şi alte d-astea, interveni unchiul Virge. Braxton Universis a întocmit probabil un mandat de arestare pe numele lui. Dacă iei în calcul şi... trecutul său nu tocmai curat, nimeni n-o să-nghită povestea cu marfa dispărută.

— Nu-i greu să te fereşti de sticleţii din zonă, adăugă Jack. De regulă au prea multe pe cap şi cu greu reuşesc să le facă faţă. Dar Braxton are propriul său corp de pază, iar băieţii sunt

cu câteva clase peste cei de-aici. Poate cu excepţia Internos Police.

— Internos Police? întrebă Draycos.

— Corpul general de securitate al Internosului, îl lămuri unchiul Virge. Internos e o confederaţie ce reuneşte Pământul şi alte colonii pământene. Mai e şi Asociaţia Comerţului Orion, care strânge laolaltă oameni şi reprezentanţi ai celorlalte treizeci şi două de specii extraterestre inteligente de pe Braţ. Şi, desigur, fiecare colonie sau naţiune are propriul guvernământ. Legi şi reguli cât să nu poţi număra.

— Să lăsăm detaliile despre politica zonală pe mai târziu, spuse Jack. De reţinut e că, deşi poliţia locală n-are timp să-mi dea de urmă, Braxton Security are. Abia am reuşit să le iau faţa când am plecat de pe Cordolane şi mai că m-au prins când am încercat să mă furişez pe Sakklif.

— Din acest motiv ne aflam pe Iota Klestis când ai voştri au fost atacaţi, spuse unchiul Virge. Am căutat un loc uitat de lume în care să ne retragem şi să născocim un plan.

— Fapt pentru care vă datorez viaţa, spuse Draycos, făcând o plecăciune ciudată. Vă mulţumesc.

— Mulţumirile nu încălzesc pe nimeni, suspină unchiul Virge. Dacă vrei cu adevărat să-ţi arăţi recunoştinţa, ne vei ajuta să aflăm ce s-a întâmplat cu lada.

— Bineînţeles, spuse Draycos, de parcă era cel mai natural lucru din lume. Exact asta am să fac.

Capitolul 8

Jack clipi. Era ultimul lucru la care se aştepta.

— Poftim? întrebă, doar ca să fie sigur că auzise bine.

— Am nevoie de sprijinul tău pentru a-i găsi pe atacatori, Jack Morgan. Ca să călătoreşti în voie trebuie întâi să ştergem acuzaţiile false care planează asupra ta. Nu ţi se pare firesc?

— Mai firesc de-atât nici că se poate, spuse unchiul Virge. Şi cum ai de gând să faci asta?

— Începem să căutăm la locul faptei. Cât îţi ia să ajungi pe Colonia Vagran?

— Nu prea mult, spuse Jack, apăsând un buton aflat sub masa îngustă din camera de zi, pe care se odihnea paharul de suc. Materialul lemnos se prefăcu cât ai zice peşte într-un panou de ecrane şi monitoare.

— Hai să vedem...

Unchiul Virge avea deja rezultatele pregătite.

— La viteză obişnuită de croazieră, ajungem în cinci zile. Dacă ambalăm motoarele la maximum, facem doar douăzeci de ore. Dar o să ne cam mănânce din combustibil.

— Şi au trecut deja două săptămâni, adăugă Jack. Dacă mai erau ceva indicii pe-acolo, s-a zis cu ele.

— Poate că da, poate că nu, rosti Draycos. Încă un motiv să ne întoarcem cât mai degrabă.

— Cu Braxton Security nu s-a zis din păcate, spuse unchiul Virge. Dacă intrăm s-ar putea să nu mai ieşim.

— Ziceai că şi-au mutat afacerea în altă parte, îi reaminti Draycos. Nu vor fi cu toţii plecaţi?

— Câţiva tot rămân în urmă, cu treburi mărunte, spuse Virge.

— Oricum, încărcătura era neatinsă când am decolat, sublinie Jack.

— Cu toate astea, de-acolo trebuie să începem, spuse Draycos.

— Jack? îl îndemnă unchiul Virge. Tu hotărăşti.

Jack îşi muşcă buza. Nu înţelegea cu ce i-ar fi ajutat. Dar nu era timp de stat, şi oricum, Vagran era ultimul loc în care s-ar fi aşteptat cineva să-l găsească.

— Bine, de ce nu? oftă el.

— Atunci aşa rămâne, spuse Draycos. Trebuie să schimbăm coordonatele imediat.

— Stai olecuţă, prietene, interveni unchiul Virge. Ţin minte că era vorba să vă destăinuiţi. Până acum l-am auzit doar pe Jack. Cred că e rândul tău.

Vârful cozii descria din nou rotocoale în aer. Un semn că dragonul era adâncit în gânduri?

— Prea bine, spuse Draycos în cele din urmă. Ştiţi că navele noastre au fost atacate şi distruse. Nu ştiţi în schimb că noi eram avangarda.

Jack simţi un fior pe şira spinării.

— Avangarda cui?

— Refugiaţilor shontini şi K'da din războiul cu Valahgua.

Jack încercă să rostească ceva, dar cuvintele îi rămaseră înţepenite în gâtlej.

— Ştia cineva despre lucrurile astea? întrebă el, încercând să-şi ascundă tulburarea. Un oficial, vreau să zic.

— Din orice guvernământ de pe Braţul Orion, Internos sau altcineva? adăugă unchiul Virge.

— Am purtat discuţii cu reprezentanţii unor oameni care-şi spun Nomazii Chitac. Ne-au asigurat că lumea e părăsită şi poate fi cumpărată.

— Mda, murmură Jack. Unchiule Virge?

— Nu ştiu, băiete. În arhivele oficiale, Iota Klestis figurează ca proprietate a Grupului de Minierit Triost. Cu toate astea, în ultimii treizeci de ani au cam lăsat-o în paragină. Din păcate, nu ştiu prea multe despre legea proprietăţilor şi nu pot să verific informaţia.

— Oricum, mă îndoiesc că Nomazii Chitac aveau dreptul s-o vândă, concluzionă Jack. O ispravă demnă de Chitac.

Draycos înlemni, ochii îi tremurau.

— Vrei să zici că am fost traşi pe sfoară? răsună glasul dragonului cu o octavă mai jos.

— Uşurel, uşurel, încercă Jack să-l liniştească din mâini, afundându-se şi mai tare în scaun. Nu-l văzuse încă pe dragon furios şi nici nu-şi dorea, mai ales în camera asta mică. Chitac nu sunt şarlatani, crede-mă. Sunt doar... ăăă...

— Puţin neatenţi când vine vorba de legi, încercă unchiul Virge.

— Da, exact. Ştiau probabil că planeta e pustie şi au presupus că nimeni nu mai e interesat de ea. Nu cred că e vorba de rea-credinţă.

— Credinţa lor nu are nicio valoare pentru noi, mârâi Draycos.

— Sunt sigur că există o cale de ieşire, rosti unchiul Virge. Sincer. Iota Klestis se află într-un sector ce aparţine oamenilor, iar conducerea Internos a avut dintotdeauna o slăbiciune pentru refugiaţi. Câţi sunteţi?

Draycos nu răspunse imediat. Îşi lăsă capul în jos, apoi spuse:

— Patru milioane K'da şi cincisprezece milioane de shontini.

Jack fluieră încet.

— O mulţime de refugiaţi!

Draycos îl sfredeli cu privirea.

— Nu, şopti el. Nu şi dacă te gândeşti că odinioară erau un miliard de K'da şi zece miliarde de shontini.

— Stai puţintel, interveni unchiul Virge. Vrei să zici că vin toţi?

— Da, tot ce-a mai rămas din popoarele noastre. Am hotărât că mai bine părăsim locurile de baştină decât să fim nimiciţi de Valahgua.

Deschise gura uşor şi dinţii îi sclipiră în lumina difuză.

— Lumea în care tovarăşii mei au pierit urma să fie noua noastră casă.

Jack înghiţi în sec. Nu-i de mirare că Draycos era înspăimântat.

— Doar că Valahgua ştiau de sosirea voastră.

Coada dragonului tresări.

— Da. În ciuda măsurilor noastre de precauţie, au reuşit să afle cu precizie încotro ne îndreptam.

— Şi acum că avangarda a fost nimicită? întrebă unchiul Virge.

— Trebuia să ne întâlnim cu flota înainte să ajungă pe Iota Klestis. N-am idee unde. Dacă avangarda nu va trimite câţiva înaintaşi la întâlnire, vor şti că ceva nu e în regulă.

Un fior îl străbătu pe băiat.

— Dar Valahgua şi aliaţii lor au capturat trei dintre navele voastre.

— Da, şopti Draycos, cu ochii tulburi. De la bordul navelor au aflat locul întâlnirii. Trebuie doar să instaleze Urgia pe una dintre ele şi vor lua flota refugiaţilor prin surprindere.

Ridică din nou capul.

— Şi chiar în apropierea lumii pe care K'da şi shontinii sperau să-şi găsească liniştea, cele două rase vor fi nimicite.

Jack trase adânc aer în piept.

— În cât timp vor ajunge acolo?

— Şase luni pământene.

Pentru un minut, în încăpere se auzi doar huruitul îndepărtat al acceleratorului hiperluminic.

— Bine, m-ai convins, spuse Jack după o bucată de vreme. Odată ajunşi pe Vagran, mergem la oficiul de legătură Internos. De-acolo cineva te poate duce pe Pământ, la comandamentul StarForce.

— Nu mă duci tu?

— Credeam că doreşti cu orice preţ să te-n-tâlneşti cu un oficial, se încruntă Jack. Ajungi mai repede dacă zbori cu un reprezentant al guvernului sau al Flotei, ai încredere în mine.

— Dar am încredere în tine, tocmai asta vreau să-ţi spun.

Jack clipi.

— M-ai pierdut.

— Am încredere în tine, Jack Morgan. Te-ai dovedit a fi un bun prieten şi aliat. N-am încredere în nimeni altcineva din regiunea asta.

Jack vru să zică ceva, dar se răzgândi.

— Uite ce-i, Draycos, apreciez votul tău de încredere. Nu glumesc. Dar asta-i o treabă pentru oameni care-şi cunosc bine meseria, nu pentru mine.

— Spune-mi cine ne-a trădat, ripostă Draycos. Nomazii Chitac? Omul care s-a întâlnit pe urmă cu noi pentru efectuarea tranzacţiei? Grupul de Minierit Triost? Sau chiar guvernământul Internos?

Jack dădu neajutorat din umeri.

— Habar n-am.

— Nici eu. Până nu voi afla, nu pot să am încredere în nimeni altcineva.

— Unchiule Virge, zi şi tu ceva, oftă Jack.

— Nu vreau să-ţi dau veşti proaste, dar are dreptate, Jack, băiete. Eu zic să urmăm planul lui.

Băiatul strâmbă din nas. Asta până ce acuzaţiile de furt se vor duce pe apa sâmbetei. Şi dintr-odată, unchiul Virge se va întoarce cu o sută optzeci de grade.

Da, probabil că aşa se va întâmpla. De când murise unchiul Virgil, computerul navei urzea şi sfătuia întruna. Să-l fi dotat bătrânul pezevenchi cu mai mult decât vocea sa?

— Bine, oftă el. Dacă aşa vrei, aşa voi face.

Draycos făcu o plecăciune.

— Îţi mulţumesc în numele poporului meu, Jack Morgan.

— Întotdeauna pentru aşa un popor, căscă Jack. Şi spune-mi Jack, bine? Schimbă destinaţia, unchiule Virge.

— Se face. Doreşti să măresc şi viteza?

— De ce nu? La ce bun să economiseşti dacă o să-ţi vezi nava de după gratii? Hai, Draycos, să tragem un pui de somn. Poţi să te culci în cabina unchiului Virgil dacă vrei.

— Mulţumesc. Dragonul se ridică şi se întinse întocmai ca o pisică, picioarele şi capul apropiate de podea, iar coada în aer. Dar prefer să rămân cu tine.

— Ah... da. Aproape că uitase nevoia dragonului de a sta alături de gazda lui. I se făcea pielea de găină numai când se gândea la asta.

— Păi, hai atunci. A fost o zi lungă.

Jack se trezi brusc din vis. Se făcea că un pietroi auriu cât toate zilele se rostogolea la vale prin noroi şi fum, gata-gata să-l strivească. Deschise ochii şi văzu în lumina slabă împrăştiată de ecran cum coada dragonului se strecoară afară din cabină.

— Unchiule Virge? bolborosi el, aruncând o privire spre ceas. Dormise trei ore.

— Sunt cu ochii pe el, băiete, îi răspunse încet glasul navei. Se îndreaptă spre carlingă.

Jack simţi o strângere de inimă. Avea oare de gând să deturneze nava?

— Ce face?

Tăcere.

— Nimic. A verificat setările, s-a uitat pe monitoare şi a plecat. Acum se îndreaptă spre bucătărie.

Dragonul trecu prin bucătărie, camera de zi, cabina răposatului Virgil şi în final prin magazia de apă şi alimente. Nu se atinse de nimic. Ieşi pe coridorul din spate, adulmecând toate lăzile şi cercetând magazia.

De-abia când Draycos ajunse în sala motoarelor, îi pică lui Jack fisa.

— Verifică nava. Caută ceva în neregulă.

— Ce, n-are încredere în mine? întrebă unchiul Virge părând ofensat. Şi în plus, are el habar ce-i bine şi ce nu?

— Simţitor mai eşti şi tu, îl dojeni Jack. Probabil e grijuliu din fire.

— Pff. Mă rog, atâta vreme cât nu-şi bagă nasul în ceva...

— Aşa te vreau, spuse Jack, întorcându-se pe partea cealaltă şi întinzându-şi pătura peste el. Mai trag un pui de somn. Trezeşte-mă dacă ne lovim de ceva.

— Nu-ţi face griji, o să-ţi dai seama şi singur, rosti unchiul Virge sec.

— Noapte bună, unchiule Virge.

Dar nu adormi imediat. Citise odată despre câini ce fac ture în toiul nopţii prin casa stăpânului, să verifice dacă totul e în ordine. Aşa era şi cu Draycos.

Jack se întreba deseori cum ar fi să aibă un animal de companie, dar până acum nu-i surâsese norocul. Iată, se ivise ocazia să afle.

Nu. Draycos nu era un animal de companie. Era o fiinţă dotată cu inteligenţă şi grai, aflată într-o misiune importantă. Ar face bine să vadă în el un războinic K'da şi nu un câine dresat. Zâmbi pieziş. N-avea de ce să-şi facă griji. Dacă lucrurile mergeau tot aşa, Draycos i-ar fi amintit asta cel puţin o dată pe oră.

O umbră se furişă pe perete, înaintea ochilor săi.

— Totul e-n ordine?

— Din câte-mi dau seama, da. Îmi cer scuze că te-am trezit.

— Nicio problemă, spuse Jack întorcându-se pe cealaltă parte, cu faţa spre dragon. Urci?

Draycos se uită lung la el.

— Pot să mai aştept, dacă doreşti.

— Cum vrei, spuse Jack, încercând să nu-şi trădeze uşurarea. Nu era încă obişnuit cu simbioza asta. Cu cât se ferea mai mult de dragon, cu atât mai bine.

— Atunci voi dormi aici deocamdată.

— Bine.

Tăcerea învălui camera pentru câteva minute. Draycos stătea întins la podea, cu faţa spre uşă, aidoma unui câine de pază. Solzii lui aurii scânteiau slab în lumina ecranului, tremurând la cea mai mică mişcare. Jack stătea cu ochii aţintiţi la silueta din umbră, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

— De cât timp eraţi împreună? întrebă el deodată.

Dragonul îşi alungi gâtul şi se întoarse să-l privească.

— Poftim?

— Tu şi... cum îi spuneai?

— Simbiotul meu?

— Exact. De cât timp eraţi împreună?

Coada aurie tresări uşor.

— Eu şi Polphir am fost simbioţi timp de zece ani de-ai tăi.

Jack era nedumerit.

— Ăştia-s ani pământeni sau altceva?

— Ni s-a spus că aceasta e unitatea cu care măsuraţi voi timpul. Mai există şi altele?

— Nu. Dacă au menţionat doar de ani, atunci e vorba de Standard Pământean. Doar că pari mai în vârstă.

— Aşa e. Polphir a fost a doua mea gazdă, înainte de el l-am avut pe Trachan, timp de cincisprezece ani. Desigur, până la cinci ani am avut o gazdă-tutore.

— Aha. Deci dragonul avea în jur de treizeci de ani. Aşa mai da. Oare era tânăr după standardele speciei sale?

— Ce s-a întâmplat cu Trachan? V-aţi despărţit pur şi simplu?

— K'da şi shontinii nu se „despart”, rosti Draycos pe-un ton aspru. A fost ucis în luptă, împotriva cruzilor Valahgua.

— Oh, îmi pare rău. N-am vrut să... ştii tu.

— Stai liniştit, şopti Draycos. Măcar am reuşit să-l jelesc cum trebuie. De la Polphir însă nu pot să-mi iau rămas-bun aşa cum cere datina.

— Îmi pare rău, spuse Jack pentru a doua oară, ruşinat şi trist în acelaşi timp. Intrase în vorbă cu dragonul sperând să afle mai multe despre el, dar nu reuşise decât să dezgroape amintiri neplăcute.

Aşa-i trebuia dacă-l lua gura pe dinainte în toiul nopţii.

— Mai bine te las să dormi, nu?

— Cred că şi tu ai nevoie de odihnă.

— Da. Păi... noapte bună.

— Noapte bună.

Inspirând adânc, băiatul se întoarse şi-şi potrivi perna sub cap. Nu ştia multe despre aceste făpturi, dar va veni şi vremea să afle. Toate la timpul lor.

Important era că-l hrănise, vorbise cu el şi se simţea în siguranţă în preajma lui. Suficient pentru moment.

Lucrurile urmau probabil să se complice pe viitor. Aşa se întâmplă de obicei. Dar, cum îi plăcea unchiului Virgil să spună, lasă problemele astea în grija zilei de mâine.

După o bucată de vreme, când Draycos se întoarse pe spatele său, nici nu se mai trezi.

Capitolul 9

Seara se lăsa încet peste portul de mărfuri din Colonia Vagran când Essenay opri motoarele. Sau mai degrabă când micul cargobot Donkey's Age4 opri motoarele. Ca să nu-şi pună toată poliţia Braxton Security în cap, Jack preferase să dea o identitate falsă navei sale. Făcea parte dintr-un set de patru identităţi trucate pe care unchiul Virgil le procurase odată cu vălul cameleonic.

---

4 În engleză, „vârsta” sau „era măgarului” (n. tr.).

Folosi la rândul lui un nume fals şi trecu de vamă fără a stârni zarvă. Câteva minute mai târziu traversa cilindrul înalt ce ducea la aerogara centrală.

— Eşti suspect de tăcut, observă el. Să înţeleg că un războinic K'da nu şi-ar păta niciodată onoarea furişându-se într-o clădire cu legitimaţii false.

— Codul războinicului admite că în unele cazuri camuflajul este necesar, îi răspunse Draycos de pe umărul său drept.

— Dar nu-i pe gustul tău.

Draycos şovăi.

— Învăţ încă obiceiurile societăţii tale.

— Cu alte cuvinte, nu-ţi place, hotărî Jack, întrebându-se de ce-şi mai bate capul. Mai mult ca sigur, Draycos nu dorea să discute pe tema asta. Încerca oare să-l facă pe dragon să-i atragă atenţia că făcuse un lucru greşit?

Dacă aşa stăteau lucrurile, îşi bătea gura degeaba.

— Mi-am închipuit altcumva locul ăsta, spuse Draycos, trecând cu vederea peste întrebare. De ce nu mai sunt şi alte fiinţe aici? Din câte-am înţeles, e principalul port de pe planetă.

— Asta spune multe despre planetă. Coridorul cilindric era murdar, de parcă nimeni nu mai spălase sau păşise acolo de câteva săptămâni bune. Monoşinele de transport ruginite, vârâte în pământul de sub ei, păreau lăsate în paragină de ani buni.

— Am pus piciorul şi în locuri mai urâte ca ăsta.

— Vrei să zici că o corporaţie precum Braxton Universis avea o fabrică aici?

— Muncă necalificată cel mai probabil. Oameni şi o puzderie de extratereştri. Găseşti şi multă materie primă în afara aşezărilor. Locul n-a fost dezvoltat ca lumea.

— Se poartă nedrept cu muncitorii?

— Habar n-am. Oricum, cilindrii folosiţi de Braxton se află într-o stare mult mai bună. Fabrica asta e aidoma unui

mănunchi dezaxat de stele. Un depozit de trei etaje şi aerogara în mijloc din care ies toţi cilindrii ăştia spre rampele de asolizare. Marfa e transportată pe şine în depozit, de-acolo trece prin vamă, dacă e necesar, şi din nou pe şinele din cilindri pe nave.

Arătă în faţă.

— Cilindrul şi rampa pe care le-am folosit cu marfa Braxton sunt în cealaltă parte a depozitului.

— N-ar fi fost mai bine să fi asolizat mai aproape?

Jack se opri.

— Uite ce-i, prietene, dacă m-aş scălda în bani n-aş fi intrat în bucluc. Nu-i suficient că am consumat o droaie de combustibil din cauza ta să ajung aici? Acum vrei să asolizez şi pe cele mai scumpe rampe?

— Scuzele mele. Nu ştiam că va costa mai mult.

— Întotdeauna costă mai mult, mârâi Jack, luând-o din loc. Zi mersi că am ajuns la acelaşi spaţioport.

Îşi continuară drumul în tăcere. Doar bocănitul ghetelor mai răsuna prin aer. La intrarea în depozitul principal, cilindrul se lărgea. Intră şi auzi ecoul paşilor săi în depărtarea pereţilor, în înaltul tavanului. Partea centrală a podelei era segmentată în dreptunghiuri de diferite mărimi, unite de pasaje prin care doar un vagon de transport putea să treacă.

Câteva dreptunghiuri erau goale, dar în majoritatea stăteau grămadă cutii de diferite forme şi culori. Culoarele înguste şi întortocheate formau împreună cu grămada de cutii un adevărat labirint. Un alt labirint de pasarele şi macarale veghea la şapte metri deasupra. Unele culoare dădeau în birourile înlănţuite la etajul al doilea. Câteva birouri erau luminate, dar cei mai mulţi dintre lucrători plecaseră acasă. Luminile de sus, ajustate pentru timpul nopţii, dădeau încăperii un aspect mohorât.

Cea mai simplă cale spre cilindrul cu pricina era pe lateralul depozitului. Cu toate astea era mai mult de mers, iar Jack nu se simţea deloc în apele lui. Dacă străbătea labirintul de lăzi ar fi ajuns mai repede şi n-ar fi stat aşa la vedere. Trecu printre două lăzi maronii-verzui şi porni spre ieşire.

— Întotdeauna e aşa linişte? întrebă Draycos.

— Poate n-ai observat, dar afară se înserează. Porturile de pe Vagran nu sunt atât de solicitate ca să fie nevoie de un schimb de noapte.

Cercetă împrejurimile. Nici ţipenie de om, dar în labirintul ăsta nu puteai să fii sigur.

— Şi vorbeşte mai încet. Că vorbesc de unul singur mai e cum e. Dar să-mi şi răspund...

— O să fiu mai atent, îi promise Draycos, cu un glas atât de stins, încât Jack aproape că nu-lauzi. Ce era în lada buclucaşă?

În stânga lor, lângă intrarea într-un alt cilindru, un grup palavragiu de jantris însărcinaţi cu întreţinerea îşi făcu apariţia.

— Pe factură scria instrument de măsurare a presiunii moleculare şi încă ceva, spuse Jack, grăbind puţin pasul, cu ochii la adunătura de extratereştri. Această specie adora să vorbească, mai ales cu străinii, şi nu voia nici în ruptul capului să intre în discuţie cu ei.

Îşi făcu griji degeaba, căci extratereştrii guralivi se făcură nevăzuţi în alt cilindru, lăsând în urmă ecoul vocilor. Aruncând o ultimă privire în jur, Jack trecu printre lăzile maronii-verzui şi se avântă în labirint.

— Ai văzut aparatul cu ochii tăi? îl întrebă Draycos.

— Fireşte că nu, îi răspunse Jack nerăbdător. Ţi-am mai spus că lăzile erau sigilate. Dar aveau ceva înăuntru. Şi acel ceva nu mai era când am ajuns pe Cordolane.

— Poliţia ce crede?

— Dacă-ţi închipui c-am mai stat pe-acolo să văd ce-au copoii de zis, nu eşti în toate minţile. Am descărcat cutiile unde mi-au spus ei şi dus am fost.

— Un gest necugetat. Fuga de la locul faptei atrage după sine vina.

— Şi dacă aş fi rămas acolo tâmpit, cu o cutie goală în mâini, cum ar fi fost? pufni Jack.

— Nu cred că ai înţeles întrebarea.

— Tu nu înţelegi. Trase aer adânc în piept. Uite, legea noastră spune că o persoană e nevinovată până la proba contrarie. Mare brânză! Unchiul Virgil e un hoţ notoriu, iar eu aghiotantul său. Dacă ceva nu le miroase a bine când sunt eu prin preajmă, nu vor mai sta pe gânduri. Crezi c-aş putea să-mi dovedesc nevinovăţia din spatele gratiilor?

— Dar mi-ai spus că duci altă viaţă acum.

— Aşa-i, spuse Jack cu amărăciune, dar cine mai ştie asta în afară de mine? Nimeni. Poate nu ştii, nobile K'da, bard şi războinic deopotrivă, dar e mult mai uşor să-ţi păstrezi reputaţia curată decât să îndrepţi una pătată şi să începi de la zero.

— Te pot ajuta cu reputaţia.

— Da, mulţam. Cât despre ajutor, hai mai întâi să rezolvăm treaba asta.

— O să-mi dau toată silinţa. Capul dragonului se ridică uşor din umărul lui Jack, împingând cu creasta ţepoasă şi arcadele proeminente cămaşa şi jacheta de piele. Limba lui ţâşni de două ori afară.

— Că veni vorba de mirosit primejdia, ce duhneşte aici?

Jack trase aer pe nări. Simţea şi el un iz slab, acru şi deloc plăcut.

— Nu ştiu, spuse trăgând din nou aer în piept. Nu miroase a ceva obişnuit, pentru un spaţioport vreau să zic.

— Aşa-i, spuse Draycos, săgetând aerul cu limba. Miroase a mortăciune.

Izul îl izbi dintr-odată în nări, iar băiatul şuieră încet printre dinţi.

— Ai dreptate. Carne moartă. Proaspăt moartă, ca să fiu mai precis.

Şi acolo unde ceva murise de scurt timp...

— S-o tăiem de-aici, îngăimă el. Făcu privirea roată şi o luă uşor la pas.

— E de rău? întrebă Draycos, scoţându-şi capul din umărul băiatului.

— Stai jos, mârâi Jack, cu mâna pe pistol. De fiecare dată când Draycos se făcea tridimensional, băiatul îşi pierdea echilibrul. E de rău, nu glumă. Hoiturile atrag animale. Dacă dau peste vreun stârv proaspăt, fiarele astea nu se feresc să ucidă. Ajunse la marginea unui maldăr de lăzi şi-şi roti privirea.

Le văzu: erau doisprezece pe puţin, de mărimea unei pisici, cu pete albe şi negre pe blana murdară, cap de şobolan, gheare ascuţite şi dinţi fioroşi. Mai toate erau adunate în jurul unui leş de nerecunoscut, înfulecând de zor. Altele se plimbau ici-colo, savurând pe-ndelete ospăţul.

Pe cadavru se întrezărea salopeta serviciului de mentenanţă. Lui Jack i se făcu rău.

— Haiene5, şopti el. Cu grijă, făcu câţiva paşi înapoi. Broboane de sudoare îi scăldau fruntea.

Simţi apăsarea pe umăr. Se întoarse şi-l văzu pe Draycos răsărind din spate, privind înapoia sa.

— Draycos...

— În spatele tău, rosti scurt dragonul.

Jack făcu stânga-mprejur, cu pistolul ridicat.

Opt haiene se îndreptau tiptil spre el, asemenea unor lei în căutarea prăzii. Galbenul ochiului strălucea puternic în lumina difuză. Blana zburlită le făcea să arate şi mai mari decât erau în

5 Probabil vreo rudă îndepărtată a pământenei crocuta crocuta (n. tr.).

realitate. Cele trei din fruntea lor stăteau deja ghemuite, gata să sară.

Jack trase.

Nimeri în plasă două haiene. Cea de-a treia fu mai rapidă şi se feri. Cele două animale prinse schelălăiră, dar descărcarea electrică le reduse la tăcere.

Celelalte haiene se apropiau în tăcere. Nu păreau speriate.

Jack se dădu îndărăt. Mai că-i ieşea din piept inima când se gândea la ce-o să fie. Şase haiene înainte şi încă vreo doisprezece înapoi, după colţ. Optsprezece, şi unde mai pui că nu erau toate. Pistolul însă mai avea doar şapte încărcături. Mai avea o lamă de cartuşe, dar se îndoia că va ajunge s-o folosească. Tipul de la mentenanţă era o dovadă a iuţelii cu care se mişca haita de haiene.

— Nu trage, auzi vocea lui Draycos din umăr. Înainte ca Jack să schiţeze un gest...

Simiţi obişnuita schimbare de greutate şi dragonul ţâşni din pieptul său, dând la o parte jacheta şi cămaşa.

Doar că în locul făpturii lucioase şi aurii pe care Jack o ajutase să scape, i se înfăţişa acum un dragon negru ca smoala.

Şocul îi tăie pentru o clipă respiraţia. Draycos ateriză direct în faţa haienelor, cu picioarele şi capul apropiate de sol, iar coada arcuită deasupra, aidoma unui scorpion. Într-o clipă, cele şase prădătoare feroce şi războinicul K'da se studiară din priviri. Haienele îşi arătară colţii. Draycos le avertiză cu un mârâit înfundat.

De parcă acesta era semnalul pe care-l aşteptaseră, haienele atacară.

Cea din frunte se repezi cu ghearele aţintite spre botul dragonului, gata să-l sfâşie. Celelalte cinci se năpustiră pe lateral, două pe stânga şi trei pe dreapta, ocolind puţin pentru a evita o posibilă ripostă din partea lui. Jack avusese dreptate. Haienele se mişcau repede.

Dar Draycos era şi mai iute.

Pe prima o păli cu laba înainte să atingă pământul. Cu un schelălăit scurt, jivina se duse de-a berbeleacul. Înainte să se prăvălească printre lăzi, Draycos sărise deja peste cele două haiene din stânga, scăpând astfel de încercuire.

Se năpustiră toate cinci asupra lui.

Împărţind gheare în stânga şi în dreapta, prea iute pentru ca Jack să desluşească ceva, le zvârli pe rând în bezna dimprejur.

Jack stătea lipit cu spatele de lăzi. Era complet absorbit de bătălie şi aproape că uitase de pistolul din mână. Îşi aminti de salturile făcute de dragon pe Havenseeker. Războinicul K'da avea fără doar şi poate o forţă teribilă în muşchi.

Tocmai terminase cu ultima jivină când cele de după colţ, alarmate probabil de zgomotul luptei, se repeziră în direcţia lor. Două ieşiră din haită şi se năpustiră spre Jack, care-şi veni la timp în simţiri şi le nimeri cu pistolul. Restul se îndreptară spre Draycos.

Deşi erau de două ori mai multe, tot nu reuşiră să-i facă faţă. Draycos se aruncă între ele, muşcând şi spintecând, lovind cu coada la viteze ameţitoare şi mereu la ţintă. De două ori crezu Jack că aveau să-l copleşească şi tot de-atâtea ori dragonul sărise dintre ele la timpul potrivit. De cum ateriza se şi punea cu ghearele pe ele, de nu mai ştiau săracele de capul lor.

Brusc, sări spre grămada de lăzi din spatele lui Jack. Băiatul se ghemui de-ndată şi, când privi sus, văzu haiena aruncându-se din vârful grămezii. Până s-o ia la ochi, Draycos o şi lovi cu coada.

Inerţia îl purtă spre lăzi, dar dragonul reuşi să ridice la timp picioarele. Pentru o clipă rămase agăţat de cutii, aşa cum deunăzi se proptise în copacul de lângă epavă. Ochii lui verzi erau mai strălucitori ca niciodată pe fundalul solzilor negri. Sări şi ateriză între Jack şi haita de haiene. Ghemuit, cu coada arcuită deasupra, mârâi ameninţător.

Pentru haiene era de-ajuns. Se întoarseră în tăcere şi se împrăştiară care-ncotro printre mormanele de lăzi, făcându-se nevăzute în întuneric.

De-abia acum realiză Jack că-şi ţinea răsuflarea de ceva vreme, aşa că expiră puternic.

— Uau. Nu ştia ce să zică.

Draycos cercetă întunericul după alţi duşmani, apoi îşi ridică gâtul şi se întoarse la Jack.

— Eşti rănit?

— Nu, spuse băiatul fascinat, căscând ochii la dragon. Acum, de-aproape, vedea că solzii nu erau în întregime negri. Purpuriul de pe margini era tot acolo. Sunt bine, mulţumesc.

Draycos îşi lăsă capul pe-o parte.

— Cu toate astea, pari tulburat.

— Uluit mai degrabă.

Începeau solzii să-şi recapete culoarea aurie sau i se părea?

— Ai spus de-atâtea ori că eşti războinic, continuă el, dar până acum nu te-am văzut decât împuşcând oameni cu propriile lor arme şi trăgând cu rachetele de pe Essenay. De unde era să ghicesc că poţi lupta aşa?

— Un adevărat războinic e iniţiat în toate formele de luptă.

— Presupun că ai dreptate. Nu i se părea. Solzii dragonului prindeau nuanţe aurii. Şi schimbarea culorii, e tare!

— Un efect secundar al freneziei de luptă K'da, îl lămuri Draycos. Avem sânge negru. Pe măsură ce curge mai vârtos prin muşchi, schimbă şi culoarea solzilor. Oamenii n-au reacţii similare când se află în pericol?

— Nu prea. Mă rog, poate puţin. Roşim la faţă când suntem nervoşi sau înspăimântaţi. La unii se vede mai bine.

— Ah. Interesant.

— Da. Acum putem să plecăm? Nu-ţi fie teamă.

Draycos mai scrută încă o dată întunecimea. Brusc se-ntoarse şi sări. Jack sări din reflex înapoi, dând cu capul de o

ladă. Dragonul atinse pieptul deasupra jachetei şi se făcu una cu pielea sa.

— N-or să ne mai dea de furcă, îl asigură, lunecând pe corpul băiatului până îşi regăsi poziţia obişnuită. Mergem?

Jack se frecă la ceafă. Degeaba, n-o să se obişnuiască în vecii vecilor cu simbioza asta.

— Da. Hai.

Capitolul 10

Ajunseră la capătul depozitului fără alte peripeţii.

— Bine, zise Jack, făcând semn cu mâna. Aici era zona de descărcare. Ce facem acum?

Drept răspuns, simţi cum dragonul se prelinge pe braţ în jos. Înainte să zică ceva, mâna îi deveni grea şi Draycos ţâşni pe sub mâneca jachetei de piele. La fel de neaşteptată fu şi durerea care-i săgetă încheietura.

— Au!

Dragonul întâlni podeaua şi se întoarse.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Aproape că mi-ai rupt mâna, aia s-a întâmplat, îl repezi Jack ţinându-se de încheietură. Doamne!

Draycos veni mai aproape.

— Nu înţeleg.

— Asta e piele, începu Jack, punând un deget pe manşetă. Vezi? Piele. Pielea nu se întinde. Fermoarul ăsta ţine pielea strânsă. Observi? Nici fermoarele nu-s elastice.

— Înţeleg acum. Îmi cer scuze.

— Nu face nimic, murmură Jack. Durerea aproape că dispăruse. Data viitoare când ai de gând să ieşi pe-aici, mă anunţi şi pe mine, de-acord? Să trag fermoarul, nu de alta.

— Nu-i nevoie, spuse Draycos, scuturând din cap asemenea unui cal. Mă voi abţine pe viitor.

— Mai bine aşa.

Cămaşa îl prindea curios sub mâneca jachetei. Trase fermoarul şi aruncă o privire. Saltul neatent al dragonului nu avusese atâta forţă cât să strice fermoarul, dar suficientă cât să rupă nasturele de la manşeta cămăşii.

— Tot eu am pricinuit şi asta?

— Şezi blând. De când sunt singur am învăţat să cos nasturi. Clătină din cap. Pun pariu că-s singura persoană de pe Braţul Orion care are nevoie de găuri în dulap.

— Poftim?

— Nu te osteni, spuse Jack, trăgând fermoarul la mâneca jachetei. Repet, ce facem acum?

— Dăm o raită pe-aici, spuse Draycos. Se uită în jur şi o luă la pas.

Jack îl privi cum se îndepărtează, bombănind în timp ce-şi masa încheietura. Veniseră degeaba. El ştia asta, unchiul Virge ştia asta şi, dacă ar fi avut ceva minte-n cap, ar fi ştiut-o şi dragonul.

Cum se lăsase târât în fundătura asta, nici el nu ştia.

Pe de altă parte, dragonul îi demonstrase în repetate rânduri de ce era în stare. Poate că era totuşi o pâine de mâncat aici.

Trăgea nădejde să fie aşa. După toate furturile şi escrocheriile în care-l însoţise pe unchiul Virgil, era nedrept să fie hăituit tocmai acum, când era curat ca lacrima.

Vorbind de unchiul Virgil...

Oftă şi scoase din buzunarul interior un scaner EvGa, furat de unchiul său bineînţeles, în urmă cu câţiva ani. Din alt buzunar luă transmiţătorul şi-l prinse la gulerul cămăşii. Îl porni.

— Unchiule Virge?

— Era şi cazul. Ce-ai făcut până-acum?

— Am avut nişte necazuri, mărturisi Jack, activând EvGa şi programându-l să treacă datele prin transmiţător. Ai primit semnalul?

— Da. Ce necazuri? Dragonul te-a băgat în bucluc?

— Nici vorbă. Am dat peste o haită de haiene. Mulţumită lui Draycos suntem amândoi teferi.

— Pricep acum.

Jack se încruntă. Găsi tonul unchiului Virge puţin deplasat.

— Ce vrei să zici cu asta?

— Trebuia să mă contactezi, să-mi spui ce s-a întâmplat.

— N-am avut când. Şi tu ce-ai fi putut să faci?

— Asta contează mai puţin. Nu-mi place să pierdem legătura pentru atâta vreme.

— Hei, tu mi-ai spus să nu transmit înainte să activez scanerul. Unde radio depistabile. Îţi aminteşti?

— Ba bine că nu, spuse unchiul Virgil cu ţâfnă. Dar nu m-am gândit c-o să-ţi ia atâta să ajungi acolo.

Jack făcu o grimasă.

— Ce-i cu tine? Hai, vreau s-aud.

Urmă o scurtă pauză.

— Îţi zic eu ce-i cu mine. Noul tău prieten, asta e, spuse unchiul Virge coborând vocea. N-am încredere în el. Nu ştim mai nimic despre el. Nici despre el, nici despre poporul lui sau ce-i coace mintea. Ar putea să ne joace pe degete fără să prindem de veste.

— Aşa cum m-ai jucat tu de nu ştiu câte ori?

— Întocmai. Cum spune şi zicala, hoţ pe hoţ se dă de gol. Ştii prea bine că primul lucru pe care-l face escrocul e să-l convingă pe neghiob că e cel mai cinstit om din câţi există.

— Mda, spuse Jack, dând din cap. Pricepea acum. Nu-i vorbă că n-ai încredere în el. Nu-l placi, asta-i problema.

— De unde ţi-a venit şi ideea asta? rosti unchiul Virge cu necaz. Bine, recunosc, nu-l am la suflet. Nu-mi place cum dă

ordine şi face pe şefu'. Şi în mod special mă enervează felul în care încearcă să-ţi împuie capul cu conduita războinicului şi prostiile alea.

— Nu-mi împuie capul. La urma urmei, de ce zici că-s prostii?

— Nu ţi se pare prostesc să-ţi pui viaţa în pericol doar ca duşmanul să nu se frigă bietul la degeţele? Dacă mai ţii minte pe Iota Klestis.

— Păi... bine, recunosc că treaba aia a fost puţin ciudată. Dar...

— Te-ai ales cu ceva din afacerea aia? insistă unchiul Virge. Asta să-ţi fie balanţă-n viaţă. Crezi că ciomăgarul ăla te-ar cruţa dacă ai mai da vreodată nas în nas cu el?

— Păi, cu siguranţă nu. Jack se văzu nevoit să fie de-acord şi de data asta. Dar nici nu ne-a dăunat.

— Asta contează prea puţin, Jack, băiete, oftă unchiul Virge. Putea să vă dăuneze al naibii de mult. Ar fi putut să le dea suficient timp amicilor lui să vă prindă sau să găsească nava. Dar nici asta nu contează.

— Atunci ce contează?

— Că toată povestea cu războinicul nobil sună bine, într-o carte de basme. Dar în viaţa reală, pur şi simplu nu merge.

Jack îl văzu pe Draycos cum dă târcoale unui şir de containere mari, lipite de peretele depozitului chiar lângă intrarea în cilindru.

— Se pare că merge la el.

— Sunt convins că mergea odată, ripostă unchiul Virge. E uşor să te porţi nobil şi măreţ când eşti soldat, înconjurat de soldaţi. Lucrurile nu stau la fel când eşti singur. Ai auzit vreodată de Dragonbacks6?

— Nu, se încruntă băiatul.

— Era un grup de soldaţi idealişti, puşi pe fapte bune, ce-şi au obârşia pe Trantson. Acum o sută cincizeci de ani au apărut

6 În engleză, „spate de dragon” (n. tr.).

şi ei, fiecare cu câte un dragon tatuat între omoplaţi. Pentru putere şi cutezanţă, ziceau ei.

— Sună chinezesc. Legendele lor străvechi sunt ticsite cu dragoni.

— Chiar spuneau că s-au inspirat dintr-o poveste teran-chineză sau japoneză, de care nu auzise nimeni. Bine, tot ei ziceau că sunt descendenţii cavalerilor templieri din Europa pământeană, aşa că cine ştie ce bărzăuni mai aveau pe creier?

— Văd că nu-i prea ai la suflet.

— Glumeşti? Au pierit cu toţii în nici zece ani de când au pornit la drum.

Jack îţi ţuguie buzele.

— Pentru că au încercat să fie de ajutor?

— Pentru că s-au amestecat în treburile altora în loc să-şi vadă de-ale lor.

— Jack! strigă Draycos.

Băiatul privi în sus. Dragonul stătea lângă un container la peste zece metri, cu capul întors spre el.

— Ai găsit ceva?

— Se prea poate, spuse Draycos. Coada îi tresăltă. Hai.

Veni îndată lângă dragon.

— Ce e?

— Containerul, arătă el cu botul înspre uşă. E singurul pe care scrie asta.

Jack se încruntă. Pe zăvor stătea lipită o etichetă cu margini roşii. Ce scria pe etichetă era cu adevărat interesant:

ÎN PROPRIETATEA BRAXTON UNIVERSIS, INC.
DOAR PERSOANELE AUTORIZATE

Mai jos era imprimată una dintre cele mai cunoscute imagini pe Braţul Orion: logoul corporativ Braxton Universis.

— Nu ştiu să citesc simbolurile din cuvintele voastre. Ce spune?

— Spune că e proprietatea Braxton Universis. Şi băgăcioşii să facă bine să nu-şi vâre nasul.

Ochii dragonului scânteiară.

— Tu ai spus că nu vom mai găsi nimic pe-aici.

— Aşa am zis, nu? încuviinţă Jack, cu ochii la zăvor.

— Cum arată, băiete? întrebă unchiul Virge în staţie.

— Destul de bine. Zăvorul era zdravăn, dar nu prea complicat. Nu pentru un discipol de-al unchiul Virgil, în orice caz. Pare un sistem de închidere obişnuit. Ce n-aş da să fi adus nişte scule mai de Doamne ajută.

— Ce-ai de gând să faci? îl iscodi Draycos.

— Se numeşte a da o spargere, rosti unchiul Virge sarcastic. Nu-i o treabă de teapa nobilului războinic K'da, nu mă-ndoiesc, dar e mai bine decât să ne holbăm la container şi să ne-ntrebăm ce-o fi înăuntru.

— Parcă aveai un scaner, făcu Draycos semn spre aparatul EvGa din mâna băiatului.

— Am, dar nu vede prin uşi închise. E un senzor de culegere a probelor7 şi a aparţinut poliţiei. Poate să adulmece amprente, mostre de praf sau fibră, dar cam atât.

— Atunci hai să folosim întâi aparatul. Poate descoperim o altă cale de a vedea ce se află înăuntru.

— Cum ar fi? întrebă unchiul Virge.

— Nu, are dreptate, se grăbi să-l susţină Jack. Unchiul Virge încerca să-l provoace pe dragon, şi n-avea de gând să asiste la o ceartă. Începe cu containerul. Gata?

— Gata, veni confirmarea din staţie.

În cinci minute suprafaţa containerului fu scanată. Găsiră zeci de amprente şi tot soiul de pete de provenienţă

7 EvGa vine de la evidence-gathering, „culegere a probelor” (n. tr.).

extraterestră. Unchiul Virgele introduse cu sârguinţă în baza de date şi începu analiza.

— Pierdere de vreme, bombănea când şi când. Naiba ştie câte sute de oameni s-au perindat pe-aici în ultimele două săptămâni.

— Cu toate astea, containerul îi ţine la respect.

— Nu scrie „nu atingeţi”, i-o-ntoarse unchiul Virge. Ai terminat, Jack?

— Terminat, spuse Jack, luând scanerul din faţa uşii. Ce rezultate avem?

— Optsprezece amprente umane, spuse unchiul Virge fără tragere de inimă. Mai avem şi trei amprente de la doi jantris, trei parpini...

Tăcu.

— Trei parpini şi...? ceru să ştie Jack.

— Doi brummga, încheie unchiul Virgil, puţin nedumerit.

Jack se uită la Draycos. Dragonul îi întoarse privirea.

— Brummga, repetă el.

— Întocmai, spuse unchiul Virge. Măi, măi, da' mic mai e şi universul ăsta.

— Credeam că brummga sunt o specie destul de răspândită în regiunea asta, spuse Draycos.

— Aşa e, rosti Jack, hotărât să nu tragă concluzii pripite. Carne de tun.

— Poftim?

— Laţi în umeri, înguşti la minte, îl lămuri Jack. Mercenari, gardieni, cărăuşi, salahori, treburi de genul ăsta. Nu cred totuşi că are vreo legătură cu soldatul brummga de pe Havenseeker.

— Înţeleg, spuse dragonul, dar nu părea convins.

— Putem să-i dăm bice? îi încurajă unchiul Virge.

— Da, răspunse Jack, cercetând împrejurimile.

Mai devreme sau mai târziu tot avea să treacă cineva pe-aici.

— Ar fi bine să vedem şi podeaua din jurul containerului.

— Cred că glumeşti, îi aruncă unchiul Virge. Pentru numele sfântului, ce te aştepţi să găseşti acolo, că doar n-or fi zburat oamenii până la uşă?

— Încep scanarea, rosti Jack, oprind scanerul la o palmă de podea. Înregistrează!

De data aceasta însă, unchiul Virge avea dreptate. Nimic demn de luat în considerare sau neobişnuit pentru un spaţioport. O armată întreagă de oameni se perindaseră prin faţa containerului.

— Măcar am luat amprentele, spuse Jack, lăsând la o parte scanerul şi scoţând la iveală poli-unealta. Acum să vedem cu uşa. Draycos, parcă ziceai că mai există o modalitate de a intra.

— De a vedea ce se află înăuntru, îl corectă dragonul. Se ghemui şi sări în pieptul lui Jack. Stai sprijinit cu spatele de uşă, te rog, adăugă de pe umărul băiatului.

Jack îl privi neîncrezător.

— Spune-mi întâi ce ai de gând. Mi-ai rupt deja cămaşa şi era cât pe ce să-mi scrânteşti încheietura.

— Linişteşte-te, nu vei păţi nimic. Mai ţii minte când îţi povesteam cum K'da par să devină bidimensionali?

— Ce mi-ai arătat cu readerul pe Havenseeker?Sigur, nu că aş înţelege sau ceva.

— Nu e uşor de înţeles. Dar gândeşte-te la imaginea pe care am creat-o. Acum închipuie-ţi că readerul poate fi îndoit.

— Stai, m-ai pierdut.

— Propteşte-ţi mâna pe braţ.

— Bine, spuse Jack. Ridică braţul drept şi întinse mâna stângă de-a lungul antebraţului. Asta-i bidimensional. Înclină mâna precum un pod basculant, lăsând-o sprijinită în podul palmei. Şi acum e unidimensional, da?

— Corect. Ţine mâna tot aşa, dar îndoaie-ţi degetele astfel încât să atingi braţul.

— Aha, se conformă Jack. Acum, dacă ceva ar sta între degete şi palmă...

— Un perete spre exemplu, se băgă unchiul Virge.

— ...un perete, da, te-ai apleca peste el.

— Măi să fiu al naibii, murmură unchiul Virge. Poţi să vezi prin pereţi.

— Asta, desigur, dacă bariera e suficient de îngustă. Dar Jack are dreptate. Noi îi spunem „viziune intraobstaculară”.

— Din partea mea poţi să-i spui şi marmeladă, zise unchiul Virge, pentru prima oară încântat de când îl cunoscuse pe Draycos. Măi măi, ăsta da talent.

— Unchiule Virge... îl avertiză Jack.

— Ştiu, ştiu, te-ai cuminţit. Dar în alte condiţii, închipuie-ţi ce duet aţi fi format.

— Nu ne folosim abilităţile pentru a fura, spuse Draycos, jignit de aluzie.

— Asta zici tu. Dar poţi să vorbeşti în numele tuturor compatrioţilor tăi? Să fie toţi K'da într-atât de neprihăniţi încât până şi gândul de a comite o nelegiuire să le fie străin?

— Desigur, nu suntem fiinţe perfecte, dar...

— Putem să-i dăm drumul odată? interveni Jack, proptindu-şi bine spatele în container. Să-mi dau jos jacheta, Draycos?

Ca răspuns, simţi o lunecare pe piele. Se concentră, dar nu sesiză nicio diferenţă faţă de alte dăţi. Cu timpul va încerca să înveţe mişcările dragonului.

Timp de câteva clipe nu se întâmplă nimic. Jack rămase cu spatele la perete, jucându-se cu poli-unealta. Îşi închipuia la ce treburi l-ar fi înhămat unchiul Virgil pe Draycos dacă i-ar fi stat în putere.

Bineînţeles, să convingă un nobil războinic K'da să-l ajute cu spargerea unei bănci era o treabă dificilă în sine. Ar fi fost, oricum, o dispută pe cinste.

Nu era prea târziu. O bună parte din unchiul Virgil se transferase în unchiul Virge. Iar unchiul Virgil adorase întotdeauna provocările.

— Un singur obiect înăuntru, se auzi vocea lui Draycos, înfundată, depărtată şi în acelaşi timp curios de apropiată. Venea cumva sunetul de pe spatele său? Un recipient cilindric, jumate cât tine, cu ţevărie şi câteva cutii rectangulare la baza lui.

Jack strâmbă din nas. Putea să fie orice.

— Scrie ceva pe el? Constructor, model, orice?

— Disting câteva simboluri de-ale voastre, veni răspunsul apropiat-îndepărtat. Dar ţi-am spus, nu ştiu să le interpretez.

Încă o lunecare pe piele, şi Jack văzu cu coada ochiului cum capul dragonului îşi face din nou loc pe umăr.

— Aş putea totuşi să încerc să ţi le descriu, semn cu semn.

Jack clătină din cap, depărtându-se de zăvor.

— Ne-ar lua prea mult, iar rezultatele ar putea să ne lase cu buza umflată.

Ridică poli-unealta.

— Mai rămâne metoda tradiţională.

Capitolul 11

Jack se aştepta ca Draycos să obiecteze la metoda asta, mai ales după explicaţiile oferite de unchiul Virge despre spargerea băncilor. Îngenunche lângă zăvor, dar dragonul rămase tăcut. Poate că nobilul războinic K'da nu se sfia să fure.

Desigur, dacă era imperios necesar.

Presupunerile sale se adeveriră. Zăvorul era zdravăn, dar nu complicat. Scoase la iveală una dintre lamele poli-uneltei, o şmecherie la care unchiul Virgil lucrase ore în şir, fixată pe

capul unei şurubelniţe. Avea să termine în doi timpi şi trei mişcări.

Se opri, încruntat. Realiză dintr-odată că ceva nu era în regulă cu zăvorul. Nu era simetric. Se apropie să vadă mai bine şi dădu cu ochii peste tija metalică de câţiva milimetri, ieşită puţin înspre dreapta. În mod cert, nu făcea parte din modelul iniţial.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Draycos.

— Zăvorul a fost cablat. Îi arătă cu degetul, având grijă să nu atingă metalul buclucaş. Au băgat ceva în el şi au acoperit cu bucata de metal. Pun pariu că-i un cablu-capcană.

— Ce înseamnă asta?

— Dacă deschid zăvorul, va afla cineva.

— Interesant. Şi nu face parte din mecanismul iniţial?

— Cu siguranţă nu. De fapt, nu cred să fi văzut vreodată ceva asemănător pe un simplu container. Există şi mijloace mai bune să păzeşti marfa.

— De ce a fost totuşi folosit? întrebă Draycos.

— E mai mult decât evident, rosti unchiul Virge caustic. Chiar şi pentru un nobil războinic K'da. Vor să afle dacă îşi bagă cineva nasul înăuntru.

— Dar dacă-şi doreau ca nimeni să nu pună mâna pe recipientul dinăuntru, de ce nu l-au scos pur şi simplu? De ce să-l lase acolo şi să monteze o capcană?

— Ai auzit vreodată de cuvântul momeală? continuă unchiul Virge.

— Nu-mi era cunoscut sensul, spuse Draycos calm, dar după tonul tău îmi dau seama ce înţeles are.

— Mă bucur nespus, mârâi unchiul Virge. Ce-ai de gând să faci acum, Jack?

— Nu ştiu, recunoscu Jack, cu ochii la zăvor. Fără un scaner şi nişte instrumente mai meseriaşe nu pot să-mi dau seama cum e prinsă şmecheria asta. Şi prin urmare nu pot s-o dezarmez.

— Ai uneltele necesare pe Essenay? dori să ştie Draycos.

— Mda, mormăi Jack, dar n-aş trece-n veci de vamă. Colonia Vagran nutreşte o dragoste aparte pentru hoţi.

— Deci am ajuns într-o fundătură, rosti unchiul Virge dezgustat.

— Aşa se pare, spuse Jack. Nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut. Îl deschid, aruncăm un ochi şi o tulim de-aici înainte ca tipul de la cablu să ne vină de hac.

Aşteptă o clipă, sperând ca unul dintre ei să se opună planului sau să vină cu o idee mai bună. Însă unchiul Virge şi Draycos rămaseră tăcuţi. Trase aer adânc în piept, luă poli-unealta şi se puse pe treabă.

— Ai grijă, băiete, murmură unchiul Virge, nu uita ce-ai învăţat.

Jack îşi muşcă buza. Da. Să-şi amintească învăţăturile lui. învăţăturile, experienţa şi metodele sale.

Halal cuminţire.

Nu trecu nici jumătate de minut şi zăvorul cedă.

— Ciuleşte-ţi urechile, Draycos. Deschise uşa. Ia să vedem ce-avem aicea.

— Ei? vru să ştie unchiul Virge.

— Aşa cum zicea şi Draycos, spuse Jack cu ochii la recipient. Îndoi poli-unealta şi o puse deoparte. Să vedem. Are o plăcuţă prinsă jos pe care scrie „Hamker-Rovski 550”. Ai vreo idee ce-nseamnă?

— Măi, măi, ca să vezi, rosti unchiul Virge cu un aer meditativ. Am, cum să nu. Hamker-Rovski 550 e un aparat de răcire la temperaturi foarte mici.

— Vrei să zici un frigider? se încruntă Jack.

— Mai rece de-atâta, băiete. Mult mai rece.

Jack se încruntă şi mai tare. Dintr-odată chipul i se lumină a înţelegere.

— Măi, măi, ca să vezi, zâmbi el uşor. Ca să citez pe cineva.

— Îţi dau tot dreptul, spuse unchiul Virge.

— Împărtăşeşte-mi şi mie gândurile tale, interveni Draycos.

— Ce, nobilul războinic K'da nu le ştie pe toate? îl tachină unchiul Virge. Ce surpriză!

— N-am susţinut că le ştiu pe toate, rosti el cu un glas adânc din care răzbătea iritarea.

— Linişteşte-te, îi spuse Jack. Închise containerul şi o luă îndărăt, prin labirintul de lăzi din mijlocul depozitului. Văzuseră mai mult decât era suficient, iar acum trebuiau să spele putina. Aşa face mereu unchiul Virge. Nu-l băga în seamă.

— Atunci explică-mi.

— Păi, e destul de simplu. Trebuia să-mi fi dat seama mai devreme. Nu ştiu atâta chimie ca tine, dar există substanţe care trec din stare solidă în stare gazoasă, fără să treacă prin starea lichidă. Prin urmare se evaporă fără să facă baltă.

— Îmi e cunoscut acest lucru.

— Ei, bine, dioxidul de carbon e una dintre ele. Şi, printre altele, e unul dintre gazele pe care le dăm afară atunci când respirăm.

Draycos ridică brusc capul.

— Vine cineva, şopti el. Trei fiinţe. Poate paznicii.

— Minunat, mormăi Jack, oprindu-se la marginea unei grămezi şi trăgând cu ochiul după colţ. Nu vedea pe nimeni, dar dacă se concentra, putea să audă paşii.

— Din ce direcţie vin?

— Dintr-acolo. Indică direcţia cu vârful botului. Veneau din zona cilindrului.

— Ha! spuse Jack şi o luă înapoi în labirintul de lăzi. Se pare că şi-au tras preşul de sub picioare. Îşi închipuie că nava mea e pe o rampă din apropiere şi că o să le cad direct în braţe.

— Crezi că te aşteptau? Pe tine în mod special, nu doar pe un oarecare venit să cerceteze dispariţia lăzii.

— Cui să-i pese de Jack şi problemele lui? zise unchiul Virge în batjocură. Fii cu ochii-n patru, băiete. Amicii tăi de la intrare au reacţionat mult prea rapid ca să fie nişte poliţişti de rând.

— Braxton Security atunci? întrebă Jack, cotind prin labirint şi verificând împrejurimile înainte să-şi vadă de drum.

— Cine altcineva? Anunţă-mă când eşti la două minute de navă, să pornesc motoarele.

— Lasă-le oprite. Nu vor trece cu vederea o navă gata de decolare.

— Doar nu vrei să te ascunzi într-o navă de la sol?

— Nici nu mă gândesc, spuse Jack mărind ritmul. Ne îndreptăm spre oraş.

— Unde? Jack, băiete...

— Întrerup legătura. Îşi desprinse transmiţătorul de la guler. Vorbim mai târziu.

— Jack...

Unchiul Virge nu reuşi să-şi ducă la capăt propoziţia.

— Ne paşte pericolul în oraş? întrebă Draycos.

— Probabil, spuse Jack îndesându-şi transmiţătorul în buzunar. Dar faţă de ce ne aşteaptă în spate... Se apropie?

După cinci paşi sosi şi răspunsul.

— Nu sunt pe urmele noastre. Cred că dau târcoale pe la marginea grămezilor.

— Ca să ne taie calea, mormăi Jack grăbind pasul. Hai să le-o luăm înainte.

O luă la goană, nădăjduind că urmăritorii săi făceau destul zgomot ca să nu-l audă. La un moment dat, în timp ce fugea, îi trecu prin minte că făcuse şi lucruri mai înţelepte decât să fugă printr-un labirint infestat de haiene. Nu putea decât să spere că ştiau de frica băieţandrului în jachetă de piele.

Zona periferică a depozitului era pustie.

— Draycos? şopti el, scrutând porţile uriaşe de la capătul zonei, prin care îşi făceau loc principalele şine de transport în

depozit. Îndărătul uşilor se întrezăreau luminile oraşului din imediata apropiere. Din câte-şi putea da seama, nu era nimeni acolo.

— Nicio mişcare pe-aici, rosti Draycos, săgetând cu limba. Nici nasul nu îmi spune altceva. Avem o şansă reală.

Jack strâmbă din nas. Dacă nimeni nu făcea vreo mişcare sau scotea vreun sunet în apropiere, poate îl aşteptau cu toţii afară, să-l înhaţe.

În cazul ăsta nu prea avea soluţii. Aşa cum făcuse şi pe Havenseeker, trebuia să meargă înainte şi să spere la o minune.

— Bine. Acum ori niciodată.

Fusese puţin surprins că şleahta mercenarului brummga de pe Iota Klestis nu se grăbise să pună mâna pe el când fugea spre Essenay. Era şi mai surprins să nu vadă ţipenie de om în bezna nopţii. Traversă zona pustie şi trecu de porţile depozitului.

În timp ce străbătea în goană întinderea luminată de afară, i se păru că aude un strigăt în spatele său. Alt strigăt nu auzi însă, nici vreo împuşcătură, iar în mai puţin de un minut se afla în bezna ocrotitoare a nopţii.

De parcă întunericul i-ar fi oferit cine ştie ce siguranţă. Întuneric şi distanţă, asta era combinaţia pe care şi-o dorea. Trecu de gardul ce mărginea spaţioportul şi o luă pe una dintre străzile ce duceau în oraş.

Tocmai traversa a şasea stradă când Draycos vorbi din nou.

— Cutia nu conţinea decât dioxid de carbon solidificat?

— Exact, spuse Jack, oprindu-se puţin ca să arunce câteva priviri în jur. Se afla pe o stradă îngustă şi întortocheată, străjuită de-o parte şi de alta de clădiri cu două sau trei etaje. Unele aveau balcoane ce ofereau adăpost plantelor din ghiveci. Strada era slab luminată şi n-ar fi putut să spună cărei rase aparţin trecătorii ce se preumblau în depărtare.

— Nu înţeleg scopul.

— Chiar tu ai spus-o pe navă, îi reaminti Jack, fără a se opri din mers. Un miros parfumat adia prin aer. Îi aducea aminte de pâine de scorţişoară proaspăt scoasă din cuptor.

— Cineva mi-a pus la cale o înscenare. Gheaţa carbonică...

— Poftim?

— Gheaţă carbonică. Aşa-i spunem noi dioxidului de carbon solidificat. Timp de patru zile,cât a durat călătoria spre Cordolane, s-a evaporat destul de încet ca sistemul de ventilare de pe Essenay să elimine surplusul de gaz fără să declanşeze alarma.

Izul de scorţişoară se intensifică. Să fi fost vreo brutărie prin preajmă? Îşi dorea din toată inima. I se făcuse foame şi tare-ar mai fi gustat un cornuleţ cu scorţişoară.

— Unde ne aflăm? întrebă Draycos. Mirosurile nu aparţin oamenilor.

— Nu ştiu exact. Am fost doar de câteva ori pe-aici, şi niciodată în partea asta. Dacă-mi aduc bine aminte, e zona Wistawki.

— Sunt prietenoşi cu oamenii?

Jack ridică din umeri.

— Nici neprietenoşi nu sunt. Ţin minte că unchiul Virgil i-a tras pe sfoară pe câţiva. Păreau destul de binevoitori. Şi naivi pe de-asupra.

Draycos nu zise nimic. Băiatul se cutremură, gândind că îl jignise pe dragon cu ultima sa remarcă. Se pregăti să-şi ceară scuze...

— În spatele nostru, murmură Draycos.

— Ce? întrebă Jack, punându-şi pofta şi scuzele-n cui.

— Paşi. Aceiaşi care ne-au urmărit şi în depozit.

Capitolul 12

Nu se mai osteni să-l întrebe de unde Dumnezeu ştia că erau aceiaşi paşi.

— Să ne-ascundem. Se grăbi, căutând un loc potrivit. Nici tu străduţe lăturalnice, nici tu uşi deschise, nici măcar vreo tufă sau un boschet după care să se pituleze. Căută o intersecţie, dar cea mai apropiată era la zeci de metri în faţa lor.

— Platformele alea, sugeră Draycos. Crezi că ne-ar ajuta?

— Plat... ce? A, balcoanele! Îl zări pe cel mai apropiat. Traversa tot etajul al doilea, la mai bine de trei metri deasupra solului.

— Ar fi minunate. Dar te-ai gândit că sunt puţin cam înalte şi n-avem cum să ne căţărăm până acolo?

Spatele gulerului se mişcă şi Draycos ţâşni afară din ceafa sa.

— Se rezolvă.

— Ţi-ai pierdut minţile, şuieră Jack, întorcându-se iute. Vrei să fii văzut?

— Pe-acolo, ordonă Draycos, plecând ca din puşcă. Aleargă spre clădirea aia. Când îţi zic să sari, sari!

Jack se întoarse, deloc convins. Clădirea avea balcon, nu-i vorbă, destul de aerisit cât să-şi găsească un ascunziş, dar era la aceeaşi înălţime cu celelalte.

— Nu pot să sar atât de sus, protestă el. Dacă-ţi închipui...

Tăcu. Draycos veni lângă el şi se ghemui în mijlocul străzii, aidoma unui alergător înaintea startului.

În lumina difuză, solzii aurii ai dragonului se preschimbau în negru.

— Du-te! Fugi!

Etică de războinic. Sintagma unchiului Virge îi zbură prin gând. Ce-ar face un războinic K'da, se întrebă dintr-odată, dacă un subaltern ar încălca un ordin direct? O întrebare la care să rumege mai târziu.

— Da, reuşi să zică.

Se îndreptă în fugă spre clădirea cu pricina. Nu era singur. Draycos alerga în tăcere, dar îi auzea respiraţia agitată în spatele său, pe măsură ce dragonul se apropia.

Dindărătul lor se auzeau acum paşii urmăritorilor, ce păreau că aleargă şi ei.

Jack strânse din dinţi. Drept în faţă se înălţa poarta principală a clădirii, pe jumătate ascunsă de umbra balconului. Ce-avea de gând dragonul ăla zălud? Voia ca Jack să se izbească de poartă şi s-o dărâme? Deschise gura să zică ceva...

— Sari! Glasul dragonului se auzi de parcă venea de pe umărul său. Fără să mai gândească, Jack îndoi genunchii şi sări cât de tare putu. Ceva îl lovi în spate, alte două gheare îl înhăţară zdravăn de sub braţ...

Şi spre surprinderea lui, se văzu zburând spre balcon.

Până să strige, se trezi proiectat peste balustradă, cu capul înainte. Draycos i-o luă înainte, fără însă a slăbi strânsoarea. Se rostogoli sub Jack, preluând toată greutatea băiatului, şi împreună se prăvăliră pe podeaua balconului.

— Linişte, se apropie, şopti Draycos. La pământ, treci înapoia mea!

Jack se supuse, prea năucit de aterizarea lor forţată ca să mai zică ceva. Paşii se auzeau mult mai bine acum şi, într-adevăr, alergau. Îşi duse genunchii la piept, se frecă vârtos la fluierul piciorului, acolo unde îl lovise balustrada, strânse puternic din dinţi şi rămase stană de piatră. Îl simţi pe Draycos încolăcindu-se pe spatele său, pentru a-l feri vederii celor din stradă.

Paşii se opriră taman sub balcon.

— Ce dracu'? rosti încet un glas de om. Unde-a dispărut puşlamaua aia mică?

— Nu-i a bună, mârâi o altă voce umană. Era la câţiva paşi de noi.

— Poate a spart un lacăt şi a intrat, sugeră prima voce. Cică se pricepe la d-astea.

Urmă un sforăit grav.

— Ce? Într-o casă wistawki? întrebă o voce la fel de gravă. Jack hotărî că era prea groasă ca să aparţină unui om. În cartierul ăsta? Azi? Nu-i chiar aşa de prost.

— Hei, puştiu' abia ce-a sosit. De un' să ştie? spuse glasul unu.

Un huruit străpunse văzduhul. Jack întoarse capul cu grijă, cât să vadă cerul în spatele său. Zări în depărtare silueta bine cunoscută a navei ce străpungea norii.

O siluetă bine cunoscută şi torsul atât de familiar al motoarelor.

— Mii de draci, se auzi glasul unu scârbit. S-a dus uncheşu'. Se pare că amicii tăi au dat-o în bară.

Urmă un zgomot gutural. Jack tresări. Nu era prima oară când auzea acel sunet.

Brusc îi pică fisa. O tobă mare asaltată de veveriţe. Era un brummga.

— N-au dat-o în bară, Drabs, mugi brummga. Unchiul a scăpat pentru că ai tăi nu şi-au făcut treaba.

— Da? ripostă glasul unu – Drabs. Ei, bine, dacă ai tăi...

— Gura, amândoi, le-o reteză glasul doi. Dă-l încolo pe unchi. Dacă-l avem pe puşti, va veni el de unul singur.

— Doar că nu-l avem pe puşti, spuse Drabs.

— Punem noi mâna pe el, îl asigură glasul doi. Ceva din vocea aceea îl făcu pe Jack să tremure.

— Poate că măritul locotenent Raven ştie ceva ce noi nu ştim, grohăi sarcastic brummga. Spune-ne ce ştii, locotenente Raven.

— Măsoară-ţi vorbele, brummy, îl avertiză Drabs. Voi lucraţi pentru noi şi nu invers.

— În primul rând ştiu că nu şi-a desfăcut aripile şi nici nu şi-a luat zborul, spuse glasul doi – Raven. Dar balcoanele, Drabs?

— Le-am verificat deja. Niciun picior de om n-a călcat acolo. Şi oricum, doar cu jet-packul ar fi putut să ajungă acolo.

— Înseamnă că ne-a luat-o înainte, concluzionă Raven. După el, şi aveţi grijă să nu se ascundă.

Paşii se depărtară. Jack se întoarse cu grijă şi se ridică suficient cât să tragă cu ochiul pe după umărul dragonului. Cei doi oameni şi neisprăvitul de brummga alergau de-a lungul străzii, uitându-se ba în stânga, ba în dreapta, încercând să descopere un posibil ascunziş.

Văzu că unul dintre oameni avea legat la ochi un scaner cu infraroşu. Cu toţii purtau arme.

Jack se lăsă din nou pe spate, aşteptând până ce paşii se contopiră cu zgomotul de fond al oraşului.

— Ce bine că n-au mai văzut un K'da până acuma, şopti el. Mă întreb cum arăţi pe un scaner infraroşu.

— N-am idee, şopti dragonul. Te-ai lovit?

— Eh, nu-i cine ştie ce.

În realitate, îi venea să se urce pe pereţi, şi probabil că durerea n-avea să-i dea pace în următoarele două, trei zile. Dar, decât să-l facă şvaiţer, mai bine aşa.

— Nu a fost în intenţia mea să ratez saltul. Îmi cer scuze.

— E-n regulă. Ghetele aproape că au absorbit şocul impactului. Mă mir că ai reuşit să sari atât de sus cu un sac de cincizeci de kile inscripţionat Jack Morgan.

— Sunt bucuros că am reuşit până la urmă. Cu toate acestea, îmi cer scuze pentru greşeală.

— Nu-ţi mai bate capul, spuse Jack nerăbdător. Oamenii pe care-i ştia el de la unchiul Virgil nu-şi cereau niciodată scuze, darmite de două ori. Politeţea dragonului îl stânjenea.

— Fără spital nu-i fault.

— Poftim?

— Nu contează. Respiră adânc. Deci pe mine mă aşteptau. Şi pe unchiul Virgil.

— Aşa se pare. Cum de nu cunosc faptul că a murit?

— Păi, n-am dat nici noi sfară-n ţară. De fapt, am păzit secretul cât de bine am putut. Ţi-am mai spus de ce.

— Da, dreptul de proprietate asupra navei tale. Putem să ne luăm gândul de la ea acum.

— Aici s-ar putea să avem o problemă, fu de-acord Jack, cu privirea pierdută în norii ce pluteau pe cerul înstelat. Se uita în gol. Unchiul Virge şi Essenay erau duşi de mult.

— Cred că au încercat să intre pe navă. Altfel nu văd de ce-ar fi tulit-o unchiul Virge.

— Te va lăsa aici?

Jack dădu din umeri.

— Există o procedură pentru situaţii de genul ăsta. Întâi va încerca să se furişeze pe unul dintre porturile mai mici şi să mă aştepte. Dacă eu nu apar sau dacă el nu poate să aterizeze fără să atragă atenţia, se va-ndrepta spre punctul de întâlnire, pe o altă planetă.

— Asta dacă putem să ne luăm zborul de pe planeta asta.

— În mod normal n-ar fi o problemă. Există transporturi de pasageri şi o mie de căi să strângi banii de bilet. Îndoiala îi umbri chipul. Bineînţeles, cu locotenentul Raven pe urmele noastre, s-ar putea să fie mai complicat. Mă întreb în solda cui se află locotenentul ăsta.

Pentru un minut se aşternu liniştea.

— Se aşteptau să te întorci, spuse Draycos în cele din urmă. Înseamnă că au participat la înscenarea furtului. Poate ar trebui să aflăm mai multe despre ei.

— Ce, să mergem în căutarea lor? pufni Jack. Trei la unu? Cred că glumeşti.

— Raportul corect e de trei la doi. Ai uitat de mine.

— Aiurea, spuse Jack, ridicându-se cu atenţie. Nici urmă de Raven sau de amicii lui. Pe tine te-am numărat de la bun început.

— Ah, făcu Draycos, descolăcindu-se. Înţeleg.

— Bine. Hai s-o tulim de-aici.

— Aşaa de repedeee? scrâşni o voce neclară din colţul balconului.

Jack înlemni. Rezemat de balustradă, la umbra celor două plante uriaşe care îl străjuiau, stătea un wistawk subţirel.

— Scuze de deranj.

— Nu face nimic, spuse wistawkul, despleticindu-se ca un liniar pliabil. Se clătină câteva clipe, încercând parcă să-şi recapete echilibrul, apoi brusc luă poziţia de drepţi. Poftiţi, spuse el repezindu-se deodată la marginea balconului. Acum stătea între Jack şi balustradă. Poftiţi înăuntru, la petrecere.

— Ăăă... mulţumesc, spuse Jack, încercând să-şi facă loc pe lângă pretinsa gazdă. Wistawkul era mai mult ca sigur cherchelit şi probabil credea că Jack era unul de-al lor.

Confuzia nu avea să se repete şi înăuntru, gândi el. Brummgaul zicea mai devreme că numai un nebun ar încerca să intre în vreo casă din cartierul ăsta. Cuvintele lui îi răsunau puternic în minte. Să fi avut loc ceva răfuieli între oameni şi wistawki mai devreme?

Wistawkul fu mai rapid decât ei. Ca o insectă uriaşă pe patru picioare se interpuse între Jack şi orice speranţă de scăpare. Jack era curios să afle cât de repede se putea mişca extraterestrul când nu era beat.

— Poftiţi înăuntru, repetă el. Preenoffneoff!

Jack tresări. Uşile balconului se deschiseră larg în spatele său.

— Ah, Preenoffneoff! îl întâmpină wistawkul beat pe nou-venit. Încă un invitat. Să-l primim cum se cuvine.

— Încă un invitat? întrebă nou-venitul. Din câte-şi putea da seama din vocea lui, extraterestrul era treaz. Ce vrea să-nsemne asta?

Jack se întoarse încet. Un alt wistawk, chiar şi mai înalt şi mai subţire decât turmentatul, stătea în uşă. Aştepta cu braţele încrucişate şi îl privea cu o expresie pe care Jack nu putea s-o descifreze. În cameră mai erau alţi douăzeci de extratereştri, dacă nu mai mult, aşezaţi în cercuri concentrice în jurul unei perechi din mijloc, lângă şemineu. Cu toţii purtau veşminte strălucitoare şi coifuri ornate ce răspândeau lumina lumânărilor în toată camera. Mulţimea îşi încetase orice activitate şi se uita acum înspre balcon.

Cu o senzaţie neplăcută în stomac, Jack realiză ce făceau.

Cei doi aventurieri tocmai dăduseră peste un ritual de uniune.

Capitolul 13

— Plecăm? şopti Draycos de lângă el.

— Nu.

Jack văzuse ce repede se mişca wistawkul beat. Cei dinăuntru erau cu siguranţă mai treji, deci fuga nu era o soluţie. Prea târziu îşi aminti că acei wistawki pe care el şi unchiul Virge îi înşelaseră în trecut erau cu toţii bătrâni. Poate doar aşa scăpaseră cu zile.

Preenoffneoff se ivi cu paşi lungi pe balcon.

— Cine eşti? îl iscodi el.

Era furios? Ar fi fost bine să ştie.

— Cine sunt? repetă el, încercând să câştige timp şi totodată să-şi amintească ceva despre ritualurile de uniune. Unchiul Virgil îl silise să se documenteze despre cultura wistawki pentru escrocheria respectivă, dar acest subiect nu-i ieşise în cale.

Semănau într-o oarecare măsură nunţilor umane, dar erau mult mai zgomotoase. Autorul unui articol le asemuise cu amestecul dintre o nuntă, un concurs de plăcinte şi un carnaval. Se întindeau îndeobşte şi pe la străzile din jur, iar vecinii fericitului cuplu erau implicaţi într-un fel sau altul în ritual.

Nu-i de mirare că brummga luase în derâdere ideea că Jack ar fi putut să se ascundă în cartierul ăsta. Dacă îi deranjase, avea să-şi pună mulţi wistawki în spinare înainte să găsească refugiu.

Dar taman când tristeţea se strecura în sufletul său, îi veni o idee.

Carnaval!

— Cine sunt? repetă Jack, ridicându-se în capul oaselor. Sunt unul dintre animatori, bineînţeles. Marele Jack O'Lantern8 gata să vă încânte, să vă lase cu gurile căscate şi să-i vrăjească pe cei mici. Sper că n-am întârziat.

Preenoffneoff se pregătea să mai facă un pas înspre ei, dar rămase locului.

— N-am angajat oameni.

— Aşa e. M-a trimis agenţia.

Îl bătu uşor pe Draycos pe cap.

— Jack O'Lantern şi formidabilul său asistent electromecanic Draycos. Se încruntă. Trebuie să fi auzit de noi. Pavilionul Skyway de pe Scintrell? Unul dintre artiştii de renume care au dat reprezentaţii acolo, în urmă cu trei ani.

— La câţi artişti de renume sunteţi..., spuse Preenoffneoff, făcându-le uşor semn cu mâna în timp ce se dădea la o parte. Prea bine. Poftiţi înăuntru.

— Mulţumesc, spuse Jack, făcând o plecăciune. Un moment, să-l repornesc pe Draycos.

---

8 O denumire pentru bostanul cioplit cu ocazia sărbătorii de Haloween (n. tr.).

Se aplecă la gâtul prietenului său.

— Sper că ştii ce faci, şopti dragonul.

— Şi eu. Fă cum îţi zic şi ţine minte că eşti un robot mecanic. Ştii să dansezi, să cânţi sau ceva de genul ăsta?

Draycos întoarse uşor capul şi-l străfulgeră cu privirea. Băiatul înghiţi în sec. Privirea aceea îi îngheţă sângele-n vene.

— Să dansez? întrebă el ameninţător.

— Nu, nu, Doamne fereşte, se grăbi Jack să-l liniştească. Recepţionat, fără dans.

— Eşti gata? dori să ştie Preenoffneoff.

— Sunt gata, pregătit şi în formă, spuse Jack ridicându-se. După dumneavoastră.

Wistawkul se întoarse în cameră, urmat de băiat, care arboră un zâmbet încrezător.

— Copiii sunt acolo, îi îndrumă Preenoffneoff spre un cerc de wistawki mai mici pe care băiatul nu-l văzuse de pe balcon. Poţi să-i dai drumul.

— Desigur, spuse Jack, forţând un zâmbet în timp ce transpiraţia îi scălda fruntea. Îşi închipuise că micuţii vor fi în altă cameră, departe de petrecerea adulţilor. Dar din câte vedea, spiritul carnavalului nu ţinea cont de vârstă.

Cu alte cuvinte, un public mai mare. Un public mai rafinat, de asemenea. Un public care ar fi putut să-l linşeze dacă nu găsea reprezentaţia pe placul său.

Minunat.

— Bună seara, domniile voastre, spuse el vesel. Făcu o plecăciune. Jack O'Lantern mă numesc, iar acesta este senzaţionalul meu asistent electromecanic, Draycos. Dă-le ziua bună, Draycos.

Dragonul păru că refuză să ia parte la comedia asta. Jack îşi ţinu răsuflarea...

Draycos făcu o plecăciune în manieră personală, lăsându-şi capul şi gâtul la podea, iar coada arcuită deasupra.

— Bună seara, domniile voastre.

Rămase nemişcat, fluturându-şi doar vârful cozii, de parcă făcea cu mâna.

— Şi mai ales, bună seara, copii.

Din cercul exterior se auziră chicoteli aproape umane, iar Jack răsuflă uşurat.

— El e Draycos, spuse, în timp ce prietenul său se ridica. Am pomenit cumva că e magnificul meu asistent electromecanic?

— Da, strigă unul dintre copii.

— Zici că-i adevărat, adăugă altul.

— Păi, cum să nu fie adevărat? spuse Jack. E un robot adevărat. Mai târziu, dacă sunteţi cuminţi, poate vă las să apăsaţi pe butoanele lui.

— Eu! strigă primul.

— Nu, eu! se băgă altul.

— Mai târziu, le reaminti Jack. Nu vă faceţi griji, e destul pentru toată lumea.

Dragonul mârâi încet, dar nu zise nimic.

— Aş avea întâi nevoie de câteva lucruri, cine mă ajută? continuă Jack, îndreptându-se spre masa cu aperitive ce mărginea peretele de lângă balcon. Puse ochii pe-o tavă ticsită cu fructe şi legume. Am nevoie de un set de cărţi de joc obişnuite, trei pahare nestrăvezii, adică prin care nu poţi să vezi, şi o coardă sau o sfoară subţire. Ah, şi trei monede, indiferent de mărime.

— Aduc eu cărţile, zise un copil, sărind în picioare, urmat imediat de alţi doi. Se repeziră care încotro.

— Nu ai materialele tale? întrebă Preenoffneoff.

— Îl am pe bunul meu asistent Draycos. Se apropie de platoul cu fructe şi luă un măr, un fel de pară albă şi un fruct cu picăţele, de forma şi mărimea unui castravete mai mic. Cu restul materialelor mă ajută publicul.

Le zâmbi larg.

— Şi la urma urmei, oricine ştie să facă trucuri cu cărţi măsluite.

— Arată-ne trucuri! strigă unul dintre copii nerăbdător.

— Hmm, nu ştiu dacă voi putea, mimă Jack nesiguranţa.

Se îndepărtă de masă şi aruncă mărul în sus. Apoi urmă castravetele, para şi din nou mărul. Nu mai jonglase de mult, dar spre norocul său nu-şi ieşise din mână.

— Haide-ţi să ne gândim la câteva împreună.

Cineva chicoti. Jack încercă să mai schimbe puţin mişcarea. Încă un chicotit. Îşi luă pentru o clipă ochii de la fructe, neştiind ce îi amuza atâta.

Publicul nu se uita la el, ci în spatele său.

Toţi copiii chicoteau acum.

Atent să nu scape fructele, privi pe furiş în dreapta şi în stânga. Cât despre Preenoffneoff, ia-l de unde nu-i. Voia să-l surprindă pe la spate cumva? Cu un cuţit?

O picătură de transpiraţie i se rostogoli pe ceafă în jos. La urma urmei, nu fusese invitat aici. Intrase pe nepusă masă. Multe specii de pe Braţul Orion l-ar fi făcut bucăţele pentru aşa o ispravă. Unele ar fi râs, aplaudat şi chicotit în timp ce era sfâşiat.

Să fie şi wistawki la fel? N-avea nici cea mai mică idee. Mai precis, era Preenoffneoff dintr-aceia care...? Nici asta nu ştia.

Ştia doar că izbucnirile de râs se înteţiseră, iar acum, până şi adulţii zâmbeau. Gândindu-se cât de repede ar putea să scoată pistolul şi în acelaşi timp atent să nu scape fructele, aruncă o scurtă privire în dreapta.

Nu fusese de-ajuns să vadă îndărăt, dar suficient cât să-l zărească pe Preenoffneoff lângă uşa balconului. Stătea pe loc şi nu avea nicio armă în mână. Mai mult, zâmbea şi el ca restul adulţilor. Jack se concentră din nou la fructe. Nu mai înţelegea nimic. Să fi fost un alt wistawk în spatele său? Trotilatul din balcon? Slabe şanse.

Mai degrabă unul care se furişa din stânga. Jack aruncă o scurtă privire într-acolo. Nimic. În spate încă nu putea vedea.

Şi-atunci de ce chicoteau cu toţii?

Încercase să fie discret. Acum nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Se întoarse încet, atent să nu scape fructele.

Draycos stătea întins pe spate, cu gâtul şi coada arcuite în sus, ca nişte paranteze ciudate, jonglând de zor cu cinci mere pe care le trimitea de la o labă la alta.

Jack răsuflă uşurat. Nimeni nu încerca să-i facă de petrecanie.

O clipă mai târziu, uşurarea făcu loc unui val de iritare. Ce-şi închipuia că face? Cum îşi permitea să-i facă una ca asta?

Se opri din jonglat, lăsând fructele să-i cadă în mâini şi rămase cu ochii aţintiţi la dragon. Ce avea să facă acum că Draycos îi stricase momentul?

Draycos continuă să învârtă fructele câteva clipe, până deveni conştient că Jack îl fulgera cu privirea. Se opri de-ndată, lăsând să-i scape un chiţăit plin de vină şi prinse câte un măr în fiecare labă.

Al cincilea măr se afla încă în aer. Îşi lungi gâtul şi-l înhăţă artistic între dinţi.

În spatele lui Jack, gazdele începură să aplaude în felul lor, adică pocnind zgomotos din degete. Draycos rămase în poză, clipind înspre Jack asemenea unui copil prins în timp ce dădea iama la borcanul cu dulceaţă.

În acel moment Jack realiză, fără tragere de inimă, că dragonul nu îi stricase momentul. Dimpotrivă, îl dusese la un nivel pe care Jack n-ar fi putut să-l atingă niciodată.

Cu o mişcare somptuoasă, se întoarse spre public.

— Magnificul meu asistent electromecanic Draycos, rosti el, arătând cu mâna spre dragon.

Aşeză fructele la loc pe tavă, apoi înclină uşor capul înspre asistentul său.

Draycos înţelese. Unul câte unul, merele zburară din ghearele lui în mâna stângă a băiatului, de-acolo în mâna dreaptă şi în cele din urmă alături de celelalte fructe pe platou.

Draycos scuipă şi cel de-al cincilea măr. Jack îl prinse şi se opri dezgustat, ca şi cum ar fi fost acoperit cu salivă. Îl studie puţin şi se prefăcu nespus de scârbit, fapt ce stârni şi mai multe chicoteli din partea copiilor, şi i-l aruncă înapoi lui Draycos. Dragonul prinse mărul în gură, îl săltă de la o labă la alta şi-l prinse din nou în gură. Colţii ascuţiţi sclipiră pentru o clipă şi mărul dispăru.

— După cum vedeţi, incredibilul meu asistent electromecanic Draycos a ratat prânzul, spuse Jack sec printre aplauzele generale. A adus cineva cărţi de joc?

Capitolul 14

Reprezentaţia se dovedi a fi, în umila lui părere, un succes imens.

Nu mai făcuse un spectacol de magie până acum, dar avea impresia că toată viaţa lui se pregătise pentru momentul ăsta. Majoritatea trucurilor le învăţase de la unchiul Virgil, fie pentru a şterpeli bani de pe stradă când era mai mic, fie pentru a distrage atenţia în diversele înşelătorii pe care le puneau împreună la cale. Îndemânarea o căpătase tot de la el şi-l ajutase în nenumărate rânduri fie că escrocau pe câte unul, fie că spărgeau vreun seif.

Şi bineînţeles, şarmul cu care se adresa publicului era în totalitate artă de şarlatan. Simţea că o luase de la capăt cu

vechile metehne. Mai mult, parcă nu le-ar fi abandonat niciodată.

Doar că acum publicul urma să-i dea bani de bunăvoie, nu să-i fure el. Nu credea că la asta se referea unchiul Virge atunci când îl îndemnase să-şi amintească ce învăţase.

Cu toate astea, Draycos era de departe cea mai mare surpriză a serii, pentru el cel puţin. De la început şi până la sfârşit dragonul intrase de minune în pielea asistentului şugubăţ. Îşi jucase rolul fără greş. Chiar şi când trucurile lui Jack nu erau dintre cele mai reuşite, maimuţăreala lui din fundal compensase cu vârf şi îndesat.

Nu s-ar fi aşteptat în ruptul capului la aşa ceva din partea unui nobil războinic K'da. Unchiul Virge n-o să-l creadă niciodată.

După o oră de spectacol, Jack hotărî că venise momentul încheierii triumfale. Spera că Raven îl căuta în altă parte a oraşului. Dacă primea destui bani de la wistawki, putea să găsească o navă care să-l ducă în portul de pe Aldershot, unde – trăgea el nădejde – îl aştepta Essenay.

— Şi acum, prieteni, un ultim moment de magie pentru dumneavoastră, rosti Jack, dezbrăcând jacheta şi ţinând-o în faţa sa. După cum vedeţi, o jachetă obişnuită.

O întoarse demonstrativ pe ambele părţi.

— Îl voi ruga acum pe fenomenalul meu asistent electromecanic Draycos să stea în faţa mea. Deschise larg jacheta.

Draycos se aşează ascultător între băiat şi jachetă. Îşi întinse trupul între braţele lui Jack, sprijinit cu labele din faţă de jachetă. Băiatul nu putea să vadă ce mutre făcea Draycos de cealaltă parte a hainei, dar copiii începură să chicotească.

— Vă mulţumesc pentru timpul, atenţia şi bunăvoinţa dumneavoastră, spuse el şi făcu o plecăciune. Jacheta se clătină puţin, la fel şi Draycos.

— Din nefericire, continuă el pe un ton răspicat, nu pot să aduc aceleaşi mulţumiri şi formidabilului meu asistent electromecanic. Draycos, nu mi-ai arătat respectul cuvenit în seara asta.

Dragonul îşi înclină capul îndărăt, astfel încât se uita invers la Jack.

— Eu?

— Da, tu, rosti Jack cu hotărâre. Şi ultima ta şmecherie a umplut paharul. Mă văd silit să te concediez.

Scâncete de protest se auziră din cercul copiilor.

— Nu, asta e decizia mea finală. Şi când un magician îşi concediază asistentul, unde credeţi că merge acesta?

Îi lăsă pe copii să-şi dea cu părerea. În acest timp, Draycos strecură o labă de-a lungul jachetei, pe mâna lui Jack. Îi desluşise intenţiile.

— Nu, spuse Jack, clătinând din cap. De fapt, când un magician îşi concediază asistentul, acesta se evaporă9.

Cu o mişcare din încheietură acoperi capul dragonului cu jacheta. Simţi o greutate pe antebraţul drept şi jacheta căzu la podea.

Micuţii icniră de spaimă. Pentru câteva clipe se lăsă tăcerea. Şi apoi, spre uşurarea lui Jack, se dezlănţui un ropot de aplauze.

— Vă mulţumesc încă o dată, prieteni, rosti Jack printre pocnete, făcând trei plecăciuni joase. A treia oară ridică şi jacheta de la podea.

Preenoffneoff îl aştepta la ieşirea din încăpere.

— Un spectacol admirabil, spuse el încet. Admirabil cum i-ai păcălit pe toţi.

— Ce vrei să zici? întrebă Jack, încercând să pară surprins.

---

9 Joc de cuvinte, în engleză to fire, „a da foc”, dar şi „a concedia” (n. tr.).

Inima îi bătea cu putere. Doar n-avea de gând să-i pună beţe-n roate acum, după ce-şi dăduse timp de-o oră sufletul pe scenă. Sau avea?

— Ai folosit balconul nostru ca ascunziş. Nu nega. Mi-a spus Randorneoff.

Lui Jack i se-nmuiară picioarele. Îl observase pe wistawkul beat întorcându-se de pe balcon în urmă cu jumătate de oră, dar nu băgase de seamă că acesta discutase cu cineva. Lucrurile nu stăteau deloc bine.

— Păi... începu el, neştiind ce să zică.

— Bănuiesc că eşti în siguranţă acum.

Îi fură necesare câteva secunde să schimbe macazul.

— Aşa sper. Scuzele mele că am intrat nepoftit la dumneavoastră în casă.

Wistawkul făcu semn că totul e în ordine.

— Un spectacol admirabil, repetă el, punând un săculeţ mic de catifea în mâna băiatului. Liniştea şi bucuria să-ţi însoţească paşii.

— Mulţumesc, spuse Jack, făcând încă o plecăciune în timp ce pipăia săculeţul. Era greu şi zăngănea plăcut la atingere. Spera să şi valoreze pe măsură. Fericirea şi mulţumirea să vegheze asupra familiei dumneavoastră.

Ora cinei trecuse, cât ei se dăduseră în spectacol, iar acum era mai multă lume pe străzi. Fireşte, majoritatea erau wistawki. Sporovăiau în aerul răcoros al nopţii. Jack o luă la pas,încercând să lase spaţioportul cât mai mult în urmă. Se ţinea la adăpostul umbrei, fără însă a atrage atenţia asupra sa.

— Unde mergem? întrebă încet Draycos de pe umărul său.

— Ştiu un aeroport micuţ în afara oraşului. Sper că avem destui bani să închiriem un avion.

— Unde ne aşteaptă Essenay?

— La un spaţioport regional de pe cealaltă parte a continentului. Dacă unchiul Virge n-a reuşit să se furişeze cu o

identitate falsă, acum e pe planeta Aldershot. În cazul ăsta va trebui să-mi găsesc o slujbă ca să strâng suficienţi bani pentru transport.

— Poate ar trebui să continui ca scamator. Am fost impresionat de iscusinţa ta.

— Mersi, dar mă gândeam la ceva mai uşor. Manipulant de mărfuri grele, spre exemplu. Să ţin publicul pe ace seamănă foarte mult cu ce făceam odată.

Îşi mută privirea la umăr.

— Că veni vorba, nici tu nu te-ai descurcat rău. În special cu merele. Când ai învăţat să jonglezi?

— Când eram mai mic. Fratele meu se pricepea de minune la asta, şi doream la rândul meu să stăpânesc meseria.

— Nu zău. Întotdeauna simţea un fior de singurătate când cineva aducea vorba de fraţi şi surori.

— Câţi fraţi ai?

— Unul singur. Mai am în schimb trei surori.

— Familie numeroasă. Eu sunt singur la părinţi. Şi zici că te-a învăţat să jonglezi?

— Mă supraveghea, dar de învăţat am făcut-o de unul singur. Voiam să-l impresionez.

— Pun pariu că a fost surprins. Te pricepi de minune.

— Mulţumesc. Curios, am privit-o mereu ca pe o distracţie personală. Niciodată nu mi-am închipuit că o să-mi folosească la ceva.

— La mine e tocmai invers. Am învăţat doar lucruri care să mă ajute la furat sau înşelat. Nu mi-a trecut prin minte că poate fi doar o modalitate de a binedispune lumea.

Merseră o bucată de vreme în tăcere.

— Înţeleg că oamenii n-au parte de cine ştie ce copilărie, spuse Draycos în cele din urmă.

— Oamenii se bucură de copilărie, nu-i vorbă, oftă el. Eu unul însă n-am prea avut parte de una. Părinţii mei au murit când aveam trei ani. Un accident în mină, din câte-am înţeles.

— Nu ştii sigur?

— Aveam doar trei ani, spuse Jack răbdător. Îmi amintesc că purtau nişte pălării hazlii, apoi o explozie puternică. Dar cam atât. N-aş fi ştiut că erau mineri dacă nu mi-ar fi zis unchiul Virgil.

— Ţi-a spus asta după ce te-a adoptat?

— Adoptat e mult spus. Din câte ştiu, nu există acte. După accident m-a luat cu el pe navă.

— Ca ajutor de răufăcător.

— În mare parte, da. Să nu mă-nţelegi greşit. N-aveam altă familie şi m-a crescut bine. Într-un fel mi-e dor de el. Dar... aşa e, în cea mai mare parte eram doar ajutorul lui.

— Îmi pare rău pentru situaţia ta.

— Nu-ţi mai bate capul, îl repezi Jack. Nu era obişnuit cu scuzele şi cu-atât mai puţin cu persoane care-i arătau milă. N-am nevoie de compasiunea ta.

— N-ai nevoie de compasiunea nimănui?

— Mă descurcam şi înainte să vii tu, se încăpăţână Jack. O să mă descurc la fel de bine şi după ce-o să pleci.

— Când voi pleca?

— Las-o baltă, mormăi Jack. Acum că dezlegaseră misterul lăzii de marfă, unchiul Virge îl va bate la cap să-l arunce pe Draycos în cârca altcuiva, de unde să-şi poată duce la capăt războiul împotriva Valahgua. Dar nu dorea ca dragonul să afle acest lucru.

— Şi unde e frate-tu? Vine cu flota mare?

— Surorile mele vin cu flota. Fratele meu nu mai e. A murit luptând cu Valahgua.

Chipul lui Jack se întunecă.

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie. S-a întâmplat demult şi a fost jelit cum se cuvine.

— Mm, făcu Jack, neştiind ce să zică. Să înţeleg că dorinţa ta de a salva convoiul nu e numai o datorie de războinic, ci şi o chestiune personală.

Dragonul îşi schimbă puţin poziţia.

— Mi-aş da cu drag viaţa să-mi apăr poporul. Dar ai dreptate, e şi personal.

Jack se strâmbă. Ar sacrifica şi viaţa tovarăşului său pentru a-i salva pe numeroşii lui prieteni? Trebuia să afle acest lucru înainte ca totul să scape de sub control.

Tocmai căuta o formulă politicoasă pentru întrebarea lui, când o umbră ieşi din perete şi îi propti un pistol în gât.

— Uşurel, Morgan, îi şopti o voce cunoscută în ureche.

Jack simţi un nod în gât. Nu asta!

— Locotenente Raven, mă bucur să te văd din nou, spuse el pe un ton cât se putea de obişnuit.

— Sentimentul e reciproc, îl asigură Raven. Preferi calea simplă sau cea complicată?

Îl simţi sub cămaşă pe Draycos, pregătindu-se de salt.

— Nţ, îl avertiză încet.

— Nţ ce? dori să ştie Raven. Nţ la varianta simplă?

— Nu, doar nţ.

Draycos se potoli. Primise mesajul. Dar, se gândi el mai bine, de ce să nu-l lase pe dragon să rezolve situaţia în felul lui?

O clipă mai târziu era bucuros că-l oprise pe Draycos. Pe la jumătatea drumului alte două umbre ieşiră la iveală. Îl recunoscu pe animăluţul lui Raven, soldatul brummga. Nici măcar Draycos n-ar fi putut să-i dea gata pe toţi trei, mai ales aşa cum erau poziţionaţi.

— Deci puşlamaua a găsit până la urmă o văgăună în care să se-ascundă, rânji Drabs batjocoritor când ajunse în apropierea celor doi. Bravo, puşlama.

— Eşti vârât până la gât în rahat, Morgan, spuse Raven, înşfăcând pistolul din toc. Ştii asta?

— Furt calificat, spuse Drabs, cu acelaşi rânjet. Instrumentul acela de măsurare a presiunii moleculare pe care l-ai şparlit face trei milioane de dolari.

— Uau, căscă Jack gura, prefăcându-se uluit. Chestia aia albă e scumpă, nu glumă.

— Ce chestie albă? se încruntă Drabs.

— Gheaţa carbonică, spuse Jack cu blândeţe. Patruzeci de kilograme fac nu mai puţin de trei milioane.

Mutra lui Drabs era în schimb nepreţuită.

— Ăăă, locotenente?

— Şi-a dat seama, mârâi brummga dispreţuitor.

— Da, n-am ce zice, eşti sclipitor, spuse Raven pe un ton la fel de dezgustat. Înfipse pistolul în gâtul lui Jack. Te crezi deştept, puştiule, ai?

— Mă străduiesc, spuse Jack cu modestie.

— Şi unchiul a zbughit-o, zise Drabs deodată îngrijorat. Ce ne facem?

— Ce ne facem? murmură Raven. Îi căutăm nod în papură, asta facem.

— La ce te-ai gândit?

Raven păşi în spatele lui Jack, îl prinse cu o mână de gât şi se întoarse, forţându-l pe băiat să facă acelaşi lucru.

Doi wistawki se apropiau de ei, sporovăind, fără să-i bage de seamă pe străinii din faţa lor. Înteţind strânsoarea, Raven luă pistolul de la gâtul lui Jack.

Cu mâna sprijinită de umărul băiatului, îndreptă arma spre extratereştri.

Jack icni brusc, bănuind intenţiile lui Raven. Fără să mai ia în seamă că era strâns de gât, se aruncă după pistol cu ambele mâini.

Dar era prea târziu. Arma lui Raven descărcă un fulger de lumină, schimbă puţin direcţia şi-l slobozi pe cel de-al doilea.

Fără niciun sunet, nici măcar un ultim strigăt, cei doi wistawki se prăbuşiră la pământ.

— La o crimă, spuse Raven liniştit.

— Eşti nebun? îngăimă Jack, holbându-se cu groază la cele două trupuri. Ce... de ce ai...?

— Care-i problema? spuse Raven, fluturând pistolul de parcă trăgea după farfurii. Butoiaşul era încă fierbinte, iar mirosul de ozon îi străpunse nările. Doi extratereştri. Mare brânză.

— Ţi-ai ieşit din minţi? repetă Jack. Tremura din toate încheieturile, îl podidiră lacrimile şi simţea cum îl apucă greaţa. Niciodată în toţi acei ani de furat şi înşelat oameni nu văzuse pe cineva ucis cu atâta sânge rece.

— Te înşeli, prietene. Tu i-ai împuşcat. Aşa-i, Drabs?

— Aşa-i, îl susţinu Drabs. Se puse în faţa lui Jack. Rânjea din nou. Un caz tipic de om care urăşte extratereştrii.

Jack încercă să-şi ascundă lacrimile. Nu voia ca nenorociţii ăştia să-l vadă plângând. Nu le va da o asemenea satisfacţie.

— Vorbim noi mai târziu, spuse Raven. Până atunci, vise plăcute.

Ceva rece îl atinse pe gât, chiar deasupra mâinii lui Raven. Simţi un iz neplăcut...

Ultimul lucru pe care îl văzu fu chipul lui Drabs. Încă rânjea.

Capitolul 15

Brummga îl luă în stăpânire pe băiat, încolăcindu-şi o mână butucănoasă în jurul brâului. Raven îi scotoci buzunarele, scoţând transmiţătorul, poli-unealta şi scanerul EvGa. Apoi o

luă înainte, lăsându-l pe Drabs în spate. Se îndreptau cu toţii spre spaţioport.

Pe Draycos nu-l băgă nimeni de seamă. Dragonul era lipit de pielea lui Jack, arzând de ciudă.

Trebuia să fi acţionat mai rapid. Trebuia să fi acţionat, punct. Trebuia să ignore sfatul lui Jack de a rămâne nevăzut atunci când apăruse Raven. Un salt din umăr ar fi azvârlit pistolul proptit în gâtul băiatului cât colo, iar în următoarea clipă l-ar fi dat gata şi pe om.

Dar tovarăşii lui Raven vor fi deschis focul din ascunzătorile lor. Ar fi reuşit oare să-i biruie şi pe ei?

De nervi îşi lăsă ghearele să iasă pe pieptul lui Jack. Ştia că ar fi putut să-i înfrângă, cu toate că erau mai mulţi şi aveau poziţii mai bune. Cu condiţia să fi fost singur. Dar nu era. Jack nu fusese antrenat nici pentru luptă, nici pentru eschivă. Dacă Draycos făcea o mişcare, l-ar fi ucis imediat pe băiat.

Trebuia să fi acţionat oare înainte ca Raven să-i omoare pe cei doi wistawki? Să sară şi să prevină moartea lor? Sau poate trebuia să fi făcut ceva înainte să-l adoarmă pe Jack?

Nu. Braţul lui Raven încolăcit de gâtul băiatului nu-l lăsase să vadă prea bine, dar auzul îi fusese la fel de ascuţit. În niciun moment nu s-au aflat toţi trei destul de aproape ca să-i atace unu la unu, iar orice altă manevră i-ar fi pus în pericol viaţa lui Jack.

Şi totul degeaba, pentru că era evident că n-aveau de gând să-l omoare. Ce-i drept, nu imediat.

Hotărât lucru. Era prea târziu să mai facă ceva. Jack dormea buştean, după ce drogul injectat de Raven îşi făcuse efectul. Una era să-l prinzi pe băiat din săritură şi să-l ridici pe un balcon şi cu totul alta să-l iei în cârcă şi să fugi cât vezi cu ochii.

Nu. Inamicul era deocamdată mai tare. Draycos era obligat să privească, să aştepte şi să aibă răbdare. Dacă aveau nevoie

de Jack în viaţă înseamnă că doreau ceva de la el. În cele din urmă trebuiau să-l trezească. Odată ce băiatul era din nou pe picioarele lui, se putea gândi şi la evadare.

Ajunseră la spaţioport şi intrară, ocolind pe la intersecţia cilindrilor. Draycos scoase un ochi prin pieptul băiatului, cât să vadă deasupra despicăturii de la cămaşă. Ştia că în cele din urmă vor ajunge la o navă.

Aşa se şi întâmplă.

O navă impresionantă, dacă lua ca punct de referinţă aparatul lui Jack. Era de două ori mai mare ca Essenay, iar contururile fine dădeau seama de banii şi poziţia socială a proprietarului. Cel puţin la shontini era valabilă asocierea. Cercetă nava în timp ce se apropiau de ea, încercând să reţină forma şi trăsăturile ei cât mai bine cu putinţă. Cine ştie când va trebui s-o identifice?

Raven, aflat încă în frunte, se opri la baza rampei, aşteptându-i pe ceilalţi să-l ajungă din urmă.

— Bine, spuse el când se strânseră laolaltă. Cunoaşteţi locul de întâlnire. Am pierdut deja două săptămâni cu puştiul ăsta. Dacă nu-l predăm repede, şefu' o să ne jupoaie de vii.

— După toată vânzoleala asta, ar face bine să coopereze, grohăi Drabs.

— Să-şi bată şefu' capul cu el, spuse Raven. Tu ai grijă să ajungă acolo într-o singură bucată, ai înţeles?

— Să nu-l verificăm din cap până-n picioare întâi? întrebă brummga.

— La ce bun? îl zeflemisi Raven. Arme? Instrumente de evadare? Cam greu de folosit atunci când dormi.

— În meseria mea nu ne asumăm niciodată riscuri inutile, ripostă brummga pe un ton aspru.

— În a mea facem ceea ce ni se spune, îi zise Raven la fel de aspru. Îl legaţi de pat, îi faceţi o injecţie cu întăritoare tot la

doisprezece ore şi atât! Nu-i daţi de mâncare, nu-i faceţi baie şi nu-i citiţi poveşti de adormit copiii. Ne-am înţeles?

— Desigur, mârâi brummga.

— Pleci? întrebă Drabs.

Raven dădu aprobator din cap.

— O să ajung mai târziu. Voi doar să-l duceţi pe puşti la şefu' cât de iute puteţi. Ne vedem mai încolo.

— Bine, spuse Drabs. Succes.

Raven înclină din cap şi porni de-a lungul cilindrului. Ceilalţi urcară pe navă împreună cu Jack.

Călătoria se dovedi mult mai liniştită decât se aşteptase. După discuţiile la care asistase, era sigur că brummga avea să încalce ordinul şi să-l percheziţioneze pe Jack. Dacă ar fi făcut asta şi l-ar fi descoperit, Draycos ar fi fost nevoit să ia o hotărâre dificilă.

Dar nimeni nu-l controlă pe Jack. De fapt, în afară de injecţiile pe care Drabs i le făcea de două ori pe zi, nu-l băga nimeni în seamă. Aidoma unor curieri ce livrau un pachet.

Pe lângă asta, călătoria era şi plictisitoare. Nu o dată îl bătu pe Draycos gândul să exploreze nava, în special atunci când toată lumea dormea. Dar nu avea de unde să ştie ce sisteme de monitorizare vegheau încăperile şi coridoarele. Essenay era dotată cu un astfel de sistem – unchiul Virge subliniase acest aspect – şi era foarte improbabil ca nişte criminali cu sânge rece să nu-şi ia precauţiile necesare.

Îi trecu prin minte să ia cu asalt echipajul şi să pună stăpânire pe navă. Fără injecţiile lui Drabs, Jack şi-ar fi venit în simţiri. împreună puteau să zboare spre ape mai liniştite.

Însă nu ştia la ce să se-aştepte, iar riscul era prea mare. Dacă trebuia să dea piept doar cu brummga şi Drabs, sorţii erau de partea sa. Dar,trăgând cu urechea când uşa de la cabină era deschisă, află că există şi un echipaj de zbor. Nu ştia câţi sunt, unde sunt sau ce program au.

Instructorii săi militari îi repetaseră de nenumărate ori că un războinic nu-şi asuma riscuri necugetate decât dacă n-are încotro. Acum era silit să aştepte.

Aşa că se puse pe aşteptat, deşi nu-i plăcea câtuşi de puţin.

După trei zile ce durară parcă o veşnicie, ajunseră la destinaţie.

Pe străzile din Vagran, Drabs şi brummga îl căraseră pe Jack aşa cum doi prieteni îşi conduc amicul beţiv la navă. Acum, lângă ieşire îi aştepta o targă pliantă. Brummga îl ridică pe Jack şi-l aşeză pe targă. Apoi cei doi îl împinseră pe rampă, spre maşina care îi aştepta jos.

Maşina nu avea geamuri în spate, dar Draycos reuşi să arunce câteva priviri înainte ca uşile să se-nchidă. Spaţioportul acesta era mai mare decât cel de pe Vagran. În hurducăiala întunecată a maşinii se întrebă dacă vor ajunge la destinaţia finală sau dacă urmau să urce pe altă navă.

Drumul nu dură mai mult de câteva minute.

De-afară se auzi mişcare. Uşile din spate se deschiseră şi cei doi scoaseră targa. Stăteau lângă cea mai impresionantă navă pe care Draycos o văzuse vreodată. O navă shontină de aşa mărime şi atât de luxoasă nu putea să fie decât un iaht personal extrem de scump sau nava de afaceri a vreunei megacorporaţii. Ştia că nu putea să aplice aceleaşi judecăţi aici, dar cu toate astea, era evident că cineva putred de bogat sau foarte puternic – sau ambele – era interesat de Jack. Extrem de interesat.

Dar de ce? Ce şi-ar putea dori cineva de la un pui de om rătăcit prin univers? Să-i fi tăinuit Jack ceva?

Tot chibzuind aşa, îi căzură deodată ochii pe simboluri de cuvinte întipărite pe navă lângă intrare.

Simţi un val de emoţie. Cuvinte! O posibilitate de identificare. Poate chiar denumirea navei. Singura problemă

era că Jack dormea şi n-avea cum să le vadă, iar el nu înţelegea o iotă.

Draycos începu să-şi roadă ghearele de ciudă. Era o informaţie-cheie, poate exact acea informaţie de care Jack avea nevoie pentru a-i demasca pe răpitorii săi. Nu trebuia să-i scape din mâini.

Nu-i rămânea decât să memoreze simbolurile. Să ţină minte formele şi alinierea lor, pentru a le reda mai târziu.

Deodată înţelese că era peste puterile lui să reţină cuvintele. Erau prea multe litere, iar memoria vizuală nu l-ar fi ajutat să păstreze amintirea lor pe parcursul orelor sau zilelor până ce Jack urma să se trezească.

De încercat avea să încerce, dar de izbutit... asta era cu totul altceva.

Doar dacă...

Zâmbi în sinea lui. Nu putea să memoreze literele. Dar mai era o cale. O cale pe care doar un bard-războinic K'da se putea avânta.

Cu ochii pe simboluri, se apucă de treabă, în timp ce targa îşi continua drumul spre navă.

Capitolul 16

Încet dar sigur, Jack îşi venea în simţiri. Deveni conştient de o senzaţie bizară la gât.

Nu era vorba de durere. Nici pe departe. Dar era ciudat. Dintr-odată realiză de ce. Şedea într-un scaun, cu capul căzut în piept. Senzaţia ciudată venea din ceafă, tensionată din cauza poziţiei.

Acum era treaz de-a binelea. Însă nu era nevoie s-o ştie şi ceilalţi. Simţi adierea unei discuţii în apropiere, apoi o lumină

blândă îi mângâie pleoapele. Poate, dacă se prefăcea că doarme, avea să afle lucruri care-l vor ajuta să scape.

Sau măcar să-şi dea seama unde se afla.

Ar fi fost o idee bună să vadă în ce formă era. În afară de gâtul înţepenit era ca nou. Până şi rănile dobândite în urma ciocnirii cu balustrada se vindecaseră. Ceea ce însemna că trecuseră câteva zile bune. Câteva zile de călătorie? Tot ce se poate.

Colonia Vagran era probabil departe acum. Putea să dea uitării spaţioportul unde-l aştepta Essenay. Trăgea nădejde că unchiul Virge mirosise pericolul şi-şi luase tălpăşiţa de pe planetă.

Nu fusese vătămat şi asta era bine. În schimb simţea un gol imens în stomac. După câteva zile de somn în care nu îmbucase nici măcar o coajă de pâine, era firesc. Un iz vag de oţet îi străpunse nările aflate la doar o palmă de piept.

Fusese drogat, azvârlit pe-o navă şi purtat te miri câţi kilometri de-a lungul Braţului Orion. Întrebarea era: unde? Şi de ce?

— Bună, Jack, rosti un glas.

Cu greu se stăpâni să sară ca ars. Să fi trăit milenii de-a rândul şi tot n-ar fi uitat acel glas de şarpe, rece şi împietrit. Îl auzise pe Iota Klestis. Aparţinea celui care comandase şleahta care cotrobăise prin Havenseeker.

Poate tot el hotărâse şi soarta navelor K'da-shontine.

— Lasă prefăcătoria deoparte, rosti nerăbdătoare vocea, dintr-odată şi mai rece. Aparatele mele îmi spun că eşti treaz de juma' de minut. Nu-mi irosi timpul.

Jack ridică încet capul, clipind de câteva ori.

Se afla într-o cameră mică, dar elegant mobilată, în faţa unui birou de lemn cu ornamente. Felul în care era prinsă mobila de podea îi spunea că se aflau la bordul unei nave. Mai multe lumini îl săgetau de pe birou. Nu erau foarte supărătoare,

odată ce ochii se obişnuiau cu ele, dar suficient de puternice cât să-l mascheze pe cel din spatele biroului.

De-abia acum observă că avea mâinile încătuşate.

— Bine, spuse, mijind ochii în bătaia luminii. Pentru o clipă îşi aminti de dragon, dar alungă iute gândul din minte. Avea destule pe cap acum.

— Sunt treaz. Ce doreşti?

— Îl vreau pe unchiul tău, rosti Glas de Şarpe, dindărătul luminilor. Unde e?

Jack strâmbă din nas. Desigur. Doreau să şteargă toate urmele, iar unchiul Virge şi Essenay erau nişte urme mai măricele.

— Nu ştiu.

— Te sfătuiesc să spui adevărul, rosti Glas de Şarpe, pe un ton şi mai îngheţat. Ştim că nu te-a abandonat pur şi simplu pe Vagran. Cu siguranţă aveţi un loc de întâlnire. Dacă nu unul, atunci mai multe. Vreau o listă cu ele.

Jack clătină din cap.

— Uite ce-i, chiar nu ştiu unde e, stărui el.

Pentru o clipă, Glas de Şarpe nu zise nimic. Jack încercă să-şi păstreze cumpătul, cu gândul la ce avea să urmeze. Vor încerca să afle cu tot dinadinsul cu cine mai vorbise despre K'da şi shontini.

Şi pe urmă se vor descotorosi de el. Va fi unchiul Virge suficient de luminat la cap să facă o declaraţie la Internos Police atunci când va constata că nu mai vine?

Vor pune preţ pe cuvintele lui? Un computer de bord nu era tocmai un martor credibil.

— În cazul ăsta putem să ne luăm adio, rosti în cele din urmă Glas de Şarpe. Dacă nu mărturiseşti unde se află unchiul tău, nu ne mai eşti de niciun folos. Va trebui să te ucidem şi să găsim pe altcineva să ne-ajute.

Jack clipi din nou, nebăgând de seamă ameninţarea, căci mintea lui era acum fixată pe ultima parte a propoziţiei. Cum adică să-i ajute altcineva? Voiau cumva să-l tragă pe sfoară? Dintr-odată, cu o fărâmă de speranţă, realiză că încurcase borcanele. Glas de Şarpe nu era preocupat să şteargă urmele luptei în care pieriseră shontinii şi K'daii, căci habar n-avea că Jack fusese acolo. Aici era vorba despre cu totul altceva. Nu pe unchiul Virge îl căutau, computerul navei, ci pe unchiul Virgil, renumitul şarlatan şi pungaş.

— O secundă. Te referi la o slujbă?

— Nu te interesează. Eu cu Virgil Morgan am treabă, nu cu piticania lui de nepot.

— A, spuse Jack, înclinând puţin capul. Hmm, ce păcat! Pentru că trebuie să vorbeşti cu mine întâi, dacă vrei să dai de unchiul Virgil.

— Măsoară-ţi cuvintele, puştiule, se răsti la el o voce cunoscută.

Se uită peste umăr în direcţia vocii şi îl zări pe Drabs, făcând de pază la uşă.

— Ah, bună Drabs, spuse băiatul, fluturându-şi voios mâinile încătuşate. Locotenentul Raven a luat o scurtă pauză?

Drabs bâigui ceva, dar Glas de Şarpe i-o reteză de-ndată.

— Deci băiatul îţi ştie numele. Ştie cum vă cheamă pe amândoi. Foarte abil, Drabs, foarte abil.

Drabs se posomori numaidecât.

— Domnule, spuse el rugător, nu... vreau să zic că noi n-am... brummga, el...

— Destul, i-o tăie din nou Glas de Şarpe. Mă ocup eu de tine mai târziu. Unde eram? Jack...

— Da?

— Nu cred că-ţi dai seama de gravitatea situaţiei. Nu numai că ai împuşcat doi cetăţeni nevinovaţi pe Vagran, dar ai şi fugit de răspundere.

Amintirea îi produse un junghi în stomac.

— Am fost răpit, vrei să zici. Şi nu eu, ci Raven i-a împuşcat.

— Trei martori sunt gata să jure în faţa instanţei că tu ai apăsat pe trăgaci, rosti Glas de Şarpe liniştit. Asta dacă se ajunge până acolo. Mai există şi posibilitatea ca regretabilul accident să ajungă în arhiva de cazuri nerezolvate a poliţiei de pe Vagran.

Jack încercă să străpungă lumina cu ochii.

— N-a fost de-ajuns să înscenezi furtul? rosti pe un ton amar. Trebuia să ucizi şi doi wistawki nevinovaţi ca să mă ai la mână?

— Nu există nevinovaţi în meseria mea, spuse cu nonşalanţă. Cât despre furt, tu ai zădărnicit înscenarea.

— Da, ce să zic, mormăi Jack. Prost mai sunt şi eu. Cum de mi-am permis să mă dezvinovăţesc?

— Toate astea erau de prisos dacă unchiul tău nu se dădea la fund. Dacă nu-ţi place situaţia în care te afli, spune-mi unde e.

— Ce, nu mai sunt destui şarlatani pe lume? încercă Jack să-l tragă de limbă.

Urmă o tăcere scurtă, iar băiatul avu impresia deloc plăcută că Glas de Şarpe îi zâmbea.

— Aşa unchi, aşa nepot. Şi Virgil Morgan încerca mereu să tragă pietrele de limbă, să obţină informaţii.

— Nu poţi să mă acuzi că-i semăn leit.

— Aş putea, dar n-am s-o fac. Şi n-am nevoie de talentul lui de a înşela oamenii, ci de priceperea lui în a deschide seifuri mari şi bine ferecate. E cel mai bun în domeniu, iar eu obişnuiesc să-i angajez doar pe cei mai buni.

— Bine, rosti Jack. Cântărise îndeajuns situaţia şi era limpede că avea o singură portiţă de ieşire.

— Ce slujbă şi cât se plăteşte?

— Ţi-am mai spus că nu te interesează.

— Iar eu ţi-am mai spus că dacă-l vrei pe unchiul Virgil, trebuie să vorbeşti cu mine. Ce rost mai are să te retragi din activitate dacă oricine poate să dea de tine cât ai zice peşte?

Urmă un moment prelungit de tăcere. Jack încercă să-şi fixeze privirile între luminile de pe birou, pentru a-l zări pe interlocutorul său. Dar nu reuşi decât să-i distingă silueta umanoidă. Putea la fel de bine să fie şi un bonsai10 în formă de om.

— Se pare că am ratat petrecerea de retragere, spuse Glas de Şarpe în cele din urmă. Prea bine. Drabs?

Se auziră câţiva paşi greoi şi Drabs apăru lângă el, aruncându-i priviri fioroase. Ţinea în mână o servietă mică de metal.

— Sunteţi sigur că vreţi să faceţi asta, domnule? Eu unul n-am încredere-n el nici cât negru sub unghie.

— Dacă ne trage pe sfoară, îţi dau voie să asişti la execuţia lui pe Vagran. Deschide-o.

În servietă nu se găsea decât un singur obiect, frumos aşezat în căptuşeala special croită pe conturul său. Un cilindru subţire de metal, măsurând opt ţoii în lungime şi trei în diametru. Pe unul dintre capete era ştanţat numărul 407662. Suprafaţa cilindrului era presărată cu conectoare şi supape.

— Un astfel de cilindru se găseşte în seiful taxatorului de pe pachebotul spaţial Star of Wonder11.Misiunea constă în înlocuirea acelui cilindru cu ăsta.

— Ah, făcu Jack pe un ton obişnuit. Doar atât?

— Doar atât. O nimica toată pentru un om cu talentul lui Virgil Morgan.

---

10 Arta şi ştiinţa de a creşte plante şi arbori miniaturali, în mod forţat, în spaţii mult mai restrânse decât sunt necesare în mod natural dezvoltării lor, prin conducerea şi tăierea adecvată a ramurilor şi prin hrănire minimală cu apă şi îngrăşăminte (n. tr.).

11 În engleză, „steaua minune” (n. tr.).

— Fireşte, spuse Jack, simţind cum i se năruie pământul de sub picioare. Să spargă un seif solid construit şi bine păzit pe un pachebot spaţial de lux era floare la ureche. Pentru unchiul Virgil în orice caz. Doar că unchiul Virgil era pe ailaltă lume.

— Şi cât se plăteşte?

— Îşi primeşte nepotul înapoi. Teafăr şi fără mandat de arestare pe Vagran.

Jack înghiţi în sec.

— În condiţiile astea cred că acceptă slujba.

— Nemaipomenit, spuse Glas de Şarpe, de parcă tocmai ar fi încheiat o afacere oarecare. Transmite-le celor de pe punte să stabilească o legătură InterWorld în biroul meu. Domnul Morgan doreşte să ia legătura cu unchiul său.

— Da, să trăiţi, spuse Drabs. Apoi închise şi sigilă servieta. O ridică din poala băiatului şi se îndreptă spre uşă.

Jack ridică un deget tremurător.

— Îmi pare rău, dar nu e chiar aşa simplu.

— Nu? întrebă ameninţător Glas de Şarpe.

— Nu. N-o să-l sun pe unchiul Virgil de-aici. Mă duceţi pe Star of Wonder şi văd eu de-acolo.

— Nici nu mă gândesc. Te ţin aici drept garanţie că unchiul tău va duce la îndeplinire slujba.

Jack ridică din sprâncene.

— Atunci găseşte pe altcineva să se ocupe de treaba asta.

— Vreţi să-l fac să se răzgândească, domnule? se grăbi Drabs să întrebe.

— Mi-ar plăcea nespus. Din nefericire, Morgan va dori garanţii că nepotul lui e teafăr.

— Dacă-l lăsaţi la bordul pachebotului, o să-şi ia tălpăşiţa, avertiză Drabs. Mai mult ca sigur.

— Nu cred, spuse Glas de Şarpe gânditor. Are destulă minte-n cap să-şi dea seama că odată ce va avea un mandat de

arestare pe numele său nu va mai fi niciodată în siguranţă, în nicio văgăună de pe Braţul Orion.

Jack oftă.

— Da, merci, am priceput mesajul. E departe pachebotul?

— Nu. Dimpotrivă, e chiar deasupra spaţioportului. Drabs va merge cu tine şi-ţi va cumpăra un bilet.

— De acord. Cum rămâne cu hainele şi uneltele?

— Poţi să-ţi schimbi garderoba la bordul navei. Cât despre unelte, bănuiesc că Morgan va aduce destule. Dacă îl contactezi.

Avu impresia că omul de la birou se apleacă în faţă.

— Te ţii de promisiune şi-l contactezi, nu?

— Nu-ţi face griji, spuse Jack, dorindu-şi mai mult ca orice să îl poată suna pe unchiul Virgil. Sau măcar pe unchiul Virge.

— Mă descurc eu, adăugă el, încercând să pară convingător. Dar vreau întâi să-mi dai sculele înapoi.

— Sculele?

— Poli-unealta, scanerul EvGa şi pistolul.

— Desigur. Drabs îţi va returna poli-unealta înainte să te urci pe navă. De celelalte nu vei avea nevoie.

— Dar...

— Ne-am înţeles atunci. Încă ceva. Pachebotul pleacă în după-amiaza asta şi va face trei opriri până la destinaţie, peste douăsprezece zile. Atât va avea unchiul tău la dispoziţie să-şi ducă la bun sfârşit însărcinarea. Te sfătuiesc să nu aştepţi prea mult şi să-l contactezi.

Douăsprezece zile? Minunat.

— Desigur.

— Bine. Alte întrebări?

— Ar fi două. Ce se află în cilindrul adevărat şi cine e păgubitul?

— Foarte bine, dacă nu mai ai întrebări, atunci vei fi contactat după douăsprezece zile. Nădăjduiesc că unchiul tău va fi acolo să-mi dea vestea cea bună.

La un semn nevăzut, Drabs îl înhăţă de-o mână.

— Ridică-te, puştiule.

Jack se supuse. Nici bine nu se ridică în picioare că Drabs îi trase un sac peste cap.

— Hei!

— O măsură de prudenţă, atâta tot. Drum bun. Odată ieşiţi din navă, intrară într-o maşină.

De-abia acolo îi dădu Drabs săculeţul jos, dar nu renunţară la prudenţă: se aflau în remorca unui camion.

— Dar văd că mă trataţi regeşte, comentă Jack. Unde-o să dorm pe pachebot, în sala motoarelor?

— Ce amuzant, mârâi Drabs. Stai liniştit, o să primeşti o cabină de două persoane. Aşa cum a zis şi şefu', dorim să te simţi bine.

Parcurseră restul drumului în tăcere. Încă nu avusese ocazia să verifice starea lui Draycos, dar simţea ceva mişcare pe piele. Spera că dragonul e teafăr.

Se opriră într-un sfârşit.

— Capăt de linie? întrebă Jack.

— Pentru mine da. Pentru tine e doar începutul.

— De-abia aştept, mormăi Jack, ridicându-se şi pornind în direcţia uşilor din spate.

Drabs îi tăie calea.

— Vreau să-ţi zic un singur lucru, rosti el, sfredelindu-l cu privirea pe băiat. Şefu' ţi-a spus că o să ai probleme cu poliţia dacă o dai în bară. Eu în schimb te previn că dacă ne faci figura, poţi să uiţi de poliţie. O să fii mort înainte să ajungă primul sticlete la tine. Ai înţeles?

— Da, spuse Jack plictisit. Şi-aşa m-am cam săturat de tine. Putem să mergem?

Preţ de un minut privirile celor doi rămaseră încleştate. Apoi zâmbi. Un zâmbet deloc plăcut.

— Desigur, hai să mergem.

Capitolul 17

Drabs se ţinuse de cuvânt. Cabina lui Jack era de departe cea mai agreabilă cameră pe care-o văzuse vreodată, cu excepţia camerei de hotel unde poposise mai demult cu unchiul Virgil, după o escrocherie.

Dacă îşi respectase promisiunea asta, probabil avea să le respecte şi pe celelalte. De pildă, să-l prindă şi să-l omoare dacă încerca să fugă.

Abia aştepta să recupereze cele trei zile în care nu mâncase nimic. Îşi povestiră fiecare peripeţiile şi pe urmă consultară ghidul navei. Star of Wonder avea zece restaurante şi bufete, dintre care patru erau deschise zi şi noapte. Drabs îi lăsase o sumă frumuşică de bani pe credit, aşa că îşi permitea să mănânce în plus.

De trei zile purta aceleaşi veşminte şi nu credea că stilaţii călători de pe pachebot vor dori să cineze în preajma lui.

Din fericire avea un sintetizator de hrană în cabină. Nu găseai altceva decât gustări de bază, destul totuşi cât să-şi mai aline foamea.

Aşa cum era de aşteptat, sintetizatorul nu reuşi să prepare sendvişul preferat al dragonului, cu hamburger, sos de ton şi de ciocolată. Comandă în schimb un hamburger, un sendviş cu ton, îngheţată de ciocolată şi le amestecă. Problema era rezolvată, cu toate că dragonul fu nevoit să se mulţumească fără ulei de motor.

La insistenţele lui Draycos, îşi cumpără un set de haine noi şi, tot împins de la spate, făcu un duş. Acum că terminase cu treburile casnice – aşa cum le spunea unchiul Virge -, Jack putea să se concentreze pe ce avea de făcut. Se întinse cât era de lung pe pat, îmbrăcat în cămaşa şi pantalonii de costum proaspăt cumpărate, şi începu să frunzărească pliante, citind despre serviciile oferite şi structura punţilor. Cât despre Draycos, acesta se ghemui pe scaunul de la birou, cântând încet şi mâzgălind ceva într-un caiet.

— Nu ştiu, Draycos, oftă Jack. Lăsă harta din mână şi se rezemă de perete. Greu de crezut că după trei zile de somn mai putea fi obosit, dar era.

— Mă simt de parcă aş fi fost aruncat într-o groapă uriaşă, iar restul universului stă deasupra şi mi-ar turna noroi în cap. Ce ne facem?

Dragonul se opri din cântat şi privi în sus.

— Cu ce? întrebă el, potrivindu-şi mai bine stiloul în labă.

— Cum adică? rosti Jack cu un amestec de frică şi iritare. Cu situaţia asta tâmpită. Ai idee ce bine păzit e seiful taxatorului?

— Nu prea. Ce e un seif al taxatorului?

— Taxatorul e cel responsabil cu banii pe un pachebot. Seiful e locul în care pasagerii îşi lasă obiectele preţioase pe durata călătoriei.

Descrise un cerc cu mâna în jur.

— Şi pe o navă ca asta poţi să fii convins că vor fi obiecte preţioase. Bijuterii, info-tuburi, chiar opere de artă neasemuite. E ca şi cum am sparge o bancă. De fapt mai rău, că n-ai unde să fugi pe urmă.

— Ţi-e teamă că n-ai să reuşeşti?

Jack clătină din cap.

— Unchiul Virgil poate c-ar fi reuşit, cu instrumente potrivite şi vreo două săptămâni de pregătire. El se pricepea la asta, nu ca mine. Nu singur.

Ochii de smarald ai dragonului scânteiară.

— Dar nu eşti singur, Jack. Sunt şi eu cu tine.

Băiatul se uită lung la dragon, cuprins dintr-odată de un sentiment straniu. Extraterestrul ăsta dorea să-l scoată din bucluc. Nu numai că-l ajuta, dar îşi punea şi coada la bătaie pentru el.

Era de parcă tocmai scăpase de gerul de-afară şi acum îşi dezmorţea oasele la căldura şemineului. Avea probleme cu carul, dar pentru o clipă, Jack întrezări o urmă de speranţă.

Brusc se trezi la realitate. Draycos nu făcea asta din mărinimia inimii sau ce avea acolo în piept de pompa sângele ăla negru. Trebuia să-i salveze pe-ai lui, iar în acel moment Jack era singura unealtă de care dispunea. Dacă o dădea în bară, aceeaşi soartă ar fi împărtăşit-o şi Draycos.

Ar fi rămas cu el până găsea o altă gazdă să-l ajute. Şi atunci, drum bun şi la revedere.

Căldura se risipi şi răceala îl cuprinse din nou.

— Apreciez oferta. Dar dacă nu cunoşti vreun spărgător de seifuri mâna-ntâi prin apropiere, nu prea văd cum ai putea să m-ajuţi.

— Nu dispera. Sunt un bard-războinic K'da. Am eu mijloacele mele.

— Da, parcă şi văd cursul pregătitor, pufni Jack. Tâlhărie-pentru-războinici 102. Trebuie întâi să fi absolvit Tâlhărie-pentru-războinici 101.

Draycos îi arătă colţii, dar nu zise nimic, ci-şi reluă cântatul şi mâzgălitul.

Asta îl enervă pe Jack. Viaţa lui atârna de un fir de aţă, iar dragonul se juca pe un caiet?

— Ce faci?

— Încerc să-l dau în vileag pe duşmanul nostru. Hai să vezi.

Cu tensiunea în creştere, Jack se ridică şi se apropie de birou.

Draycos nu mâzgălea, ci scria.

Scria?

— Lângă intrarea navei în care ai fost dus erau scrise nişte cuvinte, îi explică Draycos, atingând caietul cu vârful limbii. Având în vedere că omul Drabs şi-a acoperit ochii când ai plecat, suntem îndreptăţiţi să credem că acele cuvinte erau importante.

— S-ar putea să fi fost numele navei. Inima îi bătea cu repeziciune. Dar ziceai că nu ştii să citeşti sau să scrii în limba noastră.

— Aşa e.

— Atunci ai ţinut minte formele?

— Nu întru totul. E dificil să memorezi simboluri extraterestre dacă nu le cunoşti. Dar sunt un bard-războinic al poporului K'da. Aşa că în timp ce te urcau pe navă, am compus un cântec.

Jack clipi.

— Un cântec?

— Da. Uite.

Draycos lăsă vârful stiloului pe hârtie.

— Continuă şirul un soldat, o fi el 'nalt, da-i răposat, cântă el.

Trase o linie unduitoare ce părea a fi un K'da văzut de deasupra. Un „I” mare stilizat, hotărî Jack.

— Aplecaţi, dar în picioare, depărtaţi, dar în strânsoare, continuă el.

Trasă încă două linii unduitoare: un V întors. Le uni apoi cu o liniuţă la mijloc. Un „A” cumva?

— Un shontin zgomot aşteaptă, ochii spre pământ şi-ndreaptă?

Trase o linie verticală şi doi ochi bulbucaţi alături. Din unghiul acela chiar arăta ca un om cu urechea lipită de pământ.

Din unghiul potrivit însă era, evident, litera „B”.

— Inel de flăcări mai turtit, văpaie-n miez a ocolit, cântă el.

Litera „O” cu ceva la mijloc. Jack nu ştia ce reprezenta însemnul acela, dar nu avea importanţă. Fără îndoială, era un „O”.

— Un pumnal înfipt luceşte, cu tăişul te orbeşte.

Jack surâse. Era un „L”, unduitor întocmai ca celelalte litere. Dacă se gândea mai bine, chiar arăta ca luciul muchiei unui pumnal, restul pumnalului ascuns în umbră.

— Mai e un soldat, şi el sculat. Povestea noastră s-a încheiat. Draycos mai desenă un „I”. Puse stiloul deoparte.

— Gata.

— Măi, să fiu al naibii, rosti Jack plin de admiraţie. Pur şi simplu sclipitor.

— N-am făcut decât să îmi pun în valoare aptitudinile şi învăţăturile, spuse Draycos pe un ton modest. Jack observă însă că lauda îi gâdilase orgoliul. Aşa cum faci şi tu de altfel. Ce zic cuvintele?

Jack întoarse hârtia să vadă mai bine.

— AdvocatusDiaboli. Hm.

— Recunoşti numele?

Jack se scărpină în cap.

— Nici măcar nu recunosc cuvintele. Luă calculatorul în primire şi căută un dicţionar. Cu toată silinţa lui Draycos şi laudele ulterioare, spera ca dragonul să nu fi comis cumva o greşeală.

— Nici măcar nu sună englezeşte.

Introduse cuvintele.

— Aha! Nici n-avea cum să sune, pentru că e-n latina veche: „Avocatul diavolului”. Adică unul care ţine morţiş la punctul său de vedere, de dragul discuţiei în contradictoriu. Curios nume pentru o navă. Mai era ceva scris acolo?

— Alte cuvinte n-am mai văzut. Sub ele era un desen mic. Semăna cu cel de pe uşa sigilată din depozit.

Jack simţi un nod în gât.

— Te referi la logoul Braxton Universis?

— Se prea poate. Ţi-am mai spus, e greu să ţii minte simboluri străine.

— Nu, i-ai dat de capăt, spuse Jack cu un aer posomorât. Marfă Braxton, navă Braxton. Totul era legat de Braxton de la bun început.

— Dar cu ce scop?

— De unde vrei să ştiu? îl repezi Jack, împingând calculatorul deoparte. Un complot menit să-l reducă la tăcere pe eu ştiu ce rival. O fuziune intercorporaţionistă în care cineva şi-a băgat nasul. De unde dracu' vrei să ştiu?

Traversă furios camera şi se aruncă pe pat. Rămase acolo cu privirea pierdută. Sperase din tot sufletul ca partea cu marfa Braxton să fie doar o coincidenţă. Că un vechi duşman de-al unchiului său căuta să se răzbune, nicidecum că totul e manevrat de însăşi Braxton Universis.

Dar graţie minţii sclipitoare a dragonului, ultima fărâmă de speranţă se risipise. Nu începea discuţie că era un joc la nivel înalt. Puterea nemărginită a gigantului Braxton pe de-o parte, un actor nebănuit de cealaltă parte şi Jack Morgan taman la mijloc.

— Pari îngrijorat.

— Fireşte că sunt. Şi dacă-ai avea minte-n capul ăla, ai fi şi tu. Ne-am încurcat cu Cornelius Braxton.

Draycos îl privi din nou şi îşi muşcă limba.

— Îmi pare rău. Acum, pe lângă toate celelalte se simţea şi vinovat. N-ai de unde să ştii.

— Nu mă simt jignit. Spune-mi câte ceva despre el.

— Ce-ar fi de zis? ridică Jack din umeri. Dintre toţi mahării de pe Braţul Orion, Braxton e cel mai mare. A moştenit afacerea de la taică-su şi a construit un imperiu financiar. E inteligent, nemilos şi pune mâna pe tot ce-i pofteşte inima.

Scoase servieta metalică de sub pat şi o deschise.

— Habar n-am ce urmăreşte acum, dar ştiu că şmecheria asta e cheia. Scoase cilindrul afară. Ce n-aş da să ştiu ce are înăuntru.

— Sau cel pe care trebuie să-l înlocuieşti.

— Da, şi aia, spuse Jack, chiorându-se la cilindru. Nu ştiu dacă vrea să i-o vâre cuiva pe gât sau s-o ia pe cealaltă din mâinile lui, dar ştiu că la căderea cortinei va exista un singur ţap ispăşitor.

— Poftim?

— Ţap ispăşitor. Cel care trage ponoasele pentru ce-au făcut alţii.

Draycos se aşează lângă el.

— Ce propui să facem?

Pentru o clipă, Jack dori să-l mângâie pe creştetul capului, ca pe un câine. Dar îşi înăbuşi pornirea.

— Nu ştiu. Îi înmânăcilindrul lui Draycos. Adu-ţi aminte, garantez pentru buna purtare a unchiului Virgil. Au zis ei că mă lasă nesupravegheat, dar ştiu eu mai bine.

Vârful cozii se arcui.

— Unul de-al lor va sta cu ochii pe tine.

— Pe mine şi pe unchiul Virgil. Asta înseamnă că nu pot să fug şi nu pot să sun la poliţie. Dar nici să stau cu mâinile-n sân nu pot. Ce-mi mai rămâne de făcut?

Dragonul tăcu. Apoi zise:

— Noi, K'da, avem o tehnică de luptă numită koishike. Se referă la piatra aruncată în apa liniştită pentru a scoate peştii la iveală.

— Da, şi noi avem aşa ceva, îi zice „să legeni barca”. Şi ce-i cu asta?

Draycos îşi trecu îngândurat laba peste cilindru.

— Să facem ce ne cer. Să furăm obiectul şi să-l înlocuim cu dublura asta. Vom merge apoi pe urma vălurelelor lăsate de piatră.

— Vorbeşti de parcă-ar fi floare la ureche.

— Sunt un războinic K'da. Tu eşti bine pregătit în arta furtului şi a înşelătoriei. Împreună sigur vom găsi o cale.

Jack clătină din cap.

— Nu-s atât de convins. Dar altă idee n-am.

Puse cilindrul la loc sub pat şi se ridică în capul oaselor.

— N-ar strica să tragem măcar o privire la seiful ăla.

Deschise dulapul şi scoase sacoul de la costum.

— Vii?

În loc de răspuns, Draycos sări prin deschizătura de la cămaşa băiatului.

— Şi pe urmă? întrebă el de pe umăr.

Jack trase aer adânc în piept.

— Găsim noi o soluţie. Sper.

Capitolul 18

Biroul taxatorului era mai mare decât se aşteptase Jack, probabil de patru ori cât camera lui. O tejghea înaltă traversa încăperea de-a curmezişul, până aproape de uşă, unde taxatorul îi lua în primire pe pasagerii ce doreau să-şi depoziteze obiectele preţioase. După tejghea, alţi doi oameni – un bărbat şi o femeie înveşmântaţi în uniforme albe – lucrau de zor la computere, ţinând probabil evidenţa obiectelor din seif.

Şi seiful era mai mare decât se aşteptase Jack. Semăna mai degrabă cu un mic tezaur bancar, în care încăpeau lejer trei sau patru oameni. Destul de mare să aibă şi loc să danseze. Acolo unde în mod normal s-ar fi aflat cifrul electronic sau rotiţa era un disc metalic plat. De asemenea, două lumini de urgenţă străjuiau din tavan seiful, una orientată spre el, cealaltă spre ieşire.

Toate astea le văzu dintr-o singură privire. Uşa biroului avea un sistem de închidere obişnuit.

— Nu intrăm? întrebă Draycos văzând că Jack îşi continuă plimbarea pe coridor.

— Imediat.

La câţiva zeci de paşi mai încolo era un bar, urmat de un mic separeu la capătul căruia se înălţa un perete de sticlă ce oferea panorama cazinoului situat pe puntea inferioară.

— Mă gândeam să încropim şi un plan înainte.

— N-ar fi mai sigur în camera noastră? şopti Draycos. Jack se aşează la o masă lângă peretele de sticlă, departe de cei câţiva muşterii care vorbeau sau dădeau pahare pe gât.

— Suntem în siguranţă aici. Se întoarse cu faţa spre cazinou. Astfel poziţionat, cu spatele spre oamenii din local, nimeni nu-i vedea buzele şi putea vorbi în voie cu Draycos.

În acelaşi timp, palidele reflecţii din sticlă îi permiteau să observe un eventual nepoftit. Dacă omul lui Glas de Şarpe infiltrat pe Star of Wonder era neatent, ar fi putut să-l zărească.

Îi luă mai mult timp decât anticipase, mai precis o oră şi trei pahare de suc, să născocească un plan ca lumea.

Cel puţin aşa spera Jack.

Când băiatul se-ntoarse la birou, taxatorul tocmai vorbea cu o femeie în vârstă. Îşi aşteptă rândul cu răbdare, trăgând din când în când cu ochiul la detalii care ar fi putut să-i scape anterior. În afară de cele două lumini de urgenţă amplasate deasupra uşii, nimic nou. Încercă să-şi păstreze cumpătul, inspirând adânc, aşa cum îl povăţuise unchiul Virgil.

Într-un sfârşit, femeia plecă.

— Pot să vă fiu de folos, domnişorule? întrebă taxatorul.

— Da, domnule, sper că puteţi, spuse Jack, prefăcându-şi glasul şi expresia feţei, să pară cu câţiva ani mai tânăr. Cu cât eşti mai tânăr, spunea mereu unchiul Virgil, cu atât mai puţin vor bănui oamenii că te ţii de rele.

— Jack Morgan mă numesc, cabina 332. Unchiul meu m-a rugat să-i pun un info-tub în seif.

— Desigur. Aveţi cutie de valori la noi?

— Nu, nu încă. În cât timp pot să fac rost de una?

— Chiar acum, îl asigură taxatorul.

Se dădu puţin într-o parte şi ridică o porţiune din tejghea. Cealaltă mână, observă Jack, rămase ferită vederii, în spatele tejghelei. Fie trebuia să tragă o piedică, fie trebuia să dezactiveze alarma. Taxatorul ridică tejgheaua şi deschise uşa din spatele ei.

— Pe-aici, vă rog.

Îl conduse până la seif şi dădu la o parte discul de metal, scoţând la iveală cifrul electronic.

— Rămâneţi acolo, domnule. Din acea poziţie, discul de metal bloca vederea la cifru.

Jack făcu întocmai, iar taxatorul tastă codul. Discul de metal părea uşor de îndepărtat, fără butoane secrete sau alte asemenea şmecherii. Observase în schimb inelul de pe degetul taxatorului. Probabil un emiţător radio de mică distanţă cu care se identifica şi dezactiva alarma de pe disc.

O bancă în toată regula, ce mai, dotată cu toate chiţibuşurile de siguranţă existente pe lumea asta. Un loc în care nu-ţi prea dă mâna să intri nepoftit.

Slavă Domnului, nici nu trebuie, gândi Jack.

— Aşa, spuse taxatorul, acoperind din nou cifrul cu discul metalic. Trase de manetă şi uşa greoaie se dădu în lături.

Jack se înşelase în privinţa unui singur lucru. N-ar fi avut nimeni loc să danseze înăuntru. Ambii pereţi erau ticsiţi cu felurite cutii de valori, lăsând loc unui pasaj strâmt la mijloc.

— Să vedem, spuse taxatorul consultând un computer mic scos din săculeţul de la curea. Cutia de valori 48 e liberă. Suficient de spaţioasă pentru un info-tub. În caz că unchiul

dumneavoastră nu va dori să depoziteze şi alte obiecte în timpul călătoriei.

— Oh, la asta nu m-am gândit.

Intră în seif, de parcă ar fi vrut să vadă cutiile mai bine. Răsuflă uşurat când observă că lacătele cu cifru erau obişnuite. O nimica toată pentru poli-unealta lui. Cel puţin partea asta avea să fie uşoară.

— Dar ştiu că mai are lucruri de preţ, continuă el, rezemându-se de un perete al seifului, privind – chipurile – cu luare-aminte la cutiile de valori de pe cealaltă parte. Simţi cum Draycos îşi schimbă poziţia, pe măsură ce dragonul se încolăcea peste uşile cutiilor şi arunca o privire înăuntru.

— Cât de mari sunt celelalte?

— Mărimea diferă de la unul la altul. Cele pe modelul 48 sunt de trei pe trei pe douăzeci.

Începu să turuie lista cu diferitele mărimi. Jack se prefăcu interesat, timp în care se plimbă încet de-a lungul rândului de cutii. Draycos se mişca în continuare, dar nu-i dădu semnalul.

Când Jack ajunse la capătul rândului, termină şi taxatorul de citit lista.

— Şi cum diferă preţurile? întrebă, aşteptând ca dragonul să se descolăcească şi să se lipească de spatele lui.

Se rezemă apoi pe celălalt rând.

— Nu se percepe nicio taxă. O undă de suspiciune i se strecură în glas. Că unii voiau să intre în seiful lui, asta era de la sine înţeles. Dar nu mai pomenise vreun călător care să se simtă înăuntru ca la el acasă.

Trebuia să termine repede treaba, înainte ca omul să devină şi mai bănuitor.

— Mai e colierul primit de la mătuşa Louise, spuse Jack ca pentru sine însuşi. Ah, şi tabachera veche, aia-i destul de mare. Nu ştiu dacă rămâne în cabină sau nu.

Draycos se mai undui o dată, apoi îl atinse fin cu gheara pe coaste.

Descoperise cilindrul.

— Nu, făcu Jack de parcă s-ar fi decis brusc, rămâne 48.

Făcu stânga-mprejur şi se depărtă puţin, trecând într-o doară degetul peste cutii.

— Bănuiesc că poate oricând să vină şi să schimbe cutia de valori dacă doreşte, nu?

— Bineînţeles. Dacă poftiţi aici, vă rog, am să vă fac un cod.

Jack atinse cu degetul cutia de valori 125 şi după o secundă, Draycos îl atinse din nou cu gheara pe coaste.

Bingo.

— Da, cum să nu.

Jack ieşi din seif, iar taxatorul introduse o cheie în lacătul cutiei 48. Cu un cablu subţire conectă cheia la computerul său de buzunar şi se puse pe butonat. Îl lăsă în treaba lui şi aruncă o scurtă privire interiorului uşii. Era acolo. O văzuse pe mai toate seifurile mari în care intrase cu unchiul Virgil. Majoritatea reglementărilor de securitate din Braţul Orion o considerau utilă, majoritatea spărgătorilor de seifuri o vedeau ca o tâmpenie, iar majoritatea proprietarilor nici n-o băgau în seamă.

O mică manetă roşie inscripţionată Ieşire de urgenţă sub care erau trecute instrucţiunile în litere fosforescente.

Taxatorul introduse codul şi ieşi din seif.

— Poftim. Scoase cablul din cheie şi i-o înmână lui Jack. Puteţi acum să depozitaţi cilindrul.

— Mulţumesc. Jack intră în seif. Cheia zumzăi uşor şi cutia 48 se deschise. Jack depuse info-tubul, închise uşiţa – acelaşi zumzăit – şi ieşi.

— Cât ţineţi deschis în seara asta?

— Până la miezul nopţii, răspunse taxatorul în timp ce închidea uşa seifului.

— O să-i spun unchiului meu. Merse la tejghea şi aşteptă ca taxatorul să-i deschidă acea porţiune. Observă că într-adevăr exista un buton de acces.

— Mulţumesc.

— O seară bună, domnişorule.

Jack se îndreptă spre separeu.

— Ai găsit cilindrul? întrebă el, mai mult ca să fie sigur.

— Da, erau şi câteva info-tuburi înăuntru. Şi o cutie cu bijuterii.

— Bijuterii zici?

Ajunseră în dreptul unei uşi inscripţionate „Doar persoanele autorizate”.

— Oare cilindrul aparţine unei femei?

— Ar putea fi o femeie ţinta Braxton Universis?

— Cum să nu, răspunse Jack, uitându-se rapid în stânga şi-n dreapta, înainte să intre. Nicio privire aţintită asupra lui. Bătu uşor, apoi se furişă înăuntru. Dădu într-un culoar îngust, mărginit de patru sau cinci uşi în dreapta. În capăt se zărea o uşă masivă, cu cifru.

Spre deosebire de restul, aceea era cu siguranţă închisă. Din fericire, nu trebuia să meargă aşa departe. Tot ce avea nevoie se găsea aici.

— Multe corporaţii sunt controlate de femei, continuă el, păşind uşor pe coridor.

Îşi trecu degetul de-a lungul peretelui de plastic. De partea cealaltă se afla biroul taxatorului.

— Sau poate bijuteriile sunt doar un cadou.

— Ce cauţi? îl întrebă Draycos, ridicând puţin capul deasupra umărului.

— Stai jos, mârâi Jack. N-ai văzut luminile de urgenţă din biroul taxatorului? Fixate pe cutiile care ieşeau din perete, lângă tavan?

— Ba da.

— În cutii se află bateriile. Cu siguranţă au şi camere de supraveghere acolo. Trebuie să le dezactivăm mai întâi.

Se opri, dibuind cu degetele suprafaţa neregulată a peretelui, unde de partea cealaltă se afla un suport vertical.

— Am găsit. Se întoarse şi se lipi de perete. E o cutie de legătură pe undeva pe-aici – o chestie pătrată din care ies cinci fire pe-o parte şi două pe cealaltă.

Draycos se execută fără să crâcnească.

— Ei?

Răspunsul întârzie. Jack se mişcă încet de-a lungul peretelui. Inima îi bătea din ce în ce mai tare. Nu era prea încântat să dea explicaţii despre ce căuta lipit de perete într-un loc restricţionat vizitatorilor.

— Cred că am găsit-o, se auzi glasul lui Draycos, depărtat şi în acelaşi timp apropiat, tipic acestei manevre K'da. Fire negre cu izolaţie argintie?

— Alea sunt. În regulă, treci înăuntru ca să mă-ntorc.

Dragonul se lipi de pielea băiatului. Jack întinse o mână spre perete.

— Arată-mi unde era.

Îşi simţi braţul greu. Mâneca jachetei se umflă puţin, făcând loc unui picior auriu. Draycos întinse o gheară şi scrijeli un semn mic pe perete.

— Minunat, spuse Jack, în timp ce piciorul dragonului se topea la loc în pielea sa. Din fericire, materialul din care era făcută haina asta era mai flexibil decât pielea jachetei sale obişnuite.

— Următoarea oprire: sala de monitorizare.

— Ce vrea să fie şi aia?

— Un loc în care oamenii văd ce înregistrează camerele de supraveghere. Se-ntoarse pe furiş în zona pasagerilor. Cu atenţia îndreptată spre biroul taxatorului.

— Nu mi-ai vorbit înainte de partea asta, spuse Draycos pe un ton bănuitor.

— Stai liniştit, nu mi s-a urât cu binele. Sunt doar un hoţ, nu o armată întreagă.

— Ai fost hoţ, îl corectă Draycos. Şi suntem doi.

— Da, cum spui tu.

Nu era de mirare că sala de monitorizare lipsea din ghidul consultat în cabină. Cu toate astea, biroul central de pază apărea acolo, şi era oarecum firesc ca indivizii ce se zgâiesc la ecrane să fie pe undeva prin preajmă.

Aşa şi era. Bine ascunşi în spatele unei uşi închise la capătul unui coridor restricţionat.

— Bine, mormăi Jack. Înaintă pe coridor, încercând să nu facă niciun zgomot. Prea târziu se gândi că şi pe culoarul acesta puteau să fie camere de supraveghere. În cazul ăsta, ar fi venit cineva să-i ţină de urât cât de curând.

Dar nu se ivi nimeni. Nicio voce care să-l ia la rost. Îşi muşcă buza, dar nu se opri.

În afară de uşa încuiată, pe coridor se mai aflau două uşi laterale. Erau faţă în faţă, aproape de capăt. Se apropie de ele. Pe una scria Electricitate şi un număr alături, pe cealaltă Magazie.

— Bun, murmură el. „Magazie”. Mai mult ca sigur e supravegheată şi o să intrăm în bucluc dacă ne băgăm nasul pe-acolo.

Se întoarse la cealaltă uşă.

— Hai să încercăm aici.

Şi uşa asta era încuiată, dar nu prea sănătos,într-un minut, poli-unealta rezolvă problema. Se asigură că nu-l vede nimeni, intră şi închise uşa.

Era o încăpere obişnuită, cum mai văzuse cu zecile într-o viaţă petrecută la adăpostul umbrei. Un pupitru de comandă ce ocupa mai tot spaţiul şi sute de fire legate la tot atâtea prize.

Mai multe fire străbăteau peretele, spre alte încăperi din sectorul în care se afla.

Dar pe Jack nu-l interesau firele, ci conductele de aerisire, una lângă tavan, cealaltă aproape de podea.

Un minut cu poli-unealta şi grilajul celei de jos dispăru. Îşi suci gâtul ca un contorsionist şi băgă capul înăuntru. O adiere de aer rece îl păli pe ceafă. La numai câţiva metri în faţa lui văzu un grilaj similar, cu ieşire în camera de monitorizare. Într-acolo bătea şi briza de aer rece.

Ideal.

— Bine. Îşi trase capul şi puse grilajul la loc. Asta e.

Deschise uşa şi aruncă o privire furişă pe coridor. Nu era nimeni acolo. Cu paşi nesiguri se îndreptă spre zona pasagerilor.

— Vom lua cilindrul acum? întrebă Draycos.

Jack clătină din cap.

— Mergem întâi în cabină. Trebuie să mă ocup de câteva lucruri.

— Şi apoi?

Băiatul trase adânc aer în piept.

— Şi-apoi îi dăm bătaie.

Capitolul 19

Jack poposi întâi la restaurant, urmând regula unchiului Virgil: să nu te apuci niciodată de treabă pe stomacul gol. Comandă mai mult decât avea nevoie şi se întoarse cu resturile în cabină, unde Draycos era liber să mănânce în voie. Dragonul îşi înfipse colţii în friptura de vită gătită la foc mic, timp în care Jack construia o bombă fumigenă, mică, dar puturoasă.

În scurt timp era gata. Una dintre îndatoririle sale când lucra cu unchiul Virgil era să creeze diversiuni, atât în timpul spargerilor, cât şi atunci când totul lua o întorsătură neplăcută şi trebuia să-şi salveze pielea. Unchiul Virgil îl învăţase multe, la fel şi prietenii săi. Chiar şi pe un pachebot de lux era o nimica toată să cumpere sau să şterpelească lucrurile de care avea nevoie.

Nici pregătirile nu durară mult. Destul de repede – prea repede chiar – totul era gata.

Acum trebuiau să aştepte.

— Eşti îngrijorat, spuse Draycos.

Jack juca solitaire pe masa de scris, dar se opri. Draycos terminase de mâncat şi acum şedea tolănit pe burtă lângă pat, cu capul între labe, în poziţia aceea de câine somnoros. Un şemineu aprins în spatele său îi mai trebuia, şi era bun de pus în ramă, gândi Jack.

— Poftim?

— Ziceam că eşti îngrijorat, repetă Draycos. Înălţă capul să-l vadă mai îndeaproape pe băiat. Misiunea te îngrijorează?

— Puţin, da, spuse Jack, întorcându-şi privirile la jocul de cărţi. Nu-şi amintea să le fi lăsat aşa. Se părea că jucase cu capul în nori.

— Dar cred că va merge bine. Proiectanţii sistemului nu şi-ar fi putut închipui o asemenea metodă de spargere. Nu, o să meargă strună.

— Atunci ce te îngrijorează?

Fără grabă, Jack adună cărţile.

— M-am tot gândit. N-ar fi mai bine să renunţăm la piatra-n-râu-peşti-la-iveală aia a ta?

— La koishike?

— Da, exact. Schimbăm cilindrii aşa cum ne-au spus şi ne spălăm pe mâini.

Ochii de smarald ai dragonului scânteiară.

— Propui să-i lăsăm să reuşească?

— Draycos, înţelege, indiferent ce facem noi, tot o să reuşească. Nu uita, vorbim de Cornelius Braxton. Dacă pofteşte să ia cilindrul acela sau doreşte să-l înlăture pe posesorul lui, mai devreme sau mai târziu tot va reuşi. Şi va strivi pe oricine îi stă în cale.

Jack îşi feri privirea.

— De ce să fim noi cei striviţi?

Dragonul rămase tăcut. Jack amestecă pachetul de cărţi, fără a îndrăzni să-l privească în ochi. Mai devreme se întrebase ce făceau războinicii K'da cu cei care nu respectau ordinele. Acum ar fi vrut să ştie ce soartă îi aştepta pe dezertori.

— Unchiul Virge consideră că nu ar trebui să urmezi conduita războinicilor K'da, spuse Draycos în cele din urmă.

Jack îi aruncă o privire tăioasă.

— Ce te face să crezi asta?

— Am auzit discuţia. Pe spaţioportul din Vagran. Jack era uluit. Uitase cât de ascuţit era auzul dragonului.

— Era o discuţie particulară.

— Îmi cer scuze, spuse Draycos, dar pe un ton deloc convingător. Dar unchiul Virge judecă toate acţiunile şi planurile în funcţie de cât de mult îţi vor ajuta sau dăuna.

— Şi ce-i rău în asta? Cine altcineva se mai gândeşte la nevoile mele?

— Sunt de acord că trebuie să ai grijă de tine. Însă la baza deciziilor pe care le iei nu poate sta doar confortul sau siguranţa ta.

— Lasă-mă să ghicesc, mormăi Jack. Să-i ajuţi pe alţii. Lupta binelui împotriva răului. Să-ţi dai viaţa pentru un ţel nobil. Mă apropii?

— Deşi vorbeşti în batjocură, rosti Draycos calm, ai dreptate. Există momente când fiecare dintre noi trebuie să-şi aleagă calea aşa cum îi dictează simţul binelui.

— Conduita războinicilor K'da, făcu Jack.

— N-are de-a face cu războinicii. N-are importanţă dacă eşti înconjurat de prieteni sau aliaţi. E o decizie a voinţei, dată de cunoaşterea interioară a binelui şi a răului.

Îşi alungi gâtul.

— Mai poţi să faci diferenţa între bine şi rău, Jack Morgan?

— Dacă-l înfruntăm pe Cornelius Braxton,cu siguranţă voi muri, spuse Jack răspicat. Şi chiar dacă voi scăpa cu viaţă, mă paşte închisoarea pe Vagran pentru două crime de care nu mă fac vinovat. Asta vrei?

— Dacă nu i te împotriveşti, cei doi wistawki tot morţi vor rămâne. Vei fi nevoit să trăieşti ştiind că ucigaşul lor nu a fost niciodată dat în vileag. Asta vrei?

— Pot să trăiesc cu gândul ăsta, rosti Jack cu încăpăţânare.

Ochii de smarald îl sfredeleau în continuare. Încercă să-i susţină privirea, dar cedă după câteva clipe.

— Nu, nu cred că pot.

— Şi că prin moartea lor, o altă persoană a avut de suferit. Proprietarul cilindrului pe care urmează să-l furi.

— Ce vrei să fac? Să mă sacrific şi eu? Să mai adaug un nume pe lista asta blestemată?

— Nu vreau să te sacrifici voit şi fără cap. Nu aşa face un războinic. Vom fi tăcuţi ca umbrele, şi ne vom folosi de toată îndemânarea şi viclenia de care suntem în stare. Dar cilindrul trebuie înapoiat proprietarului său de drept, iar proprietarul prevenit de pericolul în care se află.

Jack clătină din cap.

— Ţi-am mai spus, Draycos, nu putem să ne luptăm cu Braxton şi să câştigăm.

— Atunci nu lupta cu el aşteptându-te să câştigi, ci pentru că aşa e bine să faci.

— Ca şi atunci când l-ai scos pe Dumbarton din noroiul încins, pe Iota Klestis? îi aruncă Jack.

— Exact. Nu mă aşteptam să câştig nimic din gestul meu. Nici la Dumbarton nu mă aştept să-mi fie recunoscător dacă drumurile noastre se vor întâlni vreodată. Am făcut-o pentru că aşa era bine.

Jack se uită la cărţile din mână. Unchiul Virge ar fi fost total împotrivă. I-ar fi reamintit că Jack Morgan trebuie să-şi poarte singur de grijă. I-ar fi explicat că disputele dintre două corporaţii, la cel mai înalt nivel, nu-l priveau pe el şi l-ar fi îndemnat să-şi ia tălpăşiţa cât mai repede.

Dar unchiul Virge nu era aici.

— Uşor de zis pentru tine. Eu stau pe cuie. Tu n-ai nimic de pierdut.

— Dimpotrivă. În joc e existenţa poporului meu.

Jack tresări.

— Ce?

— Bărbatul din spatele biroului de pe AdvocatusDiaboli. Cred că nu i-ai recunoscut vocea. Acelaşi om a condus şi operaţiunea de cercetare pe Havenseeker.

Jack simţi că i se-ntoarce stomacul pe dos.

— Da, mi-era familiară. Cred... speram că m-am înşelat.

— Era acelaşi om, rosti Draycos cu convingere. Deci mă confrunt cu o problemă similară. Îi duc ordinele la îndeplinire, în dauna proprietarului cilindrului, ca apoi să fiu liber să-l caut? Sau mă opun aici, riscând astfel vieţile tuturor shontinilor şi K'dailor?

Jack oftă.

— Nu cred că înţelegi. Valahgua ăia ai tăi şi piraţii sau mercenarii pescuiţi pe drum ne-au făcut viaţa destul de grea. Acum că a intrat şi Braxton Universis în joc...

Clătină din cap.

— Nu putem să ţinem piept întregului Braţ Orion, Draycos, rosti el încet. Habar n-am ce-are de împărţit Braxton cu poporul

tău sau cum s-a băgat în oala asta, dar nu ne putem lupta cu el şi cu acoliţii săi şi cu Urgia aia în acelaşi timp.

Dragonul nu zise nimic pentru câteva clipe.

— Dacă grăieşti adevărul, atunci într-adevăr avem şanse foarte mici, spuse în cele din urmă. Însă şansele nu schimbă cu nimic natura unei fapte. Şi cred că am hotărât deja cum e bine să procedăm.

Jack surâse amar.

— Cu alte cuvinte, vrei să ne batem cu Braxton Universis. Noi doi şi-atât.

— Noi doi pentru început, fireşte. Dar în calea noastră se vor ivi şi aliaţi, nu doar duşmani. Proprietarul cilindrului ne-ar putea fi recunoscător pentru ajutorul dat.

Jack mai clătină o dată din cap.

— Parcă-l şi aud pe unchiul Virge acum.

— Şi eu pot să-mi închipui ce-ar spune. Important e ce ai tu de zis.

— Braţul Orion e foarte mare. Cred că domnul Braxton are lucruri mai importante de făcut decât să-şi bată capul cu o puşlama afurisită care şi-a băgat nasul unde nu-i fierbea oala. Sigur, hai să-ncercăm.

Draycos lăsă capul jos.

— Sunt mândru de tine, Jack. Eşti doar un băieţel, dar în tine zace spiritul unui războinic K'da.

— Păi, să sperăm că în seara asta spiritul nu se va despărţi cu totul de trupul meu, rosti Jack cu amărăciune. Îşi consultă ceasul. E trecut de unşpe. Cred că ar trebui să ne pregătim.

Din câte ştia, Essenay îl aştepta la locul de întâlnire pe Aldershot. Oare ce-ar face unchiul Virge dacă urma să dispară pur şi simplu? se întrebă el în trecere.

Capitolul 20

Biroul taxatorului se închidea la miezul nopţii. Jack ajunse cu cinci minute înainte.

Taxatorul şi cei doi asistenţi ai săi erau pe punctul de a închide, când băiatul intră.

— Vai, aşteptaţi puţin, se tângui el. Vă rog. E prea târziu să mai pun ceva în seif?

— Nicidecum, domnişorule, îl linişti taxatorul, venind la tejghea. Şi-a amintit unchiul dumneavoastră de ceva?

— Da, scutură Jack din cap. Uneori e aşa uituc!

— Nu face nimic. Veniţi cu mine.

Ridică porţiunea de tejghea şi îl conduse pe Jack în spate. Deschise seiful cu grijă, pentru ca băiatul să nu poată vedea combinaţia.

— Aveţi cheia?

— Uitaţi aici.

Scoase cheia şi o casetă de bijuterii cu aspect luxos pe care o cumpărase, asemenea info-tubului depozitat mai devreme, de la un magazin de cadouri. Desigur, taxatorul n-avea de unde să ştie.

— Vă sunt foarte recunoscător.

— Pentru puţin. Taxatorul formă combinaţia şi uşa seifului se dădu în lături.

Jack intră şi deschise cutia 48. Introduse grijuliu caseta înăuntru şi închise apoi uşiţa.

— Asta a fost tot? întrebă taxatorul când Jack ieşi din seif.

— Da, mulţumesc, spuse el, oprindu-se chiar la marginea uşii.

Acum venea partea mai delicată. Îşi făcu mâna căuş în jurul nasturelui de la manşetă şi aruncă o privire scurtă la asistenţii taxatorului. Erau amândoi ocupaţi cu computerele.

— Aveţi grijă, spuse taxatorul. Se propti în uşă şi începu s-o închidă.

— E-n regulă, îl asigură Jack, strecurând acum priviri furişe către camerele de supraveghere deasupra intrării în birou. În privinţa lor îşi făcea mai multe griji, dar niciuna nu avea un unghi bun.

Uşa era aproape închisă când dintr-odată, cu o smucitură scurtă a mâinii, Jack aruncă nasturele pe podea, în direcţia tejghelei.

— La dracu'!

Era probabil cel mai vechi şiretlic din univers. Dar unchiului Virgil îi plăcea să spună că trucurile vechi ajungeau vechi fiindcă mergeau. Taxatorul continuă să împingă uşa, dar ochii îi săriră involuntar la nasturele aflat pe podea.

Într-un gest de furie, Jack îşi strecură pentru o clipă mâna în spatele uşii aproape închise.

Draycos atâta aşteptă. Ţâşni prin deschizătura mânecii şi intră în seif.

Mâinile băiatului se rotiră în sus, cea stângă evitând în ultimul moment contactul cu uşa ce se închise cu un zgomot înăbuşit.

— La naiba cu toate, bombăni Jack. În veci nu-l mai pun la loc.

— Staţi să văd, se oferi taxatorul, în timp ce băiatul se grăbi să-şi ridice nasturele de pe jos. Poate fi reparat.

— Nu ştiu cine ar fi în stare. Îi înmână nasturele. Nu ştia dacă tipul bănuia ceva sau pur şi simplu încerca să fie de ajutor, dar nu mai conta. Unchiul Virgil îl povăţuise mai demult să fie atent la detalii, aşa că rupsese nasturele cu grijă.

— Nu mai poate fi legat, vedeţi?

— Văd, spuse taxatorul, întorcând nasturele pe toate părţile. Avem un bijutier pe vas, la GantorGems12, pe puntea 17. Aţi putea să încercaţi acolo.

— Nu-i o idee rea, spuse Jack primind nasturele înapoi. Poate mă duc mâine. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Îl conduse prin deschizătura tejghelei, până la uşă. Noapte bună.

O noapte încărcată mai degrabă, îşi spuse Jack. Ieşi din birou şi porni de-a lungul coridorului. Prima oprire avea să fie la cabina lor, unde urma să-şi ia alte haine, inclusiv o pereche de mănuşi plasticate pe care le purta întotdeauna într-un buzunar ascuns din jachetă. Apoi trebuia să ia şi restul ustensilelor pentru reprezentaţia din această noapte. Trăgea nădejde că Draycos va folosi maneta de la ieşirea de urgenţă aşa cum îl povăţuise.

Mai trăgea nădejde că dragonul nu era claustrofob.

Aşteptă o vreme până oamenii plecară care încotro şi se furişă pe coridorul ce ducea spre sala de monitorizare. Se strecură în camera panourilor electrice şi se apucă să lucreze la grilajul conductei de aerisire.

Reuşise să-l deschidă pe jumătate când auzi mişcare pe coridor. Înlemni, ghemuit lângă conductă, convins că fusese văzut şi totul se-ncheiase.

Dar vocile şi paşii trecură mai departe. Nimeni nu deschise sau bătu la uşă. Zgomotul se pierdu în depărtare. Răsuflă uşurat când realiză că fusese vorba de schimbul orei unu. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se apucă de treabă.

În mai puţin de-un minut, grilajul zăcea pe podea, scos din ţâţâni. Scoase bomba fumigenă dintr-un buzunar lateral, o aşeză cu grijă în conductă şi aprinse fitilul. În exact douăzeci de minute, dacă-şi făcuse bine treaba, bomba urma să explodeze, iar curentul de aer avea să poarte fumul în sala de

12 Gem – „nestemată” (n. tr.).

monitorizare. I-ar fi luat şaptesprezece minute să se întoarcă pe coridorul din spatele biroului taxatorului. Aşteptă până când nicio privire nu mai era aţintită asupra sa şi ieşi.

După fix nouăsprezece minute de la aprinderea fitilului se afla pe poziţii. Ultimul minut şi-l petrecu numărând în gând secundele rămase, cu ochii la semnul lăsat de Draycos în perete. Aşteptarea era întotdeauna cea mai dificilă parte. Atunci era prins în vârtejul de îndoieli. Fusese oare atent la toate detaliile? Îşi schimbase cineva orarul obişnuit? Lăsase deoparte o informaţie de maximă importanţă?

Uneori îndoielile deveneau mai serioase şi ajungea să se-ntrebe dacă era bine ce făcea.

Unchiul Virgil avusese grijă ca astfel de îndoieli să nu-i treacă prea des prin minte. Iar atunci când îi treceau, avea grijă să le îndepărteze cât mai repede. Asta explica de ce de-abia după moartea unchiului său încolţise în el gândul de a renunţa la hoţomănii.

Şi iată-l, în plină activitate. Doar că acum, un războinic K'da se chinuia să-l convingă că face un lucru bun.

Mai devreme sau mai târziu, îşi promise Jack, va trebui să-şi ia destinul în propriile mâini.

Douăzeci de minute. Jack ciuli urechile, dar până şi zgomotul unei alarme de foc era imposibil de desluşit la aşa distanţă. Dacă procedura în caz de incendiu nu se schimbase în ultimii ani, oamenii din sala de monitorizare se buluceau deja la uşă, grăbiţi să iasă. Urmau să apară pompierii cu extinctoarele pregătite, căutând sursa incendiului.

În scurt timp vor găsi bomba fumigenă. Şi chiar dacă n-o descopereau, s-ar fi stins de la sine după o bucată de vreme.

Dar pentru acele câteva minute cruciale, monitoarele rămâneau nepăzite, deci nimeni n-ar fi observat că, dintr-odată, camerele nu mai funcţionează.

Firește, procedura de incendiu putea să se fi schimbat în ultimii ani. Avea să afle în curând.

Așteptă încă un minut ca sala să se golească. Scoase apoi un cuțit de bucătărie împrumutat din sala de mese și fixă vârful în zgârietura de pe perete. Sperând din tot sufletul că Draycos însemnase locul exact deasupra cutiei de legătură, înfipse cuțitul în perete cu toată forța.

Nici tu flamă, nici tu scântei electrice. Nimic să-l înștiințeze măcar că sistemul de supraveghere fusese dezactivat. Dacă mai funcționa încă, avea să afle foarte curând.

Douăzeci de secunde îi fură necesare poli-uneltei să deschidă ușa de la biroul taxatorului. Se strecură înăuntru și aprinse lumina.

Pustiu. Sări peste tejghea și se duse țintă spre seif. Bătu cu vârful poli-uneltei în ușă, așa cum se înțeleseseră: cioc-cioc și din nou cioc-cioc.

Nu se întâmplă nimic. Gânduri negre-i încolțiră în minte. Nu-l auzise Draycos? Își pierduse capul în spațiul acela închis? Zăcea într-un colț scheunând, complet paralizat? Maneta nu funcționase și rămăsese blocat înăuntru? Se sufocase?

Se auzi un păcănit scurt și, spre ușurarea sa, ușa se dădu încet la o parte. Prinse mânerul și trase. Era mai grea decât crezuse, dar o deschiseră împreună și Draycos sări afară.

— Mecanismul de urgență e așa cum mi l-ai descris. Avea alura unuia care tocmai fusese la o plimbare, nicidecum a unui dragon închis într-un sicriu de metal mai bine de-o oră.

— Un mecanism util și curios deopotrivă.

— E o măsură de siguranță, în caz că cineva rămâne blocat înăuntru, spuse Jack, intrând în seif. Ajunse la cutia de valori 125 și se puse grăbit pe treabă.

— După cum spunea unchiul Virgil, toate scamatoriile se înfăptuiesc înainte ca magicianul să bată din palme.

— Pari grăbit. Avem probleme?

— Întotdeauna există probleme. Chiar dacă am dezactivat camerele de supraveghere, un semnal se declanşează probabil când uşa seifului e deschisă.

— De ce nu l-ai dezactivat?

— N-aveam cum. E un sistem de sine stătător. Dar dacă mă mişc repede... ah.

Uşa cutiei ţâşni în lături.

— Pregăteşte-te să închidem uşa seifului. Înlocui cilindrul cu cel din buzunarul său interior. Pe cel adevărat îl băgă în jachetă, închise cutia şi o încuie.

— Gata, hai să mergem, spuse el ieşind din seif.

Împinseră amândoi uşa. Treizeci de secunde mai târziu părăseau biroul, cu Draycos pe spatele băiatului, şi se îndreptau spre separeul unde-şi făcuseră planurile mai devreme.

— N-ar fi trebuit să închizi şi uşa biroului? întrebă Draycos de pe umărul său.

— La ce bun? Îşi scoase mănuşile de plastic şi le dosi într-un buzunar lateral. Auzea cumva paşi alergând pe coridor în spatele său? Nu, erau doar în închipuirea sa.

— Au aflat că cineva a dat o spargere. Haide, întotdeauna mi se face sete după aşa ceva.

Era deja la restaurant, comandând un pahar de suc, când primul grup de agenţi de pază trecură valvârtej pe lângă el.

Capitolul 21

Aşteptă patruzeci de minute ca apele să se mai liniştească puţin şi cele două pahare de suc să-i priască. Părăsi apoi restaurantul şi se îndreptă spre biroul taxatorului.

Unchiul Virgil avea o zicală: doar veştile rele călătoresc mai iute ca viteza luminii. Jack nu se încrezuse în vorbele lui, dar, de cum ajunse în apropierea biroului, fu nevoit să-i dea dreptate unchiului său.

Vreo douăzeci de oameni erau strânşi pe coridor, în faţa uşii. Cei mai mulţi purtau veşminte scumpe şi fistichii. Răpiţi probabil de la activităţile lor nocturne la bordul pachebotului. Alţii erau îmbrăcaţi alandala, de parcă fuseseră treziţi din somn şi aruncaseră pe ei ce aveau la îndemână. Alţii purtau uniforma simplă, dar îngrijită a bodyguarzilor sau servitorilor.

Neliniştea domnea peste mulţime. Majoritatea păreau furioşi.

Un om de pază stătea cu spatele la uşă. Purta epoleţi de sergent.

— Vă înţeleg îngrijorarea, doamnelor şi domnilor, le spunea sergentul când Jack se alătură mulţimii. Cercetările noastre sunt în curs de desfăşurare. Odată încheiate, fiecare va avea posibilitatea să-şi verifice cutia de valori.

Ridică mâna pentru a potoli corul de voci ce izbucni la unison.

— Pot să vă asigur că nu aveţi motiv de îngrijorare. Din câte ne dăm seama, nimeni nu a intrat în seif.

— Atunci de ce s-a declanşat alarma? dori cineva să ştie. Am auzit-o din sala de dans.

— Mie personal mi-a spus căpitanul că seiful a fost spart, adăugă altul.

— Asta am crezut şi noi la început, recunoscu sergentul. Se pare totuşi că a fost vorba de o alarmă falsă. Aparent, nu s-a umblat la încuietoare şi nu s-a introdus niciun cod. Vom primi în curând şi o confirmare electronică.

— Da, dar...

Uşa se deschise şi un al doilea paznic îşi făcu apariţia. Preţ de un minut cei doi şuşotiră, timp în care murmurul din mulţime se înteţi.

Sergentul se întoarse spre oameni.

— Ştim acum cu certitudine că cifrul electronic n-a fost atins. Putem presupune deci că a fost vorba de o alarmă falsă.

Jack zâmbi pe sub mustaţă. Agenţii de pază ştiau cu siguranţă că lucrurile nu erau aşa de simple. Bomba fumigenă din sala de monitorizare şi cuţitul înfipt în cutia de legătură erau dovezi clare, ca să nu mai vorbim de uşa biroului, lăsată deschisă. Cineva de sus hotărâse probabil să muşamalizeze toată afacerea pentru a nu stârni griji în rândul pasagerilor, mai mult decât era cazul.

Ce-i corect e corect. Sergentul avea dreptate în privinţa unui lucru. Cifrul electronic era într-adevăr neatins.

— Locotenentul Snyder mi-a adus la cunoştinţă faptul că vă este permis să verificaţi cutiile de valori. Unul câte unul, vă rog.

— Ce-ar fi să aşteptăm înăuntru? propuse cineva.

— Exact, zise altcineva. Vreau să ştiu dacă s-a pierdut ceva.

Mulţimea încuviinţă în cor.

— Prea bine, cedă sergentul. Urmaţi-mă, vă rog, şi pregătiţi-vă cheile.

Unul câte unul fură conduşi în spatele tejghelei. Fiecare rostea pe rând numărul cutiei, prezenta un act de identitate şi intra în seif să verifice dacă totul era în ordine. Apoi, mai degrabă mulţumiţi decât bucuroşi, se întorceau la cabinele lor sau la petrecerile nocturne.

Cei mai mulţi făcură aşa.

Tipul care cercetă cutia de valori 125 avea haine de bodyguard sau de servitor. După mărime şi felul de a păşi, Jack tăie de pe listă servitorul.

Îl urmări la o distanţă decentă, până în ceea ce unchiul Virgil ar fi numit „spuma spumelor”, cea mai luxoasă dintre punţile

pachebotului. Uşa pe care intră se afla la capătul unuia dintre cele mai somptuoase coridoare de pe vas.

— La crème de la crème, comentă Jack în timp ce se îndreptau spre secţiunea mai modestă unde se afla cabina sa.

— Poftim? întrebă Draycos.

— Camera de la capătul acelui coridor e cât un apartament. Cât nava mea probabil. Costă mai mult pe săptămână decât face căpitanul pachebotului într-un an. Teritoriul granzilor corporatişti, nu glumă.

— O ţintă verosimilă pentru unul ca Braxton, nu?

— Cam aşa-i. Oameni ca Braxton preferă să pună mâna pe ciolan, nu să roadă oscioare. Făcu semn cu degetul spre apartamentul din spate. Cei de-acolo sunt fără îndoială în categoria ciolan.

Draycos tăcu pentru un moment.

— Să sperăm că Braxton a muşcat mai mult decât poate-nghiţi.

Jack îl privi surprins pe dragon.

— Hei, asta-i o zicală de-a noastră. De unde-ai învăţat-o?

— E şi un aforism K'da. Poate că e universal.

— Tot ce-i posibil. Să sperăm c-o să-i stea ciolanul în gât.

— Când îl vom aborda?

— N-are rost să-l luăm acum, pe nepusă masă. Îl lăsăm să doarmă şi vom încerca să obţinem o întrevedere mâine-dimineaţă.

— Ce plănuieşti să faci cu cilindrul?

— Parcă voiai să-l dăm înapoi, îi reaminti Jack.

— N-ar fi bine să-l avem la noi în timpul vizitei. N-ar mai lăsa loc de discuţie.

— Ai dreptate, spuse Jack, muşcându-şi buza. Nici loc de tocmeală. O mişcare din vârful degetului şi căpitanul m-ar azvârli după gratii.

— Nici oamenii de pe AdvocatusDiaboli n-ar fi bine să pună mâna pe el.

— Exact. Şi ştim că-s prin preajmă.

— Trebuie deci să găsim un ascunziş, conchise Draycos.

Ajunseră în holul lifturilor.

— O nimica toată. Priveşte maestrul şi învaţă.

Apăsă butonul şi uşa liftului din dreapta glisă.

Intră şi comandă puntea de jos.

— Pe ultima punte se află garajul. Locuri câte vrei în care să ascunzi un obiect de mărimea cilindrului. Mai ales dacă cineva mă urmăreşte acolo.

— Te vei ascunde într-un vehicul?

— Ţi-am zis, priveşte şi învaţă, spuse Jack, scoţând cilindrul din buzunarul interior. Cred că ar fi bine să-i facem un semn, să nu-l încurcăm vreodată cu falsul. Hmm...

Draycos sări de la guler şi ateriză lângă el.

— Dă-mi voie, spuse ridicând o labă. Ţine-l strâns cu un capăt înspre mine, te rog.

Jack se încruntă, dar făcu întocmai. Dragonul zgârie uşor cu gheara fundul cilindrului.

— Iată.

Jack îl întoarse şi văzu un simbol desenat fin pe suprafaţa metalului.

— Kesh, spuse Draycos. În graiul K'da e prima literă pentru cuvântul original.

Jack fluieră încet.

— Să-nţeleg că ghearele tale străpung metalul?

— Doar anumite metale. Cele dure necesită mai mult efort decât cele slabe, precum acesta. Îşi lăsă capul mai jos. De ce? Te văd tulburat.

Jack ridică din umeri stânjenit.

— Nu-mi dă fiori de plăcere, dacă la asta te referi. Deschise panoul de avarie al liftului, înăuntru se găsea o cutie adâncită cu un telefon de urgenţă.

— Ţine-te de el puţin, îi spuse dragonului. Îi înmână cilindrul şi luă poli-unealta pentru a scoate panoul din ţâţâni.

— Te tulbură deci? insistă Draycos, prinzând cilindrul între gheare.

— Cred că da, puţin. Panoul culisă înăuntru, dând la iveală fire şi spuma fixată ca izolant fonic între cutie şi peretele liftului.

— Hai să fim serioşi, voi, K'da, sunteţi superiori oamenilor în toate aspectele la care mă pot gândi.

Luă cilindrul şi-l înfipse în izolaţie. Cu greu, dar încăpu.

— Mai rapizi, mai puternici şi, din câte-mi dau seama, mai inteligenţi. Vârî panoul la loc şi strânse şuruburile. Puteţi să vă faceţi bidimensionali şi să vedeţi prin pereţi. Şi acum bag seama că aveţi puterea de a străpunge metalul. Ce nu puteţi face?

— Nu putem să trăim singuri, spuse Draycos blând, mai mult de şase ore.

Jack privi încruntat peste umăr. Dragonul stătea nemişcat, cu chipul lipsit de orice expresie. Cu toate astea, simţi tristeţea din spatele vorbelor.

— Da, la asta nu m-am gândit.

Clinchetul liftului trecând de următorul etaj îi reaminti că nu avea mult timp la dispoziţie. Termină de fixat ce avea de fixat şi închise panoul de avarie. Când liftul se opri, stătea în picioare, iar poli-unealta era bine dosită.

Simţi greutatea pe grumaz şi Draycos era din nou bine ascuns. Uşile se deschiseră. Jack luă alura băiatului cuminte care-i ieşise de minune în biroul taxatorului. Pe undeva prin apropiere era un paznic…

Ieşi din lift şi făcu privirea roată.

— Uau. În faţa lui, cât vedeai cu ochii se întindeau rânduri peste rânduri de maşini şi avioane mici.

Iată şi paznicul. Un bărbat cu veşminte albe într-o cabină din apropierea liftului.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— A, nu, am venit să văd maşinile, spuse Jack, încercând să pară prietenos, surprins şi inofensiv în acelaşi timp. Tati mi-a spus că e un Rolls Royce-Dymeis pe-aici şi alte maşini faine.

— Sunt, nu-i vorbă. Dar mi-e teamă că nu te pot lăsa să umbli haihui. Ai şi tu o maşină aici?

— Nu, răspunse Jack, mimând dezamăgirea.

Paznicul zâmbi înţelegător.

— Îmi pare rău.

— Mda, spuse Jack. Merci oricum.

Intră înapoi în lift şi apăsă pentru etajul său.

— Şi cu asta basta. Urmăritorii mei vor crede că am ascuns cilindrul pe undeva prin garaj.

— N-ai stat acolo suficient de mult, îi atrase Draycos atenţia.

— Fireşte că nu, zâmbi Jack. Nu uita, ei cred că unchiul Virgil e pe vas. Se vor gândi că i l-am dat lui.

— Înţeleg. Dragonul scoase un sunet ciudat, asemenea stropilor grei de ploaie lovind suprafaţa apei. Un chicot? Cel puţin într-o privinţă bateţi pe oricine. Sunteţi de departe mai isteţi ca noi.

Jack se strâmbă.

— Mare lucru.

Rămaseră tăcuţi până ieşiră din lift.

— Nu trebuie să te temi de noi, Jack. Prin firea noastră limitată nu putem fi decât prieteni, însoţitori sau servitori. Niciodată stăpâni.

— Nu zic nu. Dar de multe ori de-a lungul istoriei se trezea câte un servitor să se înstăpânească. De regulă, lucrurile luau o întorsătură neplăcută.

Clătină din cap.

— N-am venit aici să discutăm istorie. Hai să tragem un pui de somn, ce zici? Mâine vom avea multe de făcut.

Capitolul 22

A doua zi dimineaţă, Jack străbătea coridorul luxos, acum pustiu, târându-şi picioarele prin covorul gros. În secţiunea lui, oamenii-şi începuseră deja ziua. Se părea că bogătanii preţuiau somnul mai mult.

— Ce-ai de gând? murmură Draycos.

Jack ridică din umeri, cu ochii la decorurile lucrate manual ce împănau pereţii. Renunţase la hainele mai elegante purtate cu o zi în urmă în favoarea blugilor şi jachetei lui obişnuite. Acum regreta amarnic această decizie. Se simţea deja din alt peisaj, şi nici nu intrase măcar în apartament. Se gândea cu groază la momentul când va fi acolo.

Asta, bineînţeles, dacă reuşea să intre.

— Fără ocolişuri, mergem şi folosim soneria.

Se proţăpi în faţa uşii şi dădu să apese pe buton. Auzi o uşă glisând în spatele său.

Făcu stânga-mprejur. Doi găligani îşi făcuseră apariţia pe coridor. Erau îmbrăcaţi la fel ca bodyguardul din seara precedentă şi-l pironeau amândoi cu privirile.

— Sau poate că nu, spuse el, lăsând mâna să-i alunece pe lângă trup.

— Te putem ajuta cu ceva? întrebă unul, în timp ce se apropiau de el.

— Mă numesc Jack Morgan, rosti el, stăpânindu-şi impulsul să ţâşnească printre ei şi s-o ia la sănătoasa. Aerul poliţienesc pe care-l degajau cei doi îi puse în alertă simţurile.

— Aş dori să vorbesc cu şeful vostru.

— Cu ce scop, dacă-mi permiţi? spuse primul când ajunse lângă el. De-aproape păreau şi mai mari.

— Am ceva ce-i aparţine. Aş vrea să văd că ajunge în mâinile lui.

Celălalt scoase un scaner şi îl plimbă de-a lungul pieptului său.

— Nu zău, spuse primul, încruntându-se uşor. Despre ce-i vorba.

— Îmi pare rău, dar e confidenţial.

— Nu-ţi face griji, îl asigură găliganul, forţând un zâmbet. N-avem secrete cu şefu'.

Jack ridică din sprâncene.

— Chiar aşa. Un om de talia lui nu tăinuieşte nimic bodyguarzilor? Uluitor.

Zâmbetul se şterse de pe chipul malacului.

— Uite, puştiule...

— E curat, interveni al doilea tip, lăsând scanerul deoparte şi apăsând transmiţătorul de la guler. Boyle?

— Aici, se auzi o voce slabă în difuzor. Care-i problema, Harper?

— Avem un puşti aici, Jack Morgan zice că-l cheamă, vrea să-l vadă pe şefu'. Cică are ceva ce-i aparţine.

— Şi are?

— Nu-i la el. Vrei să-l verifici?

— Un escroc de doi bani care încearcă să ne tragă pe sfoară? mormăi Boyle.

— Ţi-am zis, e doar un copil. Doişpe, maximum treişpe ani.

— Şi mai bine, un copil escroc. N-o să-l deranjez pe şefu' pentru atâta lucru.

— M-ai deranjat deja, Boyle, se auzi o nouă voce, mai slabă, în staţie. Să-l poftească înăuntru.

— Da, să trăiţi, rosti Harper pe un ton mult mai respectuos. Atinse transmiţătorul şi îi făcu semn lui Jack către uşă.

— Ai auzit şi tu, pofteşte înăuntru.

— Mulţumesc. Se întoarse încruntat spre uşă. Vocea îi părea teribil de cunoscută.

Uşa se deschise. Trase adânc aer în piept, conştient că Harper şi amicul său blocau orice ieşire, şi păşi înăuntru.

Camera era cât jumătate din Essenay şi foarte luxoasă, întocmai cum şi-o închipuise. Pereţii de lemn sculptat erau ornaţi cu picturi şi basoreliefuri, mobila era grea şi somptuoasă, iar covorul atât de gros încât s-ar fi putut ascunde şobolanii în el. Două arcade, una în spate şi alta în dreapta, conduceau spre alte încăperi ale apartamentului.

La biroul din stânga lui şedea un tinerel, privindu-l încruntat de după un computer. Pe birou se mai aflau o ceaşcă aburindă şi un mănunchi ordonat de info-tuburi. Veşmintele sale erau ceva mai stilate decât cele ale bodyguarzilor, deci probabil era secretar sau asistent.

De partea cealaltă a uşii stătea un alt tip de bodyguard. Spre deosebire de ceilalţi, acesta nu purta jachetă, lăsând descoperit vederii tocul de la umăr. Citea un ziar, dar Jack ştia că se preface. La cea mai mică mişcare necurată din partea lui, pistolul ar fi ţâşnit din toc într-o clipită.

— Tu eşti Morgan? întrebă secretarul. Era vocea care-i răspunsese întâia oară bodyguardului.

— Da, spuse Jack, întorcându-se spre el. Iar tu trebuie să fii domnul Boyle.

— Sper că e important, puştiule, mârâi Boyle. Dacă ai de gând să-mi tragi clapa, o să-ţi pară rău. Ce-i aşa de amuzant?

— Îmi cer scuze, spuse Jack, ştergându-şi surâsul de pe faţă. Mă amuză când voi, corporatiştii, folosiţi limbajul străzii.

— Despre ce-i vorba? îl întrebă Boyle cu mânie în ochi.

Jack clătină din cap.

— Le-am spus şi amicilor tăi afară, vorbesc doar cu şeful vostru în persoană.

— Imposibil. Spune-mi mie. Dacă e important, o să-l informez eu.

Jack încrucişă mâinile.

— Marfa lui, rosti sec. Dacă nu doreşte să vorbim, poate să-şi ia adio de la ea.

Boyle se ridică în capul oaselor, îşi lăsă greutatea-n palme şi-l fixă pe băiat cu privirea.

— Ultima şansă.

Jack şovăi. Era mai dificil decât crezuse. Ş-aşa, nu-l ştia nimeni.

— Atât pot să-ţi spun. Are legătură cu numărul patru-zero-şapte-şase-şase-doi. Transmite-i asta şi vezi dacă vrea să mă primească.

Buzele lui Boyle se făcură o linie subţire.

— Ce vrea să-nsemne asta?

— Ştie el. E suficient.

Ochii lui Boyle se mutară de la Jack la bodyguardul din spatele său.

— Vance, dă-l afară!

— O clipă, rosti un glas venit dinspre arcadă. Era cel de-al doilea glas pe care Jack îl auzise în staţia bodyguardului.

Se întoarse. Bărbatul din gura arcadei era înveşmântat într-un costum obişnuit, dar scump. Nu era dintre cei care dormeau până-n amiaza mare. Avea chipul umbrit, dar lumina ce venea din cealaltă încăpere îi scotea în evidenţă părul castaniu ornat cu fire albe. Un om bătrân care-a avut timp o viaţă-ntreagă să-şi construiască imperiul financiar. Genul de om pe care Cornelius Braxton ar dori să-l sape.

— Sunt aici, domnule Morgan, glăsui bătrânul. Ai exact un minut să spui ce ai de zis.

Jack trase aer adânc în piept. Acum e acum.

— O să fiu concis. Cornelius Braxton de la Braxton Universis încearcă să vă păgubească. Are legătură cu cilindrul pe care credeţi că l-aţi zăvorât în cutia de valori 125, în biroul taxatorului. Bărbatul înclină uşor capul într-o parte.

— Pe care „cred” că l-am zăvorât?

— Da, domnule. Cel de-acolo e o copie. Originalul e la mine.

— Prostii, se băgă Boyle. Carpenter l-a verificat aseară…

— Îţi mulţumesc, Boyle, îl întrerupse bătrânul. Vocea liniştită, dar rece, nu trăda nicio emoţie. Jack ar fi dat orice să-i vadă chipul.

— Vrei să spui că l-ai luat, domnule Morgan? Că ai reuşit să scapi din seif fără a fi prins?

— Am avut şi ceva ajutor. Şi n-a fost ideea mea. Braxton m-a şantajat să dau spargerea.

— Cum?

— Oamenii lui au încercat să-mi însceneze un furt. Când nu le-a ieşit, au mers mai departe şi mi-au înscenat o crimă. Important e că am cilindrul şi vreau să vi-l dau înapoi.

— După ce te-ai chinuit să-l furi? De ce?

Îi veni în minte toată discuţia cu Draycos despre etica războinicului, grija de sine, să faci bine doar de dragul binelui. Vorbe-n vânt pentru apartamentul acesta luxos. La urma urmei, nici Jack nu ştia prea bine de ce făcea asta.

— Nu ştiu exact ce se-ntâmplă, dar ştiu că Braxton v-a pus gând rău. Alesese cel mai simplu răspuns posibil. N-ar trebui să fie lăsat să scape, atâta tot.

— Ce poveste curioasă, spuse bărbatul. Ieşi din penumbra arcadei, iar Jack putu să-l vadă mai bine.

Era bătrân, nu glumă, pe la cincizeci. Câteva riduri îi brăzdau chipul, cu precădere în jurul ochilor de-un albastru sclipitor. Părul castaniu grizonant se prelungea cu o barbă frumos aranjată, de asemenea castanie cu fire sure.

Aidoma vocii, şi chipul părea cunoscut. Jack se încruntă, încercând să-şi amintească unde-l mai văzuse. În ziare? La televizor? În VideoNets?

— Există totuşi o mică problemă, continuă bătrânul, înaintând spre Jack.

Deodată revelaţia îl lovi ca un trăsnet în ceafă şi toată teoria lui despre ce se întâmpla aici se duse de râpă.

— Pentru că, vezi tu, rosti bătrânul, eu sunt Cornelius Braxton.

Jack rămase cu gura deschisă, însă nu reuşi să îndruge nimic.

— Domnule Braxton, bâigui el într-un sfârşit, dar...

— Văd că mă recunoşti. Bine, îţi continui povestea sau îl rog pe Vance să te dea afară?

Jack scutură din cap, încercând să domolească vârtejul din creierul său. Pentru numele Sfântului Vid, ce se petrecea aici?

— Îmi cer scuze, domnule Braxton, dar nu mai înţeleg nimic. Furtul acela pe care v-am spus că au încercat să mi-l însceneze? Era cu marfă Braxton Universis, pe Vagran.

— Mărfurile mele circulă pe întreg Braţul Orion. Nu-i o dovadă suficientă.

— M-au luat la bordul unei nave Braxton Universis. AdvocatusDiaboli se numeşte. Pilotul ei...

Reacţia de pe chipul bătrânului îl făcu să tacă.

— AdvocatusDiaboli? repetă Braxton. Eşti sigur?

— Mai mult ca sigur. Însoţitorul meu şi-a notat numele...

— La dracu'! exclamă Boyle. Vance, pe ei!

Jack văzu o mişcare cu coada ochiului şi se aruncă la pământ. Ziarul zăcea mototolit la picioarele bodyguardului care... aţintea un pistol înspre el.

— Stai puţin, protestă Jack. Avea gura uscată. Ce-i supărase în halul ăsta? Domnule Braxton, vă rog, înţelegeţi...

— Gura, lătră Boyle. Locotenente, veniţi repede!

— Dobitocule, mârâi o altă voce cunoscută din cealaltă arcadă. Trebuie să mă ocup eu de toate?

Jack se întoarse... şi simţi că-l iau ameţelile. Era locotenentul Raven.

Capitolul 23

Jack se holba înmărmurit la Raven, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— AdvocatusDiaboli zici? rosti Braxton îngândurat.

Cu un efort uriaş, Jack îşi dezlipi ochii de pe Raven şi se uită la Braxton. Mai întâi Raven, acum şi Braxton. Parcă era cu unchiul Virgil şi prietenii lui, când cineva făcea o glumă şi toţi îi erau complici. Toţi, mai puţin el. Avea impresia că ceva important sau periculos sau înfricoşător s-a întâmplat.

Până când unul dintre ei izbucnea în râs, şi restul îi ţineau isonul, şi realiza că toţi râdeau de el.

Studie cu atenţie chipul lui Braxton. Dacă era vorba de o glumă, Braxton nu părea să aibă habar de ea.

Nimeni din încăpere nu râdea.

— Mâinile sus, domnule Braxton, ordonă Raven. Scoase pistolul şi se apropie de ei.

— La naiba, Boyle. Dintre toţi idioţii şi nătângii...

— Dar ştie, protestă Boyle, aţintind un deget acuzator spre Jack. Ştie tot. Nava, domnul Neverlin...

— Şi ce-i cu asta? i-o reteză Raven. Ar fi trebuit să-i demontezi povestea, să te prefaci că nu crezi o iotă.

— Dar...

— Ai făcut-o de oaie, Boyle. Te-ai panicat şi ai dat-o în bară. Acum trebuie să curăţăm mizeria pe care ai făcut-o.

Se opri în spatele lui Braxton şi-i înfipse pistolul în coaste. Cu cealaltă mână îl căută de arme. Jack privi toată scena şi simţi că-i vine să dea afară. Încercase să îndrepte lucrurile şi drept mulţumire căzuse din lac în puţ.

Fără îndoială, Jack Morgan era mizeria care trebuia curăţată. El şi poate Braxton. Ei doi împotriva lui Raven şi a lacheilor săi. Ca-n vremurile bune când el şi unchiul Virgil îşi puneau în cap poliţia, sistemul sau chiar alţi nelegiuiţi.

Doar că acum îl avea pe Cornelius Braxton alături. Măcar unchiul Virgil ştia cu ce se mănâncă escrocheriile, schimburile de foc sau evadările. Puteai să fii sigur că are întotdeauna pregătit un as în mânecă.

Dar Braxton nu era unchiul Virgil. Era bătrân şi depăşit de situaţie. Alte confruntări în afară de cele din sediul corporaţiei probabil că nu avusese în ultimii treizeci de ani. Gândul îi făcu pielea de găină.

Nu, realiză el dintr-odată. Nu era piele de găină.

Era piele de dragon.

Într-o clipită toată teama şi amintirile se risipiră. Da, era ca-n vremurile bune. Doar că de data asta Jack avea asul în mânecă.

La orice s-ar fi gândit Raven, numai nu la un bard-războinic K'da intrând în horă.

Atinse umărul cu palma, nădăjduind că Draycos va pricepe semnalul şi va rămâne la cutie deocamdată. Motivul pentru care unchiul Virgil scăpa mereu de pârnaie era că poliţiştii nu aveau niciodată dovezi suficiente să-l înfunde.

Înainte să-l asmuţă pe animăluţul său dragon pe indivizii ăştia, poate-l făcea pe Raven să se laude puţin.

Se întoarse la Braxton.

— Cine-i domnul ăsta, Neverlin? întrebă pe un ton obişnuit.

Raven îi aruncă o privire furioasă peste umărul lui Braxton.

— Nu pari deloc speriat, spuse el neîncrezător. Nădăjduieşti că te va scoate unchi-tu din încurcătura asta.

— Am conştiinţa împăcată, îl asigură el. Şi, desigur, faptul că încă sunt în posesia cilindrului.

— Vise plăcute, puştiule, scrâşni Raven. Acum că planul s-a dus dracului, poţi să te ştergi cu el.

— Ah. Păi, în cazul ăsta, aş putea să ştiu şi eu care era planul?

— Staţi cu ochii pe ei, ordonă Raven. Se îndepărtă de Braxton şi trecu prin arcadă. Mă-ntorc într-un minut.

— Cred c-aş putea să te lămuresc eu, domnule Morgan, rosti Braxton calm. O fi fost el bătrân, dar nu era nici pe departe depăşit de situaţie, realiză Jack. Pe chip i se citea limpezimea şi îngândurarea, iar ochii îi erau luminaţi de înţelegere.

— AdvocatusDiaboli e nava preşedintelui consiliului directorial, Arthur Neverlin. Cred că vrea să preia frâiele companiei.

— Văd că a pus deja căpăstrul pe unii dintre oamenii dumneavoastră, spuse Jack, făcând semn spre Boyle. Unde intră cilindrul în toată afacerea asta?

— Conţine ADN-ul meu şi al soţiei mele de când aveam douăzeci de ani. Odată la câţiva ani ne îmbarcăm pe o croazieră de-o lună spre Parsonia, unde urmăm un tratament de întinerire. ADN-ul este esenţial în acest proces.

Surâse.

— Sunt mult mai în vârstă decât arăt.

— Ah, dădu Jack din cap. Înseamnă că era matusalemic. Copia conţine mai mult ca sigur ceva otravă.

— Fără-ndoială, spuse Braxton. O otravă subtilă, desigur. Mereu perspicace, dragul nostru Neverlin.

Jack făcu privirea roată.

— Unde e soţia dumneavoastră?

— Pe puntea de promenadă. Braxton se uită cu luare-aminte la Boyle. Mă întreb dacă şi bodyguarzii ei sunt băgaţi în chestia asta.

Jack se uită la Boyle. Acesta rămase tăcut, dar înghiţea în sec.

— Fie vorba între noi, aş zice că nu-s.

— Tacă-ţi fleanca, se răsti Boyle, strângând din dinţi. Nu trebuie să ne batem capul ca să scăpăm de tine.

— Gura, Boyle, îl apostrofă Raven din capătul opus al încăperii. Era însoţit de un alt paznic.

— Bine, am făcut un plan cu Myers.

— Să sperăm că ăsta va funcţiona mai bine, murmură Jack.

— Aş putea să te trimit la plimbare cu Boyle, îl ameninţă Raven. Îţi promit că n-ar fi cea mai plăcută plimbare pe care ai făcut-o.

— Dă-l încolo, spuse Boyle. Ce ne facem cu doamna Braxton? Ar putea să se-ntoarcă în orice clipă.

— Uit-o. Mai stă ea pe-acolo. Trebuie întâi să scăpăm de Braxton.

— Aici, pe navă? Nu eşti întreg la minte?

— Linişteşte-te, spuse Raven. În cinci ore vom andoca pe staţia Shotti, pentru alimentare. Dacă păstrăm aparenţele până atunci, vom face să pară că a coborât acolo.

— Şi ce anume aş putea să fac pe staţia Shotti? întrebă Braxton cu blândeţe.

Raven zâmbi pieziş.

— O întâlnire cu mesagerul domnului Neverlin, desigur.

— Ah, să-nţeleg că aţi vorbit cu el deja în privinţa asta?

— Nu. Vom avea suficient timp după să punem în ordine lucrurile.

— După ce? întrebă Jack.

— După ce o să faceţi o baie în spaţiu.

— Vrei să ne-arunci de pe navă? întrebă Braxton, ridicând politicos din sprâncene. Nu zău. Sună foarte interesant.

— Nu te bucura prea repede, îl avertiză Raven, întorcându-se spre însoţitorul său. Myers a găsit o ieşire de marfă, nepăzită. Hangarul AA-3. Frumos şi fără zgomot.

— Şi te aştepţi să mergem de bunăvoie acolo? întrebă Braxton. Pur şi simplu?

— Pur şi simplu, încuviinţă Raven. Dacă strigaţi după ajutor, vom omorî pe oricine ne stă în cale. Doar nu vreţi să muriţi cu conştiinţa încărcată.

Braxton nu răspunse. O fărâmă de tristeţe îi străbătu chipul.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Raven. Îşi aţinti privirile asupra lui Jack. Şi tu?

— O, eu cooperez. Dar cred c-ai uitat pe cineva.

— Pe cine, pe unchi-tu? suspină teatral Raven. Speranţe deşarte. L-am întâlnit odată pe Virgil Morgan. Nu şi-ar pune viaţa-n joc pentru niciunul dintre voi.

Îndreptă un deget spre Jack.

— Nu mi-o lua în nume de rău. Îl găsim noi pe el, după ce terminăm cu voi.

Jack îşi ţuguie buzele.

— Îţi urez mult noroc. Nu-i prea uşor de găsit.

— Dăm noi de urma lui. Ascultă-mă pe mine. Scoase pistolul din toc şi-l băgă în buzunarul lateral.

— Boyle, tu stai aici şi ocupă-te de doamna, când se-ntoarce. Fără teatralisme, spune-i că a ieşit să se plimbe. Vance, Myers, veniţi cu noi.

Făcu semn înspre uşă.

— Domnule Braxton, după dumneavoastră.

Capitolul 24

Cu Vance în fruntea alaiului, urmat de Braxton, Jack, Raven şi Myers la urmă, o luară din loc.

Găliganii cu care se întâlnise Jack mai devreme erau tot la posturi şi ieşiră din cabine să-i întâmpine. Jack aşteptă cu sufletul la gură, dar Braxton le făcu semn să-şi vadă de treabă. Cei doi nu păreau să suspecteze ceva.

Poate mai încolo vor intra la bănuieli, dar va fi prea târziu. Cel puţin aşa spera Raven.

Şi ar fi putut să aibă dreptate. Nu-i vorbă, mai era şi Draycos de luat în calcul. Dar chiar şi în cel mai bun caz, rămâneau trei bărbaţi înarmaţi împotriva unui singur războinic K'da neînarmat.

Iar lucrurile nu arătau deloc bine. Raven mergea aproape lipit de Braxton, cu pistolul din căptuşeala hainei înfipt în spatele bătrânului. Draycos l-ar fi doborât una-două, înainte ca individul să ştie ce i se-ntâmplă.

Dar Vance şi Myers păstrau distanţa. Indiferent cât de iute se mişca, n-ar fi reuşit să-i atace pe amândoi înainte ca împuşcăturile să înceapă.

Ceata părăsi în curând secţiunea luxoasă şi intră în zona cu mâncare şi distracţie a pachebotului. Tot mai mulţi oameni treceau pe lângă ei, iar Jack presupuse că Vance şi Myers vor strânge rândul, pentru a zădărnici orice tentativă a prizonierilor de a ţâşni şi a se pierde în mulţime.

Cu toate astea, păstrară distanţa. De parcă se aşteptau la un atac... De-abia după ce grupul trecu de lifturile centrale realiză Jack la ce anume se aşteptau. Nu la un războinic K'da, fireşte, ci la unchiul Virgil.

În apartamentul lui Braxton păruse un lucru inteligent să arunce cu aluzii şi ameninţări mascate, dar acum nu mai era aşa convins.

— În curând vom trece pe lângă cazinou, murmură Braxton. Ar putea fi ultima ta scăpare.

Gândul îl ispiti pe Jack pentru câteva clipe. La urma urmei, nu el, ci Braxton avea un pistol înfipt în spate. Dacă reuşea să intre în cazinou,mesele şi maşinăriile acelea i-ar fi oferit protecţie suficientă. Unde mai pui şi oamenii de pază.

Însă nu putea să-şi ia gândul de la Vance şi Myers. Braxton nu părea genul de magnat care să angajeze paznici ce trag câş.

— Mulţam de ofertă, dar n-o voi lua deloc în considerare.

— Or să-mi facă de petrecanie, Jack. A spus-o şi Raven, nu doresc să te am pe conştiinţă.

Jack îl privi mirat pe bătrân. Chipul lui era neclintit. Cu toate astea, simţi că bărbatul spune adevărul.

Era o diferenţă ca de la cer la pământ între omul din faţa sa şi mamutul industrial, rece, dur şi nemilos, la care se gândea lumea când auzea de Cornelius Braxton. Poate acum, când moartea bătea la uşă, bătrânul vedea lucrurile într-o altă lumină.

Sau poate că imaginea lui publică nu avea nimic în comun cu adevăratul Braxton.

— E-n regulă, spuse Jack. Şi nu vă pierdeţi speranţele. Nu încă.

Braxton se uită în jur.

— Bine. Dacă zici tu.

— Pe-aici, spuse Raven, trăgându-l uşor pe Braxton de umăr când cotiră la dreapta. Intrară pe o uşă inscripţionată cu deja bine cunoscutul – pentru Jack cel puţin – Doar persoanele autorizate. Mai merseră o bucată de drum şi se opriră în faţa unui lift mare.

— Luaţi-vă rămas-bun de la civilizaţie, îi sfătui Raven după ce uşile se deschiseră. Următoarea oprire: zona mărfurilor.

Jack sperase că în spaţiul restrâns al liftului, Draycos va putea în sfârşit să atace. Dar, probabil fără voia lui, Raven înlăturase această posibilitate. Liftul ales de el nu era unul

obişnuit de pasageri, ci unul de mărfuri, mare cât cabina lui. Vance şi Myers se postară imediat în colţurile opuse ale liftului.

Raven se îndepărtă şi el puţin. Acum că aparenţele nu mai contau, toţi trei scoaseră pistoalele. Myers apăsă pe buton şi liftul îşi începu coborârea.

— Jack? şopti un glas în urechea lui dreaptă.

Băiatul măsură distanţele din priviri. Prea departe. Pe lângă asta, şi el şi Braxton erau în bătaia focului, fără posibilitatea de a se feri.

— Nu aici, murmură el fără să-şi mişte buzele.

— Nu mai avem mult timp.

— Crezi că nu-s conştient de asta? Nu aici.

— Hei, rosti Myers cu pistolul îndreptat spre Jack. S-a gândit cineva să-l verifice pe bufonul ăsta de transmiţătoare?

— L-a controlat Harper, spuse Raven. Era curat.

— Şi-atunci cu cine vorbeşte? Poate c-ar trebui să fac o examinare mai minuţioasă, dacă mă-nţelegi.

— Vorbea cu mine, interveni Braxton. E vreo problemă?

— Despre ce?

— Nu-i treaba ta, rosti Braxton calm. De obicei, condamnaţilor li se îngăduie o ultimă cină. Îndură-te de noi şi îngăduie-ne măcar o ultimă conversaţie.

— Mda? scrâşni Myers, apropiindu-se de ei. Poate că azi nu-s aşa milostiv, te-ai gândit la asta?

— Lasă-i să vorbească, îl potoli Raven.

Fără să-i scape din priviri, Myers se-ntoarse în colţ şi nu mai zise nimic.

— Mulţumesc, îi şopti Jack.

Braxton încuviinţă în tăcere.

— Domnule Raven, să ştii că nu e necesar să-i iei zilele tânărului nostru prieten, spuse el. Există câteva proceduri prin care poţi să-i ştergi amintirile de pe durata croazierei.

— Îmi pare rău, spuse Raven. Ştiu totul despre aceste proceduri şi n-am încredere în niciuna dintre ele.

— Aş putea să-ţi cumpăr încrederea.

Raven rânji.

— Mulţam, dar în situaţia de faţă nu cred că poţi bate oferta domnului Neverlin. Mai ales după ziua de azi.

— E vorba de un cont despre care domnul Neverlin n-are habar, insistă Braxton. Nu va reuşi să-l găsească de unul singur. Un ban în plus nu strică.

— Dacă te laşi descoperit strică, şi încă mult. Acum gura.

Braxton se uită la ceilalţi doi.

— Myers, Vance, cineva interesat?

— Am zis gura! se răsti Raven, ameninţând cu pistolul. Sau îţi fac vânt de-aici.

Braxton se lăsă păgubaş şi tăcerea cuprinse liftul.

Se opriră pe un coridor ce făcea parte în mod evident din zona de lucru. Sculpturile şi covoarele somptuoase, ba chiar şi decoraţiunile interioare lăsau aici locul pereţilor sintetici şi podelei metalice. Cablurile şi conductele erau expuse vederii, pe tavan.

Arăta mai bine decât multe locuri pe care le vizitase Jack. Cu toate astea, trecerea bruscă de la încăperile luxoase ale pachebotului conferea încăperii un aspect mohorât şi părăginit.

Era gând la gând cu Raven.

— Îmi cer scuze pentru decor, le spuse el, în timp ce Vance îi conducea pe un coridor de legătură. Ţi-aş fi pregătit nişte flori dacă ştiam că te vei duce aşa de repede.

— Nici cei doi wistawki n-au primit flori, murmură Jack. Dacă voia să obţină o mărturie de la Raven, acum era momentul. Cei pe care i-ai împuşcat pe Vagran. Dacă stau bine să mă gândesc, nu ţi-a păsat nici cât negru sub unghie de ei.

— Ce, ţi se frânge inima după nişte animale prostănace? Cui îi pasă dacă împuşti câţiva?

— Ştiu eu câţiva, având în vedere că mi-ai înscenat crima.

— N-am de gând să mă răzgândesc, ridică Raven din umeri. Tu cazi ţap ispăşitor, iar eu mă scap de-o problemă. Mai ales că nu vei fi prin preajmă să depui vreo mărturie.

— Asta dacă Drabs nu întoarce armele.

— Nu-ţi face griji, ştie Drabs de unde vin banii.

— Se poate. Dar asemenea ţie, şi el dorea să-i tragă clapa domnului Braxton. Poate se va-ntoarce împotriva ta dacă are ocazia.

— Frumoasă încercare. Mă descurc eu cu Drabs, mârâi el.

— Atunci poate că brummga va ciripi. Şi el a fost martor dacă-ţi aminteşti.

— Un brummga? N-am angajat niciun agent de pază brummga, se încruntă Braxton.

— Vorbeşti cam mult, puştiule, ştii asta? scrâşni Raven. Ce-ar fi să-ţi ţii gura-nchisă de-acum înainte?

— Cum să nu, oftă Jack.

Trei minute şi două coridoare mai târziu se aflau în cala navei. În ton cu restul încăperilor de pe Star of Wonder, şi aceasta era impunătoare. În primul rând că era mare, aducând mai degrabă a depozit decât a magazie. Tavanul era înalt, şapte metri pe puţin, traversat de o reţea de şine pentru macarale uşoare şi două, trei şine pentru macarale grele. Câţiva metri mai jos se întindea o reţea de pasarele. Rânduri întregi de reflectoare suspendate pe tavan răspândeau o lumină puternică în încăpere.

Deasupra uşii pe care intraseră precum şi în alte patru zone diferite ale tavanului erau grupate celebrele lumini de urgenţă, alimentate de baterii. Din nefericire, nu ascundeau camere de supraveghere, aşa cum se întâmpla în biroul taxatorului.

Pe podeaua scăldată în lumină se înşiruiau grămezi ordonate de lăzi, învăluite în plase de protecţie, cu pasaje între ele. Toate

grămezile erau destul de înalte să blocheze vederea. Majoritatea atingeau pasarelele.

Jack îşi aminti de spaţioportul de pe Vagran şi pentru câteva clipe speră ca norocul să-l fi lovit şi amplasamentul mărfurilor să alcătuiască un labirint similar. În cazul ăsta, dacă reuşeau să pună câteva secunde între ei şi răpitori, ar fi putut începe un adevărat joc de-a v-aţi ascunselea.

Dar, la o privire mai atentă, toate speranţele se năruiră. Podeaua depozitului de pe Vagran era împărţită în dreptunghiuri de felurite mărimi, şi prin urmare pasajele erau întortocheate. Aici, în schimb, dreptunghiurile aveau aceeaşi mărime, iar pasajele erau drepte ca străzile de pe Parprin. Dacă-ar fi încercat să o ia la goană pe unul dintre ele, ar fi fost împuşcat după primii cinci metri.

Dacă însă se furişa cineva despre care ei nu ştiau nimic...

— Mişto, comentă el, sondând împrejurimile. Mult mai spaţioasă decât cabina mea.

— Mă bucur că-ţi place, spuse Raven. Myers, unde-i ecluza asta?

— În capătul celălalt, făcu semn Myers înainte. Şi o idee la dreapta.

— Bine, treci tu în faţă, spuse Raven, înghiontindu-l pe Braxton. Mişcă. Şi ţineţi fleanca dacă nu vrei să prăjim martori nevinovaţi.

Pasajele erau suficient de late cât să-ncapă doi oameni, dar nu mai mult. Cu Myers în frunte şi Vance în spate, alaiul se strecură printre lăzi.

Jack îşi descheie cu grijă nasturele de la manşetă. Ultima oară când dragonul ieşise pe-acolo, aproape că-i scrântise încheietura. Trăgea nădejde că prietenul lui îşi va aduce aminte şi va înţelege aluzia.

Da. Simţi cum şerpuieşte de-a lungul trupului său, lăsându-se cu toată greutatea pe braţul drept, gata să sară.

— Uşurel, şopti Jack. Vei şti când.

Urmau să traverseze o intersecţie. Jack respiră adânc, cu ochii la Myers şi numărându-şi paşii. Era nevoie de o sincronizare perfectă, asta dacă nu dorea un glonţ în scăfârlie.

Myers trecu de intersecţie, aruncând priviri în dreapta şi-n stânga. Jack se concentră asupra pasajului, încercând să aprecieze câţi paşi mai avea de făcut. Hotărî că trei era numărul magic. Cu trei paşi înainte avea s-o tulească.

Cinci paşi.

Patru.

Trei.

Un salt pe lângă Braxton şi o luă la goană.

Gestul îi surprinse pe toţi. Făcu un pas înainte ca Raven să tragă o înjurătură uimită, doi înainte ca Myers să se-ntoarcă, trei înainte să audă cum Braxton e îmbrâncit pentru ca Raven să-l poată ochi. Şi se trezi la intersecţie. Se lăsă pe partea stângă şi se azvârli cât de tare putu.

Puţin prea tare. Vru să cotească, dar podeaua îi fugi de sub picioare. În cădere încercă să se prindă de lăzile din apropiere, dar ratã şi se prăvăli pe o parte. Picioarele îi rămaseră pe celălalt pasaj. Din direcţia aceea se auzea tot mai puternic un amestec de înjurături şi ordine, pe măsură ce Raven şi lacheii săi încercau să-l ajungă din urmă. În două, poate trei secunde urmau să-l prindă.

Dar în acele câteva secunde preţioase, jumătatea de sus a trupului său era ferită vederii.

Draycos ţâşni din mâneca lui ca un uragan negru dezlănţuit asupra unui oraş de prerie. Se agăţă cu ghearele de plasa protectoare şi urcă iute. Când Raven şi Myers veniră ca o furtună de după colţ, dragonul se făcuse deja nevăzut.

— Mucos mic ce eşti, izbucni Raven turbat.

Îl apucă de jachetă şi-l ridică în picioare înainte ca Jack să-şi recapete echilibrul, Raven îl propti în grămada de lăzi.

— Ar trebui să te-omor pe loc, scrâşni el, stând aproape nas în nas cu băiatul, cu pistolul înfipt în burta lui. Ar trebui să-ţi ard degetele şi-apoi să te ucid.

— Dacă mă arzi, n-o să mă pot abţine şi-o să ţip, rosti Jack cu voce tremurândă. S-ar putea să audă cineva. Câţi oameni reuşeşti să arunci din navă înainte ca alţii să-ntrebe de sănătatea lor?

Pentru o clipă ce dură o eternitate crezu că lui Raven nu-i va păsa. Deşi spumega de furie, vorbele băiatului îşi făcură loc în mintea sa. Încet, fără tragere de inimă, se dădu înapoi.

— Vance?

Malacul se ivi, ţinând pistolul ameninţător în ceafa lui Braxton.

— Da?

— Rămâi cu Braxton. Mă ocup personal de puşti. Să mergem.

Porniră de-a lungul pasajului. Jack trase aer adânc în piept. Mai mult nu putea să facă. Totul depindea acum de Draycos.

Capitolul 25

Draycos sărise cu toată forţa din mâneca lui Jack. Se prinse cu ghearele de lăzi şi de plasa înconjurătoare. Plasa era numai bună de escaladat, aşa că urcă în grabă grămada, mişcându-se aproape la fel de iute ca pe sol.

Ajunse în vârf şi se întoarse numaidecât, privind în jos cu precauţie.

Îşi făcea griji degeaba. Cei trei oameni nu-l căutau pe el. Aveau ochi doar pentru Jack şi Braxton. Habar n-aveau ce se întâmplase.

Se trase înapoi, pentru a cerceta puţin încăperea. Câteva pasarele înguste atârnau de tavan deasupra sa. Sări pe una

dintre ele, reuşind să evite balustrada şi să aterizeze fără zgomot. Îşi retrase ghearele ca să atingă metalul doar cu perniţele şi o luă în direcţia uşii pe care tocmai intraseră.

De două ori îl oprise Jack chiar când se pregătea de atac. Prima oară, doi wistawki plătiseră cu viaţa. A doua oară, în apartamentul lui Braxton, probabil că ar fi avut sorţi de izbândă.

Preţul ar fi fost însă mult prea mare. Erau mai multe în joc decât viaţa lui Braxton. Chiar decât viaţa lui Jack şi asta spunea multe. Jack era gazda lui, iar un K'da era profund îndatorat gazdei sale.

Dar toată onoarea din lume nu valora cât viaţa poporului K'da. Omul care-i vorbise lui Jack pe AdvocatusDiaboli făcea parte din complotul împotriva poporului său. Şi chiar dacă Braxton însuşi nu era amestecat în treaba asta, anumite persoane din anturajul său erau.

Braxton nu trebuia să afle de existenţa lui.

Chiar şi cu preţul vieţii lui Jack?

Simţi vina strecurându-i-se printre solzi în timp ce străbătea în fugă pasarela. Oare ce aştepta Jack de la el? Se aştepta cumva să se arunce asupra celor trei când dădeau colţul?

Putea să facă asta fără probleme. În urma tentativei nesăbuite a băiatului de a scăpa, duşmanii deveniseră neglijenţi şi se regrupaseră. Ar fi putut să-i doboare pe toţi trei cu uşurinţă.

Dar Braxton ar fi pus ochii pe el. Şi dacă se întâmpla asta, rasa lui era ameninţată cu dispariţia.

Aşa că alese să rămână ascuns deasupra lăzilor. Jack fusese prins şi avea să fie pedepsit în ce manieră credea Raven de cuviinţă.

În curând va muri.

Oare ce-şi închipuia Jack că face acum? Se gândea că pregăteşte o capcană? Se aştepta ca războinicul K'da să iasă din umbră, spintecând în stânga şi-n dreapta?

Sau îşi închipuia că fuge să-şi salveze pielea?

Gândurile lui Draycos se îndreptară spre unchiul Virgil. Unchiul Virgil şi ecoul său fantomatic din computerul de la bordul Essenay. Omul acela îl învăţase pe Jack să se gândească numai la el, să acţioneze doar în propriul său beneficiu. Era capabil băiatul ăla să cuprindă cu mintea şi lucruri mai înalte? Va înţelege oare că uneori trebuie să sacrifici ceva drag şi preţuit pentru ceva şi mai de preţ?

Probabil că nu. În timp ar fi putut să-l înveţe despre onoare, cinste şi dreptate. La talentul său, Jack se putea măsura cu cei mai buni dintre shontini sau K'da.

Mai avea ceva drum de bătut. Ar fi găsit în el puterea de a muri împăcat, cu speranţa că shontinii şi K'da vor putea să vadă şi alte răsărituri de soare?

Slabe şanse.

Dar dacă dragonul îşi juca bine cărţile, nu era nevoit să afle.

Ajunse la capătul pasarelei, deasupra uşii. Prinsă de perete, chiar sub tavan se afla ţinta lui: cutia pătrată – deja familiară – ce controla luminile de urgenţă. Câte un cablu gros ieşea din baterii spre fiecare pereche de lumini.

Tăie cablurile cu ghearele, apoi făcu cale-ntoarsă.

Pe lângă acela mai erau încă patru mănunchiuri de lumini de urgenţă, aranjate fiecare în cerc cu bătaie spre exterior.

Le luă la rând şi, cu ajutorul ghearelor, le dezactivă pe fiecare în parte.

Acum totul era pregătit. Se îndreptă spre celălalt capăt al încăperii, sperând că nu va fi prea târziu.

Sunetul paşilor încetă, dar încă nu-i putea zări. Merse iute de-a lungul pasarelei, cu sângele pulsându-i în vene şi-n solzi,

temându-se de ce avea să vadă. Depăşi ultima grămadă de lăzi şi îşi aţinti privirile-n jos.

Grupul traversase încăperea şi poposise lângă o uşă masivă mărginită de un tablou de comandă şi un status board. Jack şi Braxton stăteau rezemaţi de perete, lângă uşă. Raven era cu faţa spre ei şi cu pistolul aţintit spre Braxton. Vance se afla puţin mai în spate, făcând de gardă cu arma la vedere, iar Myers îşi făcea de lucru la tabloul de comandă.

Draycos încetini şi se îndreptă în tăcere spre grup, cu ochii pe reflectoarele din tavan. Firele de înaltă tensiune nu erau ascunse în pereţi, ca în zonele destinate călătorilor, ci pur şi simplu agăţate de tavan.

Oare câţi volţi transportau firele acelea? Nu mai conta. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putere.

Brusc, uşa ecluzei se dădu în lături.

— V-a sunat ceasul, rosti Raven. Înăuntru.

Braxton făcu un pas înspre uşă. Jack rămase neclintit.

— Gata? Deja? Niciun discurs de adio, o legătură la ochi, ceva, acolo?

Raven se opri la un pas de el. Draycos nu-i vedea chipul, dar auzi otrava din glasul lui după ce-i înfipse băiatului pistolul în grumaz.

— Se zice că moartea prin sufocare nu-i aşa rea. Cu laserul e altă poveste. Mişcă!

Jack nu clinti un deget.

— Cred că uiţi ceva, Raven. Cilindrul cu ADN al domnului Braxton, mă rog, cel fals, dar înţelegi ce vreau să zic. Se află în continuare în seiful taxatorului. Dacă domnul Braxton dispare acum, n-or să se-ntrebe de ce nu l-a luat cu el?

Draycos zâmbi amar. Ăsta era Jack. Comenta, se plângea, obiecta, punea întrebări – ce mai, trăgea de timp. Se agăţa de fiecare secundă, pentru a-i da răgaz lui să-şi pregătească atacul.

În acel moment înţelese Draycos c-ar fi putut străbate întreg Braţul Orion şi n-ar fi găsit o gazdă şi-un aliat mai bun ca Jack Morgan.

Se opri la capătul pasarelei. Jack şi Braxton erau chiar sub el.

— Poftim, a lăsat cilindrul soţiei sale, mârâi Raven. Urmau să se-ntâlnească pe Parsonia.

— La cilindrul adevărat te-ai gândit? N-or să intre la bănuieli când le vor găsi pe amândouă?

Deasupra lui Draycos trecea un cablu de tensiune. Se lăsă pe vine, ridică o labă, scoase o gheară.

— Nu va şti nimeni, i-o-ntoarse Raven. După ce-l prindem pe unchi-tu, vom pune mâna şi pe al doilea cilindru. Coborî o mână pe umărul băiatului şi-l îmbrânci spre ecluză. Treci înăuntru!

Jack se lăsă păgubaş. Era învins. Trase aer adânc în piept, se întoarse spre uşă...

Cu un strigăt de război ce-ţi îngheţa sângele-n vene, Draycos tăie firul de înaltă tensiune. O străfulgerare, şocul îi săgetă laba şi bezna se lăsă peste încăpere.

Într-o clipită sări la podea. În lumina slabă răspândită de tabloul de control, îl văzu pe Raven întorcându-se în toate direcţiile. Jack îl prinse pe Braxton de mână şi-l trase la podea. Vance şi Myers făceau piruete cu pistoalele-n mână, căutând cu disperare o ţintă.

Probabil fără să-şi dea seama, cei trei formaseră un semicerc, întorşi cu spatele la perete. Draycos aterizase exact în spatele lor.

Primul fu Vance. Dragonul se înălţă pe picioarele din spate şi îl lovi cu putere în cap. Fără măcar să icnească, malacul se prăbuşi la podea. Arma zăngăni lângă el.

Myers trase instinctiv în direcţia zgomotului şi pentru o fracţiune de secundă, încăperea fu inundată de lumină.

— Vance! strigă el. Raven...

Nu apucă să-şi termine vorba. Draycos era deja în spatele său. Încă o lovitură năprasnică şi Myers se duse de-a berbeleacul.

Trei rafale de laser săgetară aerul, ultima aproape nimerindu-i urechea. Făcu un salt la dreapta, atinse podeaua şi imediat sări la stânga, zigzagând înspre Raven. Acesta încerca disperat să se retragă, bolborosind şi slobozind salvă după salvă înspre umbra care se năpustise asupra lui.

Dar nu fu suficient de rapid. Cu un ultim salt, Draycos îi aruncă arma cât colo, apoi se ridică în capul oaselor pentru a-l privi drept în ochi.

În lumina difuză, văzu oroarea întipărită pe chipul locotenentului. Raven deschise gura să strige sau poate să ceară ajutor.

Draycos lovi.

Nu temperat, aşa cum făcuse cu Myers şi Vance, ci cu toată puterea, direct în grumazul lui Raven. Simţi cum osul se frânge sub ghearele sale.

Şi Raven, cel care omorâse doi wistawki cu sânge rece, se prăvăli la podea fără suflare.

Mai multe zgomote străbătură încăperea şi câteva lumini de lanternă se întrezăriră printre lăzi. Îi lăsă pe cei trei în plata domnului şi veni lângă Jack.

Băiatul zăcea cu pieptul deasupra lui Braxton, într-o manieră protectivă. Avea mâinile întinse, astfel încât bătrânul să nu vadă ce se petrece.

Draycos zâmbi, săgetând aerul cu limba în semn de admiraţie. Într-adevăr, avea un partener pe măsura lui.

Luminile se apropiau, însoţite de voci speriate. Draycos aşează o labă pe ceafa băiatului şi se topi uşor pe pielea lui.

— Jack? glăsui Braxton.

Jack răsuflă uşurat şi întinse umerii în timp ce Draycos se strecura la locul lui.

— E-n regulă, îi spuse bătrânului, bătându-l încurajator pe spate, după care se ridică. S-a terminat.

Capitolul 26

— Mai vrei ceai, drăguţă? întrebă doamna Braxton, cu ceainicul aplecat deasupra ceştii lui.

— Mm, îngăimă Jack, amintindu-şi la timp că nu e politicos să vorbeşti cu gura plină şi să împrăştii firimituri în jur. Clătină din cap şi continuă să mestece. Ceai înalt îl numise doamna Braxton: o gustare cu ceai fierbinte şi un soi de biscuiţi pe care-i numea scones13. Aveau un nume curios, dar erau delicioşi.

— Mai vrei o prăjiturică atunci?

Clătină din nou.

— Vă mulţumesc, dar ar fi timpul să plec, se scuză el după ce termină de mestecat. Mai am de împachetat şi staţia Shotti e la o aruncătură de băţ.

De fapt n-avea nimic de împachetat, în afară de câteva haine cu care sosise la bord. Dar nu se simţea în largul lui în apartamentul soţilor Braxton şi abia aştepta să plece.

Nu că s-ar fi comportat urât cu el. Dimpotrivă, erau prea drăguţi. Jack nu era obişnuit cu un asemenea tratament şi după trei ore ajunsese la capătul răbdărilor.

— Dar n-aş vrea să te las aici singurel, spuse doamna Braxton, aşezând ceainicul pe masă. Unchiul tău s-ar putea să întârzie.

— E-n regulă. Sincer. Dacă unchiul Virge a zis că vine, atunci vine.

---

13 Un fel de biscuit din făină de grâu sau orz (n. tr.).

— Se poate. Nu era prea convinsă. Cu toate astea, abia dacă ne-ai lăsat să-ţi mulţumim cum se cuvine. Şi iacă-te, o tuleşti pentru a doua oară.

— Creditele pentru combustibil primite de la domnul Braxton sunt suficiente, o asigură Jack, luând o gură de ceai. Dacă puneai şi zahăr, lichidul ăsta era chiar bun. Şi oricum, n-am făcut cine ştie ce.

— Ei, hai acum, spuse doamna Braxton, ridicând amabil din sprâncene. Nu fii modest. Ne-ai salvat vieţile şi ai demascat conspiraţia ce bântuia compania noastră. Fiecare-n parte valorează mai mult decât nişte credite nenorocite. Eşti sigur că nu te putem recompensa şi altcumva?

„Aţi fi dispuşi să creşteţi un războinic K'da?”gândi el, dar refuză politicos.

— Dacă domnul Braxton va înlătura acuzaţiile alea de crimă, vom fi chit.

— Atunci suntem chit, anunţă Braxton care tocmai intrase în cameră. Am vorbit cu poliţia de pe Vagran. Se pare că au găsit un martor. I-au prezentat reconstituirea ta, cum era poziţionat fiecare, şi a confirmat că Raven i-a împuşcat pe cei doi.

— Asta-i bine. Dar poza lui Raven? Aţi trimis o poză, nu-i aşa?

— Martorul era un compfrin. Ei nu fac prea bine distincţie între chipurile oamenilor. Dar poliţia m-a asigurat că mărturia lui va fi acceptată.

Jack încuviinţă. N-ar fi fost acceptată de majoritatea poliţiştilor care le aţinuseră calea în trecut. Pe de altă parte, dacă nimeni nu ştia cum arată criminalul, n-aveau cum să-l arate pe el cu degetul. Un târg mulţumitor.

Mai ales când pe talerul său se afla Cornelius Braxton.

— Am dat în urmărire şi AdvocatusDiaboli. Până acum n-am primit nicio veste.

— Crezi că Neverlin a dat bir cu fugiţii? întrebă doamna Braxton.

— Nu-l văd eu să se piardă cu firea aşa repede. Asta dacă Raven n-a întocmit un raport. Nu, probabil stă ascuns, frecându-şi mâinile, aşteptând ziua în care voi muri.

— Întotdeauna i-a plăcut să-şi frece mâinile, comentă doamna Braxton îngândurată. Nu mi-a păsat niciodată totuşi.

— Am pus să fie verificate dosarele angajaţilor noştri, spuse Braxton, trăgându-şi un scaun la masă. Eşti sigur că ai văzut un brummga lângă Raven?

— Nu-s uşor de confundat, îi reaminti Jack.

— Îţi dau dreptate aici. Problema e că n-avem niciun brummga pe lista angajaţilor, dacă nu-i punem la socoteală pe lucrătorii din fabrica de pe planeta lor de baştină. Oricum, nu în garda mea personală sau în poziţii importante.

— Se pare că domnul Neverlin şi-a găsit nişte aliaţi, sugeră doamna Braxton.

Gândul îi zbură la brummga cu care dăduse nas în nas pe epava Havenseeker.

— S-au poate că a fost ales ca aliat... murmură Jack.

— Poftim, drăguţă?

Jack clătină din cap. Or fi stat ei aici ca prietenii la taifas, dar n-avea de gând să-i sufle un cuvinţel lui Braxton despre ambuscada de pe Iota Klestis. Cel puţin nu acum.

— Nimic, bodogăneam şi eu.

Braxton se aplecă peste serviciul de ceai şi ridică cilindrul.

— Deci ăsta-i originalul?

— Da domnule. E cel din seiful taxatorului, oricum.

— Ar trebui să-l însemnezi cumva, Neely, spuse doamna Braxton. Să nu le încurcăm din greşeală.

— M-am ocupat eu de asta, rosti Jack. Semnul acela de pe fund, îl vedeţi?

— Da, acum îl văd, spuse Braxton după ce întoarse cilindrul. Da, excelent. Zici că o să-mi trimiţi informaţiile despre amprentele luate cu EvGa-ul?

— Cum vine unchiul Virgil le-am şi trimis. Amprentele culese pe Vagran vă vor ajuta să daţi de urma lacheilor lui Neverlin.

— Sau măcar o parte din ei, spuse doamna Braxton.

— Oricum, ne-ai fost de mare ajutor. Îţi mulţumesc din nou.

— N-aveţi pentru ce, spuse Jack şi se ridică din scaun. Îşi aduse aminte la timp să se şteargă la mâini şi la gură cu şerveţelul de lângă farfurie. Păi, în cazul ăsta, ar cam trebui să plec. Vă mulţumesc pentru primire.

— Îţi mulţumim pentru vieţile noastre, rosti Braxton încet, venind lângă el. Înainte ca Jack să-şi dea seama ce se petrece, bătrânul îi luă mâna într-a lui şi strânse cu putere. Îţi suntem profund îndatoraţi, Jack, chiar dacă nu recunoşti. Când vei avea nevoie de ajutor, nu ezita să apelezi la noi.

— Aşa am să fac. Mulţumesc pentru ceai şi prăjiturele.

Străbătu în tăcere coridorul luxos, târându-şi picioarele prin covorul gros.

— Explică-mi şi mie un lucru. De ce i-ai rupt gâtul lui Raven, iar pe Myers şi pe Vance doar i-ai doborât?

— Simplu, răspunse Draycos de pe umăr. Raven a comis două crime cu sânge rece pe Vagran. Pedeapsa pentru o astfel de nelegiuire e moartea. Fiind un războinic K'da, e dreptul şi datoria mea să judec astfel de cazuri.

— Bine, dar pe viitor încearcă să-ţi mai domoleşti simţul dreptăţii. Nu de alta, dar poliţiştii de pe Braţul Orion n-au ochi buni pentru cei care-mpart legea după cum îi taie capul.

— Înţeleg. Mai am încă multe de învăţat despre societatea voastră. Ce facem acum?

Jack ridică din umeri. N-avea să fie pe placul unchiului Virge, dar ce-i corect e corect.

— Am făcut un târg, îţi aminteşti? M-ai ajutat cu problemele mele, acum e rândul meu să te-ajut cu ale tale.

— Eşti sigur că asta-ţi doreşti? Drumul nu va fi lipsit de pericole. Chiar dacă Braxton nu face parte din complotul

împotriva poporului meu, ne confruntăm cu unul dintre cei mai puternici aghiotanţi ai săi.

— Se poate. Dar cred că Neverlin are destule pe cap ca să mai stea în bârlog o vreme. Un răgaz bine-venit.

— Probabil. Nu ţi se pare interesant că deseori oamenii sunt altcumva decât credeai?

Jack pufni.

— Nu-ţi face iluzii, prietene. Braxton tot un magnat afurisit rămâne şi nu s-ar da în lături de la nimic ca să pună mâna pe ce doreşte. Avem noroc că deocamdată e de partea noastră.

— S-ar putea să ne fie de folos. Cu toate astea, multe alte primejdii ne vor întâmpina la tot pasul.

Jack zâmbi.

— Să văd eu care are tupeul să se pună cu mine şi cu animăluţul meu dragon.

Draycos înălţă capul de pe umărul lui şi se lipi de tricou.

— Sunt un bard-războinic K'da, rosti el prefăcându-se ofensat. Nu un animăluţ de casă.

— Cum spui tu, rosti Jack mieros, bătându-l uşor pe creastă. Ştiu, acum ţine-ţi capul la cutie.

— Am dat de veste la toate fabricile şi uzinele Braxton Universis, spuse Harper cu ochii la ecranul computerului. La Internos Police şi la instituţiile similare ale extratereştrilor. În câteva zile tot Braţul Orion va fi pus sub alertă.

— Bine, spuse Braxton. Întoarse din nou cilindrul şi privi cu luare-aminte ciudatul simbol inscripţionat pe fund.

— Când termini, sună-l pe Anderson şi pune-l să afle tot ce poate despre Jack Morgan. Trecut, cu ce se ocupă, familie, prieteni... tot. La fel şi cu unchiul Virge, de care zicea băiatul.

— Da, domnule, îşi notă Harper.

— După aceea vorbeşte cu Chu să ne trimită o echipă pe Parsonia. Vreau să ştiu ce-i cu simbolul pe care l-a desenat Jack.

Îi înmână cilindrul doamnei Braxton.

— Şi, adăugă el, cu ce fel de unealtă l-a gravat.

Sfârșit